

Güneşimizi Karartamazsınız

ZINDAN ŞEHİTLERİ ALBÜMÜ

**PKK Zindan Komitesi
Yayınları
2020**

Basım Yeri: **Azadi Matbaası**
Basım Tarihi: **2020**

Heval Abbas'ın Önsözü 7

Sema Yüce 11

- Sema Yüce Yoldaşın Mektupları 13
- Sema Yüce Yoldaşın Eylemine Dair Önderlik Değerlendirmesi 27
- Yoldaşlarının Dilinden Şehit Sema 64

Fikri Baygeldi 80

- Fikri Baygeldi Yoldaşın Mektubu 83
- Yoldaşlarının Kaleminden Şehit Fikri Baygeldi 87

Mehmet Halit Oral 93

- Mehmet Halit Oral Yoldaşın Mektupları 95
- Yoldaşları Şehit Halit'i Anlatıyor 104

Murat Kaya 115

- Heval Murat Kaya'nın Mektupları 117
- Eylem Gecesi Yaşananlar 127
- Murat Kaya Yoldaşın Günlüğünden 130

Mehmet Gül 133

- Mehmet Gül Yoldaşın Mektupları 135
- Ali Aydın 145
- Ali Aydın Yoldaşın Mektupları 147
- Ali Aydın Yoldaşın Anısına 154

Bülent Bayram 161

- Bülent Bayram Yoldaşın Mektupları 163
- Yoldaşlarının Kaleminden Bager Yoldaş 176

Selamet Menteş- Aynur Artan 183

- Selamet Menteş ve Aynur Artan Yoldaşların Mektupları 188
- Kurdé ve Rotında Yoldaşların Anısına 195

Mirza Sevimli 215

- Mirza Sevimli Yoldaşın Mektubu 217
- Yoldaşlarının Kaleminden Şehit Mirza 219

Berzan Öztürk 225

- Berzan Öztürk Yoldaşın Mektubu 227
- Berzan Arkadaşın Anısına 230
- Yoldaşlarının Kaleminden Murat Yoldaş 234

Mehmet Aydın 241

- Mehmet Aydın Yoldaşın Mektubu 243

Yavuz Güzel 247

Yavuz Güzel Arkadaşın Mektubu 249

Meral Kaşoturacak 261

Meral Kaşoturacak Yoldaşın Mektupları 263

Serpil Polat 269

MLSP Onur Üyesi Serpil Polat Yoldaşın Mektupları 271

Serpil Polat Yoldaşın Anısına 281

Erdal Çeken 285

Mirza Çubukçu 287

Kadri İlhan 289

ÖNSÖZ

Benden, uluslararası komploya karşı yürütülen ve çok büyük ölçüde başarı kazanan “Güneşimizi Karartamazsınız” fedai direnişinin zindan şehitleri üzerine hazırlanan albüm için, bu önsözü yazmam istendi. Kuşkusuz söz konusu görevin ağırlığının bilincindeyim. Ancak bir o kadar da onur verici bir görev olduğunu çok iyi biliyorum. Elbette söz konusu görevi ne kadar başardığımı, okuyucunun vereceği puan belirleyecektir.

“Güneşimizi Karartamazsınız” fedai direnişi üzerine yazmak elbette zordur. Çünkü her ne kadar bu direniş, çoğunlukla komplocu güçlerin Kürt Halk Önderi Abdullah Öcalan’a yönelik küresel düzeyde ve sürekliliğe benzeyen bir biçimde saldırdığı dönemde yapılan fedai eylemleri olarak algılandığı da, aslında söz konusu tarihi direniş devam etmektedir. Çünkü Kürt Halk Önderine ve şahsında Kürt Özgürlük Hareketine yöneltilen komplocu saldırı devam etmektedir. Bu nedenle de, komploya karşı dört parça Kürdistan’da ve yurtdışında Kürt Halkının ve dostlarının her gün neredeyse onlarca şehit vererek yürüttüğü tarihi direniş sürmektedir. Devam eden ve henüz tam olarak sonuçlanmamış bulunan bir direniş üzerine, kesin hükümler ifade etmenin zorluğunu da kuşkusuz herkes takdir edecektir.

Diğer yandan, somut olarak tam yirmi yıldır süren söz konusu direnişin şu ana kadar ortaya çıkardığı iki somut sonuç vardır. Birincisi, Kürt Halk Önderinin fiziki imhası söz konusu direniş ile önlenmiştir, ancak 15 Şubat 1999 komplosu ile Kenya’dan kaçırılıp İmralı’ya götürülmesi, yani rehine alınması önlenememiştir. Bunun sonucunda, Kürt Halk Önderi Abdullah Öcalan, İmralı işkence sistemi altında tutuluşunun

tam yirminci yılını yaşamaktadır. Kuşkusuz bu yirmi yıl, bir yönüyle kendisinin ve Kürt Halkının en acılı dönemi olmaktadır.

İkincisi ise, aradan yirmi yıl geçmiş olmasına rağmen, Kürdistan Özgürlük Hareketinin, Kürt Halkının ve insanlığın Güneşi Karartılmamıştır. Tersine Kürt Halk Önderi Abdullah Öcalan, Üçüncü Önderliksel Doğuş'u bu dönemde gerçekleştirmiş, geliştirdiği teorik çerçeve, felsefik bakış açısı ve ideolojik-politik çizgi ile tüm ezilenlerin kurtuluş yolunu göstererek evrenselleşmiştir. Ulusal Önderlik düzeyini aşarak, Evrensel Önderliğe ulaşmıştır. Bu süreçte geliştirdiği Demokratik Modernite Kuramı ile tarihsel-toplumsal yeni bir düşünce sentezini ortaya çıkarmıştır. Bugün yeni özgürlük ve demokrasi hareketleri, söz konusu kuram çerçevesinde gelişmektedir. İşte bu sonuçlardan bakıldığında da, küresel düzeyde yürütülen komplocu saldırılara karşı yükseltilen "Güneşimizi Karartamazsınız" eylem kampanyasının başarılı olduğu görülmektedir.

Kuşkusuz yirmi yıldır yürütülen söz konusu direnişin binlerce kahraman şehidi, yaralı ve tutuklusu vardır. Kürt Halkı tarihinin en acılı, cesur ve fedakâr dönemini bu tarihsel süreçte yaşamıştır. Ancak küresel düzeyde en güçlü özgürlükçü doğuşu da bu dönemde gerçekleştirmiştir. Dolayısıyla ödenen bedellerin hiç birisi boşa gitmemiştir. Bu nedenle hepsi çok değerlidir. Yani Özgür Kürt varlığını bu gerçeklik temsil etmektedir.

Peki, küresel düzeyde anlamı olan böyle tarihsel gerçekleşmenin zindan direniş boyutu nedir? Elbette böyle bir soruya açıkça verilecek ilk cevap, 1982 Büyük Zindan Direnişi, yani Mazlum, Kemal ve Hayrilerin zafer kazanan tarihi direnişi olmaktadır. Bu direniş ki Kürt Halk Önderi Abdullah Öcalan'ın deyimi ile ölümden, özgür yaşama köprü olmuştur. Başta gerilla ve serhildan olmak üzere tüm tarihi direnişler, bu köprüden geçilerek gerçekleştirilmiştir. Aradan tam 35 yıl geçmiş olmasına rağmen, söz konusu Zindan Direnişinin etkisi ve canlılığı azalmamış, tersine her yıl daha da artmıştır.

Kürdistan Özgürlük Mücadelesinin fedai çizgisini söz konusu direniş yaratmıştır. Dolayısıyla her yerde olduğu gibi, komploya karşı duruşta da Zindan Direnişinin etkisi başatır.

Elbette uluslararası komploya karşı “Güneşimizi Karartamazsınız” direnişi içerisinde, zindan direnişçiliğinin yeri ve rolü iki boyutta ele almak en doğrusu olur. Birincisi, geçen yirmi yıl boyunca Kürt Halk Önderi öncülüğünde her alanda yürütülen tarihi direnişin aktif bir parçası da zindan direnişidir. Yani Büyük Zindan Direnişi 1982 ile sınırlı kalmamış, hatta komploya kadarki boyutuyla da yetinmemiş, komploya karşı Kürt Halkının ve Özgürlük Hareketinin yirmi yıldır verdiği özgürlük direnişinin en aktif bir parçası da, her zaman zindan direnişi olmuştur. Elbette bu da, her zaman ve her yerde olduğu gibi, zindanda da, şehitler verme pahasına olmaktadır.

İkincisi ve daha önemlisi ise, uluslararası komploya karşı ilk direnişi başlatanın zindan direnişçiliği olmasıdır. Hatta komployu ilk tanımlayanlar da zindandaki özgürlük direnişçileri olmuştur. Daha 9 Ekim 1998 günü, Yani Kürt Halk Önderi Abdullah Öcalan’ın Suriye’den çıkmaya zorlandığı ve çıktığı gün zindanlardan komploya karşı ilk eylem yapılmış; bu temelde hem uluslararası komplo tanımlanmış ve hem de buna karşı direnişin adına “Güneşimizi Karartamazsınız” denmiştir. Kısaca komploya karşı “Güneşimizi Karartamazsınız” direnişi zindanlarda başlatılmış ve dış alanlara buradan yayılmıştır. Yani zindan direnişinin burada da doğrudan öncülüğü vardır. Komplo gerçeğini ilk hissedenler ve “Güneşimizi Karartamazsınız” diyerek, Kürt Halk Önderi Abdullah Öcalan’a ilk sahip çıkanlar zindan direnişçileri ve onun kahraman şehitleridir.

Söz konusu süreci ilk hisseden ve anlayan, daha 1998 Newroz’unda “bir evrende iki güneş olmaz” diyerek, zindanda bedenini ateşe veren ve bu temelde tasfiyeciliğe karşı tutum alan Sema Yüce olduğu tartışmasızdır. Yine “Benim Komutanım” diyerek, Onu takip eden Fikri Baygeldi’nin duruşu ve tutumu da tarihidir. Zindandaki bu

duyarlılıktır ki, Kürt Halk Önderi Abdullah Öcalan'a Suriye'den çıkması dayatılınca, bunu hemen komplo olarak tanımlama ve fedai eylemle karşılama tutumunu ortaya çıkarmıştır. Komplocu saldırılar sürdükçe, ona cevap olarak peş peşe tarihi direnişler ve şahadetler yaşanmıştır.

Elinizdeki albüm, Önderlik Gerçeğini ilk hisseden ve ona sahip çıkmak üzere kendini feda eden bu tarihi kahramanların sözlerinden ve yaptıklarından oluşmaktadır. Tarihin bu en duyarlı, bilinçli ve fedakâr şen çocuklarının özlem ve hikâyelerini içermektedir. Özgür yaşamın ve insanlığın Kürdistan'da nasıl kazanılmakta olduğu gerçeğini ortaya koymaktadır. Dolayısıyla her satırı ve sayfası eğitici, öğretici, doğru ve özgür insanın nasıl olduğunu herkese gösterici bir içeriğe sahiptir. İsteyen herkesin büyük bir dikkat ve duyarlılıkla okuyacağı ve çok öğreneceği kesindir.

Her şeyden önce "Güneşimizi Karartamazsınız" demenin ne anlama geldiği ve Güneşimizin nasıl bir cesaret ve fedakârlıkla karartılmadığı çok iyi görülecek ve anlaşılacaktır. Elbette bunun sonucunda da "Güneşimizi Karartamazsınız" çizgisine girilecektir. Kürt, kadın ve özgür insanlık Güneşinin hiçbir zaman karartılamayacağı gerçeği öğrenilecektir.

Bu temelde, albümü eline alan herkes, okur ve özünü anlamaya çalışırsa memnun olur ve başarılar dileriz.

30 Mayıs 2018

Abbas

Sema Yüce

“Sosyalizmi ilerleteceksek, ulusal kurtuluştta çok ciddi engelleri ortadan kaldıracaksak, örgütleşmede bir yıkılma ve çözülme nedeni olmaktan çıkarp bir sürüklenme nedeni haline getireceksek cins savaşımının yoğunlaşmış ifadesi olmaktan başka çaremiz yok. Önderlik öğretisinin kadın boyutuyla anlaşılması gereken bir yanı da budur. Sema Yoldaşın bahsettiği nokta da yine budur.”

Önder Apo

SERHILDAN

1971 Ağrı

17.06.1998 Bayrampaşa Cezaevi

*Sema Yüce Yoldaşın
Mektupları*

**Çağımızın Sosyal Mücadeleler Öğretisinin Yaratıcısı
Parti Genel Başkanımız, Ulusal Önderimiz
Başkan APO'YA!**

1971 Ağrı doğumluyum. Parti içinde Leyla ve Serhıldan kod isimlerini kullandım. Geçmişte Kürt feodalitesi içinde belli bir yeri olan, ancak TC tarihi boyunca ne tam anlamda rejimle buluşan, ne de Kürt kimliğini korumaya dönük ciddi bir öncülük yaratan, giderek sistem içinde eriyen, maddi olduğu kadar, manevi olarak da zayıf düşen bir ailenin çocuğuyum. Ailem, belli bir bölge insanları içinde dini vasıfları nedeniyle ve şeyhlik kurumuna dayanarak moral merkez rolünü oynamışsa da, günümüzde toplumsal bir iddiaya sahip olmayan, vasatlaşan bir ailedir. Bu aile içinde yetişen altı çocuktan biriyim. Ailemde belli bir yurtseverliğin olması, medrese eğitiminin aile içindeki uzantıları, aile içinde büyük amcamın bana Leyla Qasım diye hitap edişi, '70'li yılların belleğimde sınırlı kalan, ancak derin izleri beni mücadeleyle, '90'lı yılların kiteselliğiyle buluşturdu.

Küçüklüğümünden bugüne kadar ailemin şahsında şahit olduğum Kürt gerçekliğinin tüm çatışmalarını, çelişkilerini yaşadım. Son olarak Kemalizm'in eğitim kurumlarında gördüğüm eğitim ile bu daha da boyutlandı. Özellikle de üniversitede emperyalist kültür ve onun kadına sunduğu seçeneklerin üzerimdeki etkileri sonucu, çocukluk hayallerime karşıt yaşam arayışının içine girdim. Kendimi doğru temellerde örgütlemediğim, Önderlik kavrayış düzeyimi zamana ve mekana uyarlamadığım için kişiliğimdeki gerilikleri aşamadım.

Aynı zamanda toplumda, mücadele saflarında köleliğe karşı büyük öfkeme, inadıma rağmen, erkek egemen toplumun dayatmalarına karşı güçlü bir duruşu sergileyemedim. İsyan adına attığım her adımda bağımlılık duruşuna yol açtım. Bir anlamda bu toplumla bütünleşen ve onun üreticisi olan bir konuma geldim.

1988'de üniversitede mücadeleyle tanıştım. Bu on yıllık mücadele yürüyüşümde yukarıda özetlemeye çalıştığım kişilik durumumun tüm ayrıntıları söz konusudur. Geriye dönüp baktığımda bir Kürt kızı olarak, özgürleşme yoluna giren her Kürt insanının ve kadınının, hatta her insanın yaşayabileceği bir çok beşeri zaafı, kişilik sorunlarını, siyasal ve örgütsel eksiklikleri yaşamış olduğumu görüyorum. Fakat asla yerinde saymadım. Başkan APO ve O'nun önderliğinde gelişen özgürlük öğretisi, beni hep ayakta tutan bir güç kaynağı oldu. Gelinek noktada kişiliğimde Kürt toplumunun ve yine Kürt egemen sınıflarının tüm çelişkilerinin bir kadın kişiliğinde ulaşabileceği son noktaya geldiğini ve bunun aynı zamanda aşma noktası olduğunu görüyorum. Mübalağasız, kişiliğimde yaşanan çatışma düzeyinde bin yılların bir çatışmasını hissediyor, duyumsuyorum. Bu, aynı zamanda kendimi aştığım AN'ı ifade ediyor. Bunun tesadüf olmadığını biliyorum. Bu durum Başkan APO şahsında Kürt gerçekliği içinde verilen insanlaşma, sosyalleşme ve özgürleşme mücadelesini, "Savaşta Zafer, Yaşamda Özgürlük" aşamasına gelmesiyle yakından ilişkilidir. Mücadelenin geldiği düzey, bunun alanımızda yürütülen Partileşme çalışmalarında bulunduğu ifade sonucu şu gerçeği daha iyi kavırıyorum: Nasıl ki gökyüzünde iki güneş yoksa ve olmayacaksa, bir insan için, özgürleşmek isteyen bir kadın için, iki yaşam seçeneği, iki moral merkez olamaz. Bu satırları yazdığım AN, kendimde düşünsel, moral ve yaşamsal açıdan Başkan Apo'yu tek merkez haline getirdiğim, kendimdeki tüm iç engelleri aştığım AN'dır.

Bu dönemin bir emridir. Bu dönem, mücadelenin geldiği bu aşama, tükenmiş bir toplumun tüm öfkelerini, inadını, sabrını ve acısını kendinde biriktiren, büyük intikam savaşını,

peygamberlerde dahi görülmemiş bir sabırla yürüten Başkan APO'nun emeklerinin bir ürünüdür.

Gelinen aşamada düşman, büyük insanlık yürüyüşümüzü durdurmak istemektedir. Türk Genel Kurmaylığı bir süredir mücadelemize "Marjinalleştirme" adı altında tasfiyeyi dayatmaktadır. Bu plan emperyalist merkezlerde hazırlanmış, bölge gericiliğini yanına almış ve Türk sömürgeciliği eliyle uygulanan, uygulanırken de iç ihanete dayanan bir plandır. Kürt işbirlikçiliğini ve onun mücadelemiz içindeki uzantılarını, kendisi için sosyal zemin kabul eden bu planın özü, insanlığın beşiği Mezopotamya'dan başlayan çağdaş insanlaşma yürüyüşünü Kürdistan'da, hatta Kürdistan içinde de dağlarda, tek tek şehirlerde, insan beyni ve yüreklerinde sınırlandırma, daraltma, içten içe çürüterek düşürme planıdır. Bu planın temel zemini köle Kürt gerçeği, onun sosyaliste düzeyidir. Düşman, Kürtler'i çağın Lut kavmi haline getirmek, onları açlıkla, cinsellikle teslim alarak tüketmek istemektedir. Bunun için ülkeyi insansızlaştırmakta, gemilerle kendi merkezlerine taşıdığı sürgün Kürtler'den, kendi Kürt gettolarını oluşturmakta, bu gettolara topladığı Kürtler'in kişiliğinde özgür yaşam seçeneğini boğmak istemektedir. Köylerini yaktığı insanlarımızı metropol varoşlarında çöplüklerden ekmek toplar hale getirerek, açlıkla terbiye etmek istemekte, buralarda biriken gençleri yaşam sınırlarında tüketmektedir.

Partimizin Zap'ta, Etruş'ta, Ninova'da yaşama geçirmeye çalıştığı özgür yaşam seçeneğini tecrit ederek, imha ederek Kürtler'e tek tercih olarak düşkün bir yaşamı sunmaktadır. Emperyalist istihbarat birimlerinde üretilen bin bir planla özgürlüğün teminatı olan gerilla, kitleden kopartılmak ... öncülüğü düşürmek için her türlü politika ve imkan devreye sokulmakta, gerillayı karşıtına dönüştürerek, özgürlüğü değil düşkünlüğü ... getirme hesapları güdülmektedir. Ulusal iktidarlaşmanın yolu işbirlikçi Kürt güçleri olan başta KDP ve onun uzantılarıyla kapatılarak, kendi denetimlerinde bir Kürt bölgesi yaratılarak, bölge halklarının kurtuluş umudu olan çağdaş MED hareketi boğulmak istenmektedir. Güney

Kürdistan'da başlayan iktidarlaşma hamlemiz ile, Anadolu dağlarında başlatılan kardeşleşme, halklarla, kültürlerle buluşma, devrim ateşini yaygınlaştırma hamlemiz kirli politikalarla boğulmaya çalışılmaktadır.

Düşmanın bu politikasının zindan ayağı, rehabilitasyondur. Zindanda "Marjinalleştirme", Mazlumlar'ın, Hayriler'in, Kemaller'in ve Dörtler'in yaktığı yaşam ateşini söndürmek, tek tek bireylerin beyninde ve yüreğinde duvarlar örerek dağların doruklarında yanan mücadele ateşiyle buluşmasını engellemek, Partimizin çözümleme silahını, düşmanın ideolojik, kültürel kuşatmasını tersine çevirmek, atomlarına dek çözerek düşkünleştirmektir. Zindanlarda birikmiş olan on binleri, kendi kendini içten içe tüketen bir yapı haline getirerek, tüm moral değerlerimizden kopartma ve kendi işbirlikçi seçeneklerini sosyal dayanağı haline getirmektir.

"Marjinalleştirme" politikasının her alandaki değişmez silahı, geleneksel kadın ve erkek egemen kişilik yapılarıdır. Bu silah kaba cins eğilimlerinden, egemen örgüt ve politika anlayışlarına dek her açıdan kullanılan bir malzemedir. Sömürgecilik bitip tükenmek üzereyken, tek dayanağı yarattığı insan tipi kalmıştır. Başkan APO öncülüğünde yürütülen mücadelemiz, şehitler ordumuz, bu politikayı erkenden fark etmiş, çözümlenmesini gerçekleştirmiş ve yurtsever halkımıza mal etmiştir. MED TV ekranlarında yayınlanan Parti içi tartışmalar, bu süreci halkımıza kavratmıştır. Bu açıklık politikası güncel olarak düşmanı püskürttüğü kadar, gelecek toplumun inşası açısından da önemli bir dinamik olarak gündeme gelmiştir. Parti Önderliği'nin anlık çabalarıyla bu süreç tersine çevrilmiştir. Gerillanın Güney'de ve Anadolu dağlarındaki hamleleri kadar emperyalizmin merkezlerinde yürütülen devrimci diplomasi, Erzurum odaklı zindan direnişleri ve son olarak 8 Mart ve 21 Mart kitlesel kutlamaları bunun ispatıdır.

Mevcut durumda düşman politikalarında sonuca ulaşmak için son bir hamle hazırlığındadır. Türk Genel Kurmaylığı'nın son hareketliliği bunu ifade ediyor. Açık ki yine kirli politikalarının

merkezinde Başkan APO'yu etkisiz kılma, sınırlandırma, O'nun politik çizgisini O'na rağmen işlevsiz kılma vardır. Bu politikalarındaki ısrarlarının nedeni, yine Parti içinde bir türlü özgür yaşam seçeneğine, doğru bir merkezileşme ve kurumlaşmaya gelmeyen erkek ve kadın kişiliklerine duyulan güven vardır.

Ancak Kürt kadını Başkan APO'nun emrini almıştır. Kendini düşmana, onun kirli emellerine alet etmeyeceğini göstermiştir. Başkan APO'nun 8 Mart'ta tüm kadınlara seslendiği konuşmasında ifade ettiği "kadın eksenli bir kurtuluş ideolojisi"nin geliştirilmesi gerektiği, böylesi bir öğretinin savaş sorunlarından kalıcı bir barışa özgür insana kadar bir çok soruna çözüm olacağı temelindeki açıklamalarını Kürt kadını kavramıştır. 8 Mart'la başlayıp 21 Mart'ta doruğa çıkan eylemli yürüyüşünde bunu ispatlamıştır.

Başkanım!

Bu temelde beynimi, yüreğimi ve bedenimi 8 Mart'tan 21 Mart'a ulaşan ateşten bir köprü yapmak istiyorum. Çağdaş Kawa Mazlum Doğan'ın ve diğer tüm şehitlerimizin iyi bir öğrencisi olabilmek için Zekiye gibi yanmak, Rahşan gibi Newrozlaşmak istiyorum. Diğer

Newrozlaşan Berivan, Ronahi, Mirza Mehmet ve Eser yoldaşların izinde kararlıca yürümek istiyorum. Kadının yaşam gücünün, zafer gücünün olduğunu, kadının da yoldaş olabileceğine olan inancımı soylu bir eylemle taçlandırmak isteğimin nedeni; soyluluğu bilinen tüm tanımlarından arındırarak, kendisi basit düşleri büyük insanın erdemi olduğunu haykırmak isteyişimdir.

Öğrencisi olmaya çalıştığım şehitlerimizin eylemleri üstünde çok düşündüm. Her gün, her an devrim ateşinde yürüyerek yanmayı, bunun sırrını kavramayı çok istedim. Gördüm ki bu kendini aşan insan eylemidir. Bu kararı verdikten sonra tekrar tekrar büyük bir iç savaşı yaşadım. Kendimde bütün beşeri zaafların ayartıcı gücünü son bir kez gördüm ve yendim. Özgür yaşam, özgür kadın tutkum bana bunu emrediyor. Başkan APO'ya bağlılık andımın, bu tutkunun ateşinde kül olmak ve bu küllerden yeniden kendini yaratmak olduğunu şimdi daha iyi kavırıyorum.

Kendimde yaşamı yaratmak kararında en önemli güç kaynaklarımdan biri de kadının Partileşme silahı olan YAJK'tı. YAJK, hem Başkan APO'nun kadınla yoldaş olunabileceğine inancın eseridir, hem de inanıyorum ki Başkan APO öğretisinin kurumlaşmasının, yayılmasının ve derinleşmesinin önemli silahlarından biri olacaktır. Bu yüzden YAJK'ı daha da büyütmek her Kürt kadınının, hatta bölge halklarının kadınlarının asli görevidir.

Başkanım;

Zafer tanrıçamız Zilan yoldaşın vasiyetine bağlılığımla, O'nun görkemli eylemine sadece özüyle değil, biçim itibariyle de cevap olmak isterdim. Fakat zindan koşullarında bu mümkün değil. Bu Newroz'da ayağa kalkan binlerce çocuk yüreğinin masumiyetiyle buluşmak, bu vasiyetin takipçisi olmakla mümkündür. Özgürlük tutkum çok büyük. Bu tutkuyu yaşam gücüne dönüştürebilmek için tek varlığımı, kendimi Başkan APO'ya adıyorum. Kadınlar, küllenen Kürt ateşinin kıvılcımlarıdır. Küllerinden yeniden doğmayı başaran bunun kıvılcımı olan her kadın, özgür Kürdistan'ın dokuyucusu olacaktır. Ancak bu bile Başkan APO'ya cevap olmaya yetmez. Cevap olabilmek için karartılan her yüreğin ateşte arınması gerekir. Ben ancak kendi yüreğimi verebilecek güçteyim.

Kendimi Newrozlaştırırken, beynimi ve yüreğimi, bedenimin her hücresini bu öğretinin yoluna adadığımı bir kez daha belirtiyor, bağlılık andımı yineliyorum.

Yaşasın Başkan APO ve O'nun Özgürlük Öğretisi!

Yaşasın PKK, ERNK, ARGK!

Yaşasın Özgür Ülke, Özgür İnsan!

Kahrolsun Her Türden Egemenlik ve İşbirlikçiler!

Devrimci Selam ve Saygılarımla

Sema Yüce

21 Mart 1998

Yurtsever Kürdistan Halkına

Kürdistan tarihini öğrenmek, bu tarihten doğru dersler çıkarmak, bu temelde PKK gerçeğini kavramak, her Kürt bireyinin görevidir. Tarihimize baktığımızda zayıf, parçalı ve örgütsüz olanın direniş bağımsız bir yaşam; güçlü örgütlü olanın ise ihanet olduğunu görüyoruz. Bunun nedeni; Kürtler'in kendi içlerinde birlik olmayışları, hep dışarıdan beklmeleridir. Bu kara tarihi bir tek parçalamayı, tersine çevirmeyi başaran PKK ve onun yaratıcısı Başkan APO'dur.

Bugün halk olarak bir kez daha çok kritik bir aşamadan geçiyoruz. Düşman, nasıl ki her Kürt isyanını kendi içinde parçalamış ve çıktığı alanla sınırlamışsa ve nasıl ki her Kürt önderinin en yakınında bir ihanet çıkışı yaratmışsa, bugün PKK öncülüğündeki direnişe de bunu dayatmaktadır. Başta KDP olmak üzere, işbirlikçi Kürtlüğü halkımıza bir seçenek olarak sunmakta, KDP eliyle PKK içinde işbirlikçi güç odakları yaratmak istemektedir. Başkan APO'nun yıllardır uğruna mücadele ettiği Kürdistan'ın ulusal birliğini boğmak için, engellemek için her türlü politikayı dayatmaktadır. Bunu yaparken biz Kürtler'i sürgünle, açlıkla ve daha bir çok yöntemle mücadeleden uzaklaştırmaya çalışmaktadır. Buna karşılık Başkan APO, Barzani ihanetçiliği ve onun uzantılarının tüm engellemelerine rağmen, dünya gericiliğine karşı bizlerin umutlarının, özlemlerinin ve özgürlük arayışlarımızın her açıdan öncülüğünü yapmaktadır.

Bugün her Kürt, içinde geçtiğimiz aşamanın bilincine varmalı ve kendini bu savaşa katmalıdır. Yoksulluk, sürgün, asla engel değildir. Yurtsever Kürdistan Halkı bu Newroz'da gerçekleştirdiği büyük ayağa kalkışla bunu ispatlamıştır. Bu ayağa kalkışı yaşayanlar, emeklerini büyütmeli ve yanı başında

sessiz kalan herkesin sesini kendi seslerine katmalındırlar. Her Kürt ailesi bir gerilla üssü haline gelmelidir.

Unutmamalıyız ki ulus olarak tarihte belki de tek şansımızı yaşıyoruz. Bu şansı iyi değerlendiremezsek, insanlığın serserileri olacağımızdan, oradan oraya herkesin elinde basit bir piyon olacağımızdan kimsenin kuşkusuz olmasın. O halde insanlık ailesi içinde onurlu ve şerefli bir yer elde etmek için, yediden yetmişe Başkan APO'nun taşıdığı özgürlük meşalesinin altında toplanalım. Anadolu ve bölge halklarıyla özgürlük kardeşlik temelinde büyük buluşmak için savaşalım ve yurda dönüş seferberliğini kendimizde başlatalım. Buna mahkumuz, başaramızın sırrı budur.

Sömürgeci Faşist Rejimin Baskıları Altında Soluksuz Kalan Emekçi Anadolu Halkına

Kemalizm, Anadolu'yu bir halklar mezarlığına çevirmiştir. Bugün Anadolu'da geçmişte büyük uygarlıkları yaratan halkların neredeyse izi bile kalmamıştır. Türk halkı ise, kendi egemenlerinin elinde tüm insani değerlerini yitirmekle yüz yüze kalmıştır. Buna karşılık öfkeler, acılar hep içe gömülmektedir.

1998 yılında Birleşik Halklar Ordusu'nun Karadeniz, Amanos hamlesi Anadolu'da yaşayan tüm halklara, emekçilere Kürdistan devrimiyle, halkıyla buluşma ve kardeşleşme çağrısını yapmıştır. PKK ve DHP'nin ortak yürüyüşünde halklarımız ortak öncülüğüne kavuşmuştur. Şimdi artık Partiniz, cepheniz ve ordunuz vardır. Harekete geçmek için tüm koşullarınız mevcuttur. Şunu bilmelisiniz ki sizlerin kendinize ait hissettiğiniz her şey büyük bir yanılsamadır. Sizler de özünde özgür değilsiniz. Kürt Halkı kardeşlik iddiasında samimidir. Elini uzatmış, Anadolu halklarının da elini uzatmasını beklemektedir. Başkan APO en az Kürt Halkı kadar Türkiye halklarının da acılarının çözüm gücü olma iddia

ve çabası içindedir. Sizler de kendinizi faşist rejimin her türlü etkisinden arındırır ve bu çabaya katarsanız Kürdistan Anadolu Birleşik Devrimi tüm dünya insanlığının umut güneşi haline gelecektir.

Artık askere değil, gerillaya koşmalı, sokakları, şehirleri, dağları kendi özgür geleceğiniz için fethetmelisiniz. Sizler de Newroz ateşinde kendinizi yeniden yaratmalısınız.

Tüm Dünya İlerici İnsanlığına

Tarihin görkemli bir aşamasına tanıklık ediyorsunuz. Adını bile bilmediğiniz bir halk kendini küllerinden yaratıyor. Bu görkemli yaratılış destanına sizler de katılmalısınız. Kendi ülkenizde devletlerinizin bu kirli savaşa kattığı desteği protesto etmeli, Kürdistan halkıyla kardeşlik ilanınızı gerçekleştirmeli, Kürdistan'da doğan ve yükselen güneşin ışınlarıyla ülkelerinizi aydınlatmalısınız.

Gözlerinizin önünde cereyan eden sadece bir yükseliş değildir. Yükselişe katıldığınız kadar, Kürt insanı şahsında insanlığa dayatılan büyük düşüşe karşı vicdanlarınızı, beyinlerinizi barikat haline getirmelisiniz. Bu topraklardan yükselen insanlık çılgınlıklarını duymuyorsanız, durun ve insanlığınızı bir an için sorgulayın. Göreceksiniz ki kaybeden sadece Kürtler değil, bir bütün insanlıktır.

Sizleri bir ahtapot gibi saran medyadan bile baktığınızda ve takip ettiğinizde Newrozlaşan çocukların bedenlerinde patlayan bombaları, umutlarına vurulan cop darbelerini görebilirsiniz. Evinizde bir kuşa verdiğiniz değeri ve karısında her an işlenen bu insanlık suçuna karşı tavrınızı bir an karşılaştırın ve sorun: Bizim için insan neyi ifade ediyor? Bu soruya kaçmadan, emperyalizmin sunduğu maskeleri kullanmadan cevap vererseniz, büyük insanlık yürüyüşünde buluşacağımız an yakındır demektir.

Kürdistan ve Anadolu Özgürlük Savaşçısı Kadın Yoldaşlara

Başkan APO'nun öğretisi ve Zilan yoldaşın vasiyeti bizlere yürümemiz gereken yolu göstermiştir. Bize düşen görev anlamak, kavramak ve uygulamaktır. Bunun yolu günlük Parti içi sınıf mücadelesini yürütmek, kadın savaşçılar olarak bu mücadelenin öznesi haline gelmektir. Bu savaşta temel silahımız YAJK'tır. YAJK'ı büyütmek, kurumlaştırmak için her kadın savaşçı bugüne kadar gelişen deneyimleri iyi özümsemeli, şehitlerin öğrencisi olmalı, günlük yaşam içinde kendini her an yaratmanın savaşımını vermelidir. Kadının öncüleşmesi, cins kurtuluşunun basit bir gerçekleşmesi değildir. Sistem bunun binlerce düşkünleştirici seçeneğini sunmaktadır. Başkan APO, her şeyden önce kadının ve erkeğin hareket ettiği zemini değiştirmek iddiasındadır. Bunun pratik öncülüğünü her an Parti Önderliği'nin şahsında görmek mümkündür. Bu anlamda her YAJK üyesi, Parti zeminini farklı yaşam anlayışlarının, ideolojik politik örgütlenmenin fırsatı olarak gören ve değerlendiren tüm anlayışlar karşısında mücadele etmelidir.

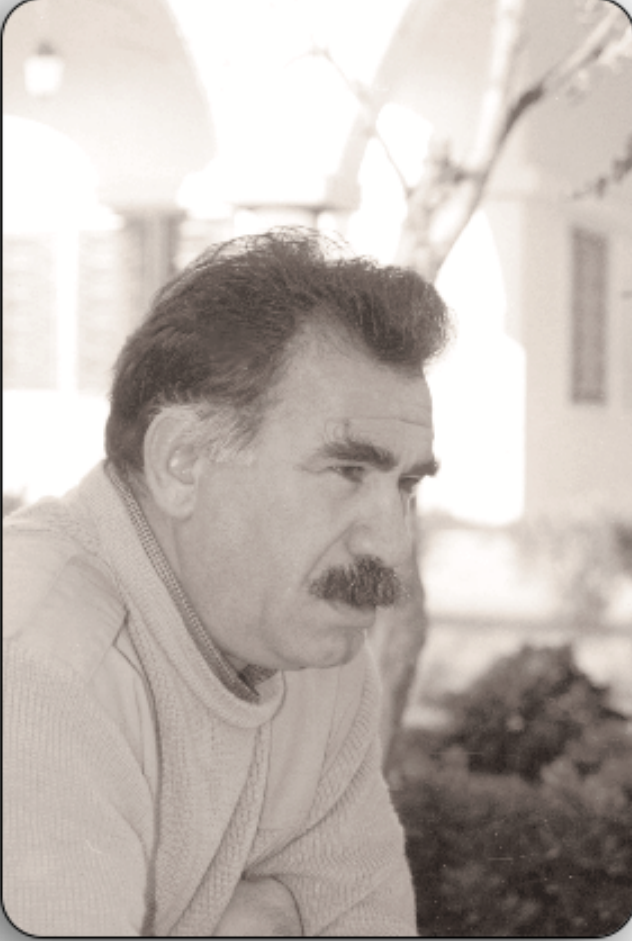

Kadın şehit yoldaşlarımız bunun mümkün olduğunu soylu eylemleriyle ispatlamışlardır. Onlardan öğrenmeyi bilelim, büyük tutkuların savaşçısı olalım!...

Özgür Kadın; Özgür Ülke ve Özgür İnsanlık Olacaktır!

Yaşasın Başkan APO ve O'nun Özgürlük Öğretisi!
Yaşasın Özgürlük Savaşçısı Kadın Kahramanlarımız!
Kahrolsun Her Türden Egemenlik!

Devrimci Selam ve Saygılarımla,
Sema Yüce
21-22 Mart 1998

Sema Yüce Yoldaşın Eylemine Dair Önderlik Değerlendirmesi

Şehit İlkelerden Taviz Vermemektir

Zilan (Zeynep Kınacı) daha teorik, daha ilkeliyken, Sema'da (Sema Yüce) daha fazla sorunlarla boğuşma ve pratikleşmeye doğru bir tamamlama olayı var. Fikri'de (Fikri Baygeldi) de tutarlı bir erkek kişiliğinin nasıl yeniden şekillenmesi gerektiğine dair çok duyarlı ve anlamlı bir yanıt var.

Eskiden kitabi olmak derlerdi. Biz buna anlama gücüne saygı göstermek ve ona göre bir işin, bir amelin sahibi olmak diyoruz. Kürt olayında en çok öğrenilmesi gereken, kitapsız bir halk gerçeği olmasıdır. Çok değerli sözlerin kitabileşmesiyle birlikte, yürüyen ve gelişen insanlık yarışında kitapsız olmamız, anlayışsız olmamız ve yaptığımız işlerin, amelin değerinin neredeyse olmaması, kendisine karşı olması gibi bir gerçeğiniz vardır. Şunu hemen belirtelim ki, ameliniz, pratiğiniz kitaplardaki doğrulara olduğu kadar bizimde yazmaya çalıştığımız kitaplara göre de olamıyor. Başiboşsunuz ve tüm kitapların yazdığı doğrulara terssiniz, sizin en temel sorunumuz budur.

Şehitler gününde, büyük dirence kendi bedeninde kızıl köprüler kurarak ulaşmaya çalışan Sema Yüce kişiliği hakkında en çok söylenmesi gereken şu; onlar kitaba göreydiler. Sizin durumunuza bakıldığında ya görüyoruz ki, bir türlü yanıt veremeyenler kitapsızdılar, doğrusuz ve anlayışsızdılar. Bundan sonra yapmamız gereken, ne yapıp edip kendimizi bu kitaba kavuşturmaktır. Hayatın kitabını da okumayı bilmiyorsanız, o yeteneğiniz gelişmemiş, dolayısıyla bütün direniş değerleri unutulup gidiyor. Böyle

yargılanma günlerinde hesap vermeniz gerçekten çok zor. Ulusal değerler karşısında hesap vermesini bilmeyenler de ancak lanetliler, ikiyüzlüler, münafıklar ve sefiller grubuna girer. İlkel olmanız için çok büyük güç harcadık, fakat isyan pratiğiniz bunu en az düşman kadar zorlu-yor.

Her sahada çalışma hususlarında ulusal değerlere doğru bir yaklaşım tarzınız, bir gücünüz, bir samimi sözünüz varsa, artık zarar vermeyecek ve biraz da yararlı olabilecek bir yeterliliği yakalamalısınız. Tarihte Kürtler, insanın yarış ettiği ve kazandığı konularda en anlayışsız duruma düşürülmüştür. Tabii bu Kürtler'in doğal karakterleri değildir, düşmanları tarafından bu duruma düşürülmüş bir halk olarak da değerlendirilebilirler. Siz daha çok bu gerçeği yansıtıyorsunuz, ama bu yanlış bir gerçektir, düşmandan kalmış, lanetli, belleği yitirilmiş ve tam da düşmanına göre oluşturulmuş sahte bir gerçekliktir.

Parti savaşımız ilk elden kendimizdeki sahteliğe karşı savaştır. Burada iyi niyet o kadar önemli değildir. Gereklidir, ama iyi niyetin içi yüksek anlayışla doldurulmazsa belki de kötü niyetten daha çok zarar verebilir de. Doğrusuz, savaşı, aşksız bir yalan yaşam gerçeğini bir cümleyle tarif edersek; yanlışlarla, yenilgilerle dolu, anlamlı olmayan bir savaş ve güdülerin sınırlarına takılmış çirkin bir yaşamdır. Bu büyük ayıbı biraz olsun aşmak için partileşelim diyoruz. Eskiden "dinimizi kuralım, mezhebimizi kuralım" derlerdi; şimdi de çağımızın modasıyla "partimizi kuralım" deriz ve öyle yapmak isteriz.

Bu büyük bir savaştır. Bu savaşın bize çok gerekli olan ve esasta da doğru bir çizgisi vardır. Ama halen gerçekliğimizle birleştirmeye çalıştığımız bu çizgiye karşı büyük bir homurtu var. Körce bir bağlılık kadar, çoğunlukla düşmana hizmet edenler, yine kör bir çabayla savrulmalar var. Burada en büyük savunma gerekçeleriniz, "beynim, yüreğim fazlasını kaldıramıyor" oluyor. İşte bu da yenik düşmenin diğer bir ifadesidir. Fazlasını kaldıramıyorsanız neden kendinizi geliştirmiyorsunuz? Neden günleri böyle harcıyorsunuz? Bu

halde tarih karşısında, insanlık karşısında kendinizi savunamazsınız. Hatta sınıf tanınmaz bir duruma geldiğiniz için, en başta kendini kandırmadan tutalım ipe sapa gelmez her türlü dili, her türlü dayatmayı, herkese ve her yerde çekinmeksizin, hatta gözü karalıklarla sergilemekten geri durmuyorsunuz. Ama hayat da size hep bu temelde vurdukça vuruyor. Yararlı olmamanız, yüksek anlayışsızlığınızla izah edilebilir.

her yürüyüşünde bizi kahredecek engellerle Bugünlerde bir anlayış geleneği özellikle pratik yaşam ve savaş pratiğine damgasını vurmadıkça kendinizi affetmeniz asla mümkün değildir. Cezai anlamda affetmekten bahsediyorum, yaşamın karşılaşmaktan kurtulamazsınız. Ve öyle de oluyor. Başınızı nereye çevirirseniz dikenler batır, nereye atarsanız oraya yapışıp kalır. Bu sizin gerçeğiniz oluyor. Hangi özgür yaşam ilkesine, savaş ilkesine başarıyla bir yürüyüş gerçekleştiriyorsunuz? Nerede ve yaşamınızın hangi döneminde? Bugünlerde bunları sorgulamak gerekiyor. Sizlerde çokça gördüğümüz diğer bir hususta, böyle günleri ağlama günlerine ve ucuzca, tersinden dinsel günlere, duygu günlerine dönüştürmenizdir. Bu hiçbir şeyi kurtarmaz ve yetmez. Önceleri halkımız bazen zoraki çok ağlar, zoraki çok sahte gülerdi. Oysa ikisinin de değeri yoktur. Halbuki bu şehitler belki de insanoğlunun en zor denediği kahrolma ve kahretme biçimini gerçekleştirdiler. İnsanların birilerinin eliyle ateşlere atıldığı ve derilerinin yüzüldüğü görülmüştür. İbrahim Halil peygamberden tutalım, Hallacı Mansurlar'a kadar bunun örnekleri vardır, ama onlar sadece düşmanları tarafından öldürülmüştür. Hem de en genç yaşta, hayatın baharında ve çok rahatlıkla başka mücadele biçimlerini de deneyecek imkanları olduğu halde kendi özgür iradesiyle ateşlenme gibi bir olayı hatırlamıyorum. Öyle tahmin ediyorum ki, böyle bir olay ilktir ve bu bizi çok büyük düşünmeye zorluyor ve zorlamak zorunda.

Şahadet gerçekliği, özellikle PKK şahadet gerçekliğinde diğer bir çok hususta çalışmalardan geri durmamakla birlikte

anlamından kopmamaya çalıştığım esas gerçekliktir. Diyebilirim ki, anlayış ve uygulama esaslarında ciddi bir yetersizliği yaşamamak için, buna en büyük özeni gösterdim ve istenildiği kadar olmasa da bağlı kalmayı ucuz bir söz olmaktan çıkardım.

Savaşsallaştırmada da bir-iki adım attım. Kişiliklerde daha fazla güç olsaydı, şüphesiz daha fazla bir gerçekleştirmeyi de sağlamaktan çekinmezdim. Ama bizde böyleyken, sizde nasıl oldu? Baktığımızda durumlarınız iç açıcı değil. İşte burada, sizlerle bu büyük boğuşmayı yaşadık ve yaşamak zorundayız. Çünkü bu değerler öyle kolay çiğnenecek, körce bir kavgayla anlamı yerine getirilecek değerler olamaz. Kürt çeyrek asrı geçen bir sürede kendini tanıdı tanıyalı, kendi canlarını halklar uğruna gözünü kırpmadan feda eden insanlar gibi olmayı belki başaramadım, ama onların anısının sağlam bir takipçisi olmada da nefes nefese bir yürüyüşü gerçekleştirmekten kendimi geri tutmadım. Dar ağaçlarında sallandırılan, ölüm kusan mermilerin delik deşik ettiği vücutlara saygılı olmak için gücümü çok iyi kullanmaya çalıştım. Ve gelinen noktada sözümde ve eyleyimde ciddiye alınan bir konuma geldim. Bunda en belirleyici etki bu şehitler gerçeğinin ta kendisidir.

Şüphesiz şehitler gerçeği için bunları belirtmek kendi başına yetmiyor. Şehitler bundan ibaret değil. Bir dava takipçiliği ve hatta savaşımalarına bir yere kadar da mesafe aldirmek tam bunları ifade etmez. İçerini sorgulamak daha büyük önem taşıyor. Bunlar genelde özgürlük kavramıyla açıklanmak isteniyor. Bu gerçekten çok genel bir kavramdır. Onun nasılı çok daha yakıcıdır ve gerçekleştirmesi de bir o kadar zordur. Şehitlerin bir çok takipçisi var. Benden daha fazla kendini adayanlar da var. Ama dikkat edilirse, bazen bunlar bile onları unutturmaktan ve hatta anlamsız bulmaktan ileriye gidemiyorlar. Demek ki takip etmek ve uğruna ölmek yetmiyor, daha başka şeyler gerekiyor. Bu, başka şeylerle içini doldurmaktır. Çünkü hiçbir şahadet çok büyük bir yaşam gayesi ve gerekçesi olmadan gerçekleştirilemez. Bizim biraz da bu zor olanı çözmeye, noksanlığı varsa gidermeye, en ağır

bir savaşı da olsa yaşamsallaştırmaya çaba göstermemiz, genelde bir çok kişiyle olan farkımızı ortaya koyuyor. Bunu başarmasaydık, şehit değerlerine bağlılık ağırlıklı olarak laf olmaktan öteye gidemeyebilirdi.

Hesap verilmesi en zor olan nokta, böylesine kendi kendini sorgulayıp yanıt olmayı sağlama noktasıdır. Şehidin seni fiili olarak denetleyebilecek bir sözü, bir iradesi yoktur. Ama bunun yol açtığı yanlış, onlar adına istediği keyfi sözü söyleme, işi yapma yanlışsıdır. Bu bizim gerçekliğimizde ağırlıklı olarak tersliğe götürür. Hele kişilerin çok keyfiliği, neredeyse onların ihanetini bile iyi niyetle geliştirir. Bu nedenle iç sorgulama, şehitlik gerçeğinde çok önemlidir. İç sorgulamayı tek kaldığında da geliştirmek ve bunu başarı düzeyine taşımak en zor olanıdır. Bunun gücünü gösterenler azınlıktadır, fakat en değerli olanlardır. Arsız insanlar üzerinde şehidin dili yoktur ve fazla etkili olamaz.

İnsanların en fazla güç aldıkları noktada, en fazla güç yitirdikleri noktada bu dili olmayan şehit gerçeği karşısındaki duruşlarıdır. Bunlar bizde sayılamayacak kadar çok, fakat bir o kadar da üzerinde durulması gereken büyüklükler var. Kaç kişinin şehitlere verdiği sözün hakkını vermek istediği çok kuşkuludur. Burada da sorun iyi niyetten ziyade, bitik kişiliğin yanıt olamayışıdır. Çünkü gücü yok, beyinde ve yürekte kendini çoktan vurmuş. Bununla neyi yapabilir ki? Kendisine güveni, terbiyesi, bir iradesi kalmamış ki şehidi anlasın. Bu tehlikeyi bertaraf etmeye çalışıyoruz. Bizim bu konudaki sloganımız; şehitlerin komutası altında bu son yıllardaki savaşı götürmektir. Eğer “neden keyfimizce değerlendirilemiyoruz” diyorsanız, benim de söyleyeceğim, şehitlerin ko-muta gerçeğinin ne olduğunu anlamanız gerektiğidir. Böyle bir komutayı tanımayacaksanız, o zaman benim size söyleyeceğim fazla bir şey yok.

Bu rezil yaşama karşı bir darbe olan şehitliği, yeni yaşamınızın düzeltilmesinde etkili bir silah olarak kullanamazsanız, hiç kimsenin sizi ciddiye alması, hayatın kendisinin sizi bağışlaması mümkün değildir. Şehitlere kara cehalet örneği

olarak alabildiğine tıkanmış duygularla, sözde kalan ucuz gözyaşları ve duygularla yanıt olamazsınız. Çünkü şehit gerçeği kadar kesin, yalansız-dolansız olan bir başka gerçek yoktur. Bu gerçeğe göre kendinizi ısrarla gerçekleştiremezseniz kabulünüz mümkün değildir. Onlar ki, yaşamın yeniliğini kendi bedenlerindeki ateşle küllerinden yaratmayı söz olarak veriyorlar. O zaman acaba sizin için bu ne anlama geliyor? Çünkü bu katı bir gerçektir. Onun için bireysel hevesler, keyfi duruşlar bu gerçekle tezat teşkil ediyor diyorum. Birileri bu kadar büyük fedakarlık eylemi ortaya koyacak; sen bunun tersiyle onun mirası üzerinde yaşayacağını iddia edeceksin. Buna kargalar bile güler.

PKK ve onun askeri savaş birliklerinde ortaya çıkan laf anlamazlık, bildiğini kurnasız ve fazlasıyla bencillik temelinde dayatmalar bir başkaldırıdır. Ama daha çok da bu kutsal değerlere bir başkaldırıdır. Bu tutum sahipleri çoğunlukla zarar verdiler. Anlayışı kısıt olanlar kendilerini kaybettiler ve büyük kazanmadıkları da ortadadır. Bunun anlaşılır kılınması için çok çaba harcadık. Dağları taşları kitaplarla, çözümlemelerle doldurduk. Ama siz bir kaç tane ilkeye göre yürümeyi yine beceremediniz, ya da güdülerin kendini biraz serbest gördüğü bu dağ havasında bencillikte, keyfilikte çok ileri gittiniz. İşte burada bizim şehit gerçekliğimiz bunlara karşı dur hareketi, doğruya da gel hareketi oluyor. Bütün yüce dinlerde, halkımızın gerçeğinde, hatta toplumsal-insani birimlerde bile olduğu gibi eğer böyle günlerde bir değerlendirme gücü, yine kendinizi dürüstçe affetme, ıslah etme kararlılığı yaratmak istiyorsanız, bu bağışlanma siyaseti doğru olabilir. Bunu da aşırı zorlamamak gerekir. İşi-gücü kötülük olanların bağışlanması doğru olamaz. İncir çekirdeği kabilinde değersiz şeylerle birileri yüce yaşamı ve onun araçlarını bozuyorsa ve böylesi bir tutum davranış varsa, kesinlikle ona yer vermemek, bağışlanmak kurumunu da anlamak açısından çok gereklidir. Ama illa birileri güzel bir iş yapmak istiyorsa da ona bir affetme olanağı sunmak, böyle günlerde anlamlı olabilir. Kişinin kendini affetmesi,

bağışlatması, ıslah etmeye yönelmesi mümkün olabilir. Bunu böyle değerlendirmek gerekir. Eskiden tanrılar, **muhabitlar*** karşısında bunu yaparlardı. Biz şimdilik şehitler karşısında yaparsak bu bizim için fazlasıyla yeterlidir.

Şehitlik gerçeğinde bir kaç hususu daha da belirtmek gerekebilir. Özellikle bizim için çok trajik olan bu şehitliklerde bir derin zayıflık var. Hele böylesine şahadetlerden kaçamamak, kendini mahkum görmek tam bir trajik zemine dayalıdır. Büyüklüktür, fakat trajiktir. Bu nasıl bir nokta, zemindir ki, insanı insanlık tarihinin en ender olabilecek bir eylemine böylesine zorluyor. Bunu mutlaka anlamak ve bir de bu zemini kurutmak gerekiyor. Bunu çok düşünmek ve bu büyük zayıflık zeminin kişiyi böyle en kahramanca trajik bir eyleme zorlayan gerekçelerini, nedenlerini ortadan kaldırmak gerekiyor. Benim biraz yapmaya çalıştığım buydu. Benim böyle bir eylemi göze almam mümkün değil. Ama bu zemini kurutmak için de benim kadar bu işin ustası, hem de amansız savaşçısı olmak gerekiyor. Bu tarihte hiç görülmeyecek gibidir ve kaldı ki, bu ikisi de birleşti. Bir yerde bu büyük duruşu, büyük trajik eylemi zorlayan gerçek, tarz ve bir de benim bunu ortadan kaldırma çabam korkunç bir buluşmayla kendini ifade ediyor. Bunu önlemek için çok büyük bir çaba harcadım, ama esasta sadece bu sembol eylemlerde değil, yoğunca yaşanan şahadetlerde de bu vardır. Bu bir ana ilkeye bağlılığın götürdüğü bir eylemken, diğer yandan ilkenin uygulanmasında kişilikteki yetersizlik olmadık yerdeki şahadeti gerçekleştiriyor. Bizim şehit adayımız ilkeye müthiş bağlıdır. Ancak bu işin gereklerini büyük bir savaş ustalığıyla gidermek söz konusu olduğunda yapamıyor ve çok trajik düşüyor. Şimdi benim yaptığım biraz daha farklı bir biçimde ilkeye bağlılıktır. O zeminde yakılmamak için korkunç bir politik sezgi ve asker olmanın gerekleri inanılmaz bir tarz ve tempoyla birleştirilerek, en zor anda en önemli çıkışı yapmak, başarmayı sağlamak önemlidir. Bizim sanatımız budur.

Birinci ve en temel işim; bütün insanları ilkeye uyarlamaktır. Ama bu ilke yakan ilkedir. Bu ilkenin eğer ciddi bir hazırlığı,

ciddi bir iradesi, askeri, siyasi, örgütsel, yaşamsal eğitimi yoksa feci olacağı açıktır. Bunu çok erkenden biliyordum. Benim bütün yürüyüşüme, tarzıma, tempoma damgasını vuran aslında bu gerçekliğin ta kendisidir. Hayret ediyorum, bu gerçekliği neden göremiyorsunuz. Korkunç bir şey! Haydi şehit, gerçeğiyle bunu ödedi, ya siz nasıl ödeyeceksiniz? En büyük soru benim için budur. Neyinize güveniyorsunuz da öyle yaşıyorsunuz?

İlkeleri zorlayarak yaşamak, savaşmak; ilke egemen olduğunda ise tutuşup feci düşmek. Bu nasıl bir gerçekliktir ki, halen dehşetle etkisi altında kalıyorum. Neden aşma gücünü gösteremiyorsunuz. İmdadınıza yetişmek için dağları taşları ilkelerle doldurduk. Ama oralı bile olmamak, hatta tersinde ısrar etmek nasıl izah edilecek? Neyle sonuçlandıracaksınız. Trajik ihanetler de, çok aşağılık ihanetler de çıkıyor. O da bununla bağlantılıdır. Burada ihanet ve hain gerçeği nedir? Şehit gerçeği nedir? Şehit, ilkeden taviz vermemekse; hain ve ihanet de tam bu noktada en zorlu zeminde ilkeyi amansız çiğnemedir. Hain; en çok gerekli olduğu yerde ilkeye bağlılığı en gözü kara çiğneme kişiliğidir. Ve tarihimizde şehitlerimiz ne kadar bolsa, bunlar da o kadar boldur. Ki, sanıyorum burada da bir diyalektik bütünlük var. İhaneti bol olan, acımasız ve utanç verici bir gerçeklikten büyük şahadeti yaratan bir gerçekliğe ulaşmamız ve partileşmemiz bir bütünlüktür, gerekli olandır.

Hiçbir ihanet bizdeki kadar ilkeye ters düşmez ve böylesine aşağılık bir biçimde gerçekleştirilemez. Ama hiçbir şahadet de bu kadar cesaret ve fedakarlık temelinde gerçekleştirilemez. Bizim görevimiz; bu ikisinin de hakkından doğru gelebilmektir. Hainin ve ihanetin üstesinden doğru gelebilmek kadar, bu şahadetin de üstesinden gelebilmek önemlidir. Bunu düşünmeniz gerekir. Çünkü sizin gerçeğiniz bu iki ilke arasında ve bir ilkeye sınırsız bağlılıkla birlikte, ona sınırsız karşıtlık temelinde düğümlenmiştir. Gerçeğinizin bu ikilemden kurtulması imkansızdır. Tanrısal ilkeleşme dediğimiz husus, artık bu noktaya gelip dayanmıştır. Ruh

kadar, düşünme gücünü göstermeniz gerekiyor. Gerisi bu ilke arasında savrulmalar; boş laflar, boş yaşam, çirkinlikler ve her gün birbirinizi yıpratmalar, yormalar oluyor. Ama esas olarak sonuçta belirleyici olacak olan ya ihanet, ya da direnişin zaferidir. Hesabı kesin doğru ve yeterli yapmak bu günlerde en çok gerekli olanıdır.

Bu çerçeve temelinde eğer söz konusu olan Zilan kişiliğiye ve onun en güçlü ardılı Sema Yüce, kısmen de Fikri Baygeldi yoldaşa, daha özgü olanı dile getirmekte gereklilik vardır. Genel ilkeye bu yoldaşların bağlılığı tartışmazsındır ve yüce değerde, yüce kuvvette, cesaretle, fedakarlıktadır. Özgü olan yanını da bizim açmamız gerekir. Özellikle benim için kendilerini adamaktan bahsediyorlar. En büyük güvenceleri olarak bizzat ismen bizi zikrediyorlar. Bir yerde bu eylemlerini bize vasiyet ediyorlar. Esasta, bu eylemin büyüklüğünü halka, insanlığa ve partiye taşıyabileceğime çok büyük bir güven duyuyorlar. Daha da önemlisi çözmeyi ve gereken sonuçları çıkarmayı bana yüklüyorlar. Bunlar yazılmıştır ve hepsi de belgelidir. Özlü mektuplarla söylenmesi gereken tüm doğruları yalın bir şekilde yazmışlar. Bu mektupların her cümlesi çok değerlidir ve içinde en güzel cümleler var.

Zilan arkadaş mektubunda; “1995’te Dersim’de ordu saflarına katıldım. Ordu safları içerisinde olduğum süre içerisinde, geçmişe oranla kendi kişiliğimi tüm yönleriyle tanıyarak belli bir gelişmeyi sağladım. İddia, kararlılık, moral, netleşme gibi konularda güçlendiğimi belirtebilirim. Partimiz PKK öncülüğünde gelişerek tüm insanlığa mal olan ve giderek ezilen halkların yüce sosyalizm yolundaki tek umudu haline gelen mücadelemiz, bir bütünen ulusal yok oluş sürecini yaşayan, soysuzlaşmanın eşiğine getirilen bir halkı tarihte ilk defa yücelterek hak ettiği yere getirmiştir. Böylesi ulusal değerlerini, beynini, ruhunu, öz kimliğini düşmana kaptıran bir halkı yeniden diriltmenin ağır görev, sorumluluk, tarihi bilinç ve üstün öngörü, büyük cesaret ve fedakarlık, yüce azim gerektirdiği açıktır. Yurtseverlik rolünden uzak, düşmana tabi, vatansız, tarihi egemenler tarafından gerçek aydınlarını

ve önderlerini istenilen düzeyde çıkaramayan yitık bir ÷lke ve halk ger÷ekliği karşısında PKK ve onu var eden Başkan APO, aleyhte gelişen bu gelişmeyi tersyüz ederek sadece kimliği değil, beyni de egemenler adına çalışan, ona hizmet eden, onun i÷in savaşan ve giderek hayvanlaşmanın eşiğine getirilen ve emperyalizmin de hizmetine sunulan K÷rt Halkını öl÷m uykusundan uyandıran, diriltten, kendi özg÷rl÷đü i÷in savaşan, savaştıran bir konuma getirmiştir. Büyük K÷rt şairi Ahmede Xani “Eğer bizim de dür÷st, namuslu önderimiz olsaydı, Araplar’ın, Acemler’in ve Türkler’in kölesi olmazdık” diyor. Kendi bireysel, ailesel, aşiretsel çıkarlarını esas alan, ulusal ger÷eklikten kopuk, Kürdistan tarihindeki sahte önderlerin varlığı bu lanetli ger÷eğin uzun bir süre devam etmesine neden olmuştur.

Her halkın tarihine bakıldığında, özellikle devrim süreçlerinde mücadele veren, başarıya ve kurtuluşa götüren, yaşadıkları döneme damgasını vuran önderleri vardır. Tarih, öndersiz hiçbir ulusal ve sınıfsal hareketin ger÷ek anlamda başarıya gitmediğini doğrulamaktadır. Önder, yaşatılmak istenen yenilik ve gelişmeleri en üst düzeyde temsil eden, yani yeni insan, yeni toplum düşüncesine denk, bütün yaşamını bir halkın yaşamına göre düzenleyen, kendi kaderini halkın kaderinde bulan ve o halkın acılarını, duygu ve taleplerini en derinden yaşayan ve kurtuluş i÷in pratik görevleri en üst düzeyde omuzlayandır.

Hayati ger÷ekliği olmayan, her alanda bitirilmiş, hiçbir halkla kıyaslanmayacak kadar kendisine yabancılaştırılmış, ulusal, kültürel, sosyal, siyasal değerleri sömür÷len bir halk ger÷ekliği karşısında PKK Önderliği kuşkusuz çok farklı olmak zorundadır. Bu anlamda Parti Önderliği bir çok yönüyle daha özg÷n, daha yeni, daha gelişkin yaşamıyla yaşatan ve kendi yaşamını adeta koskoca bir insanlığın yaşamına adayan bir durumdadır. Belirleyiciliği ve önemi bu noktada kesin ve tartışmasızdır.

Dünya devrim tarihine baktığımızda gerek ulusal, gerekse sınıfsal kurtuluş mücadelesini veren halkların devrimin

gerçekleşme olanağını yaratan tarihi, sosyal, sınıfsal, kültürel bir zemin ve birikimi vardır. Ulusal inkar yoktur. Kişilik sorunları bizdeki kadar derin değildir. Tarihleri bizdeki kadar çarpıtılmamıştır. Kadın cinsi bu kadar sömürülmemiştir. Dini olgular bizdeki kadar kesinlikli, kötü tarzda işlenmemiştir. O halkların mevcut konumlarına tepkileri vardır. Özgürlük, eşitlik vardır. Önderlerinin güç aldıkları az çok aydınları vardır. Kürdistan devriminde ise bu belirtilen hususların tümü bitmiş bir durumdaydı.

Parti Önderliği çok zayıf bir gerçeklikten yola çıkmıştır. Din sorununa, kişilik sorununa, kadın ve aile sorununa yaklaşımı oldukça özgün ve bilimseldir. Rus devriminin önderi Lenin bile kadın sorununun çözümünde oldukça yüzeysel kalmıştır. Kadının ordulaşması, gerçekleşen Kadın Konferansı ve Kadın Kongresi, dünya devrim tarihinde ilk kez bizde gerçekleştirilmiştir. Parti Önderliği'nin yaşam tarzı, fedakarlık, cesaret, derinlik, duyarlılık, zeka, öngörü, yorumlama gücü, bağlılık, bilimsellik, tecrübe, birikim düzeyleri hiçbir önderlikle kıyaslanmayacak boyuttadır. Olayı ele alış tarzı dogmatik değildir. Parti Önderliği Kürdistan gerçeğini, dünya devrimlerini çok iyi tahlil edip sonuç çıkarmış ve Kürdistan devriminin özgünlüğünü ortaya çıkarmıştır. Taklitçi, kalıpçı, dogmatik bir tarzda değil, oldukça yaratıcı bir tarzda ele almıştır. Gerçekleşen sosyalizmi çok iyi tahlil etmiş ve kendi halk gerçekliğine uygun bir tarzda uyarlamıştır. PKK, Parti Önderliği'nin şahsında ifadesini bulmuştur.

Kürdistan tarihinde sağlanan bu gelişme, onun emeği, onun gelişmesidir. Kendisi sevgi kaynağıdır, birleştirici ve bütünleştiricidir. Kendi şahsında yeni insan tipini-profilini çizmiştir. Bir insanın ne kadar gelişebileceğini kanıtlamıştır. Kürdistan Ulusal Kurtuluş mücadelesinin bugünkü düzeyi "Partileşelim, Ordulaşalım, Cepheleşelim, Zaferi Kazanalım" şiarına denk düşen, bütün tali sorunları bir kenara bırakarak bütün Kürt Halkıyla düşman gerçeğine doğru yaklaşma temelindedir. Gelinek noktada hemen hemen bütün Kürt

Halkıyla beraber milyonlarca insanı sıcaklığıyla sarmış, Ulusal Kurtuluş devrimine ve sosyalizmin hizmetine sokmuş, faşist TC'yi askeri, siyasal, kültürel, ekonomik her konuda geriletmiş, çözümsüz bırakmıştır.

Zaferin öngünlerini yaşadığımız yeni süreçte halkın kurtuluş umutları olan bizlerin, Parti Önderliğimiz'in yaşamı, düşünceleri ve mücadelesine yakışır bir biçimde dönemsel bütün görevlerimizi en iyi bir şekilde yerine getirmemiz gerekiyor. Sıkça tekrarlanan küçük burjuva, köylülük, feodal anlayışların kişiliklerimizdeki yer etmişliği, düşmanın şekillendirmesi, özel savaşın etkileri ve buna benzer gerekçelere sığınarak çeşitli özeleştirilerin bizleri ilerletmediği açıklık kazanmıştır. Verilecek en iyi bir özeleştirin doğru bir pratikten geçtiğine inanıyorum. Düşman topyekün üzerimize geliyor. Bizim de olanca gücümüzle düşmana yüklenmemiz, özgürlüğün bedelini en kararlıca ödeyeceğimizi düşmana hissettirmemiz gerekiyor. Mücadele tarihine baktığımızda PKK, akıl sınırlarının anlamakta zorlandığı büyük kahramanlık, direniş, emek, kararlılık ve inançla yaratılmıştır. Direniş, PKK'nin temel karakteri olmuştur.

Bizlerin bu tarihi mirasa sahip çıkmamız ve sürecin gereklerini yerine getirmemiz gerekiyor. Süreç, intihar eylemlerini gerekli kılıyor. Bu hem bir taktiksel çıkış olacak, hem de bizim açımızdan büyük moral etkileri olan bir eylemlilik olacaktır. Düşmanın Önderliğimize suikast girişiminde bulunarak sonuç almaya çalıştığı bu süreçte düşmana verilecek en iyi bir cevap olacaktır. Bu tür bir eylemlilik, moralmen bozguna uğrayan düşmanı çıldırtmak, düşmanı bulunduğu her alanda çepeçevre kuşatmak, ülkeyi ona zindan etmek anlamına geliyor. Bizim açımızdan ise başta halkımıza, bütün savaş güçlerimize moral vermek, cesaret ve direnişi güçlendirmek, dost-düşman herkese davamızda ne kadar kararlı olduğumuzu ve bu uğurda özgürlüğün bedelini bombaları kendimizde patlatarak gerçekleştireceğimiz mesajını bir kez daha vermek, halkımızın özgürlük istemini bütün dünyaya duyurmak ve ileriki süreçte halkımızın bu yönlü direnişler

geliştirmesinin öncülüğünü yapmak, savaşın her yerinde ivme kazandırmak anlamına gelmektedir.

Başkanım!

Kendimi intihar eylemini gerçekleştirmek için aday görüyorum. Bizler, sizin bitmez tükenmez emek ve çabalarınıza karşılık canımızı bile versek yeterli değildir. Keşke canımızdan başka verecek şeylerimiz olsaydı. Siz yaşamınızla bir halkı yeniden yarattınız. Bizler sizin eseriniziz. Tüm Kürdistan halkının ve dünya insanlığının geleceğinin teminatısınız. Yaşamınız bize onur veriyor, sevgi, cesaret, inanç, onur veriyor. Tüm Kürdistan halkı ve milyonlarca insan size ölümüne bağlıdır. Sizin bu çekiciliğiniz bizi de oldukça etkilemektedir. En zorlandığımız anlarda sizin bizlere olan sevginizi düşünüyor ve manevi güç alıyoruz. Şehide en çok bağlı olan sizsiniz. Bu temelde gözümüz kesinlikle arkada kalmayacaktır. Bu eylemi, gerçekleştirmem gereken bir görev olarak görüyor ve kendimi sorumlu hissediyorum. Mevcut geriliklerimi aşmanın, özgürleşmenin ve kendini gerçekleştirmenin savaştan geçtiğini ve bu savaşın da gereğinin yerine getirilmesinin gereğine inanıyorum. **Mazlum, Hayri, Kemal, Ferhat, Bese, Beritan, Berivan ve Ronahi** yoldaşların direnişlerine sahip çıkmak ve onların takipçisi olmak istiyorum. Halkımın özgürlük isteminin ifadesi olmak istiyorum. Emperyalizmin kadını köleleştiren politikalarına karşı, bombayı kendimde patlatarak hıncımın ve öfkemin büyüklüğünü göstermek ve Kürt kadınının dirilişinin sembolü olmak istiyorum.

Yaşam iddiam çok büyük. Anlamlı bir yaşamın ve büyük bir eylemin sahibi olmak istiyorum. Başkan APO önderliğinde yürütülen Ulusal Kurtuluş mücadelemiz çok yakında zafere ulaşacak ve mazlum halkım dünya insanlık ailesi içerisinde hak ettiği yerini alacaktır.

Bu temelde Başkan Apo'ya, tüm Kürdistan şehitlerine, tüm savaş ve cephe güçlerimize, zindandaki yoldaşlarımıza, Kürdistan halkına ve insanlığa bağlılığımızı bir kez daha ifade

ediyor ve onlara layık olmaya çalışacağıma dair söz veriyorum.

Yaşam iddiam çok büyük. Anlamlı bir yaşamın ve büyük bir eylemin sahibi olmak istiyorum. Yaşamı ve insanları çok sevdiğim için bu eylemi gerçekleştirmek istiyorum” diyor.

“Yaşamı ve insanları çok sevdiğim için bu eylemi gerçekleştirmek istiyorum” ikinci sefer tekrarladığı cümle budur. Mükemmel söylenmesi gereken bütün doğruları söylemiş. Onun ardılı Sema Yüce’den de bir iki alıntı almak istiyorum.

“Mevcut durumda, düşman bu politikalarında sonuca ulaşmak için son bir hamle hazırlığındadır. Türk Genekurmaylığının son hareketliliği bunu ifade ediyor. Açık ki, yine kirli politikaların merkezinde Başkan APO’yu etkisiz kılma, sınırlandırma bunun politik çizgisini, ona rağmen işlevsiz kılma yaklaşımı vardır. Bu politikalarındaki ısrarın nedeni, parti içindeki bir türlü özgür yaşam seçeneğine doğru bir merkezileşmeye ve kurumlaşmaya gelmeyen erkek ve kadın kişiliklerine duyulan güven vardır.” Bu yoldaşın son iki yılda açığa çıkan bu gerçekliği vurgulaması anlamlıdır. “Ancak Kürt kadını Başkan APO’nun emrini almıştır. Kendini düşmana, onun kirli emellerine alet etmeyeceğini göstermiştir. Başkan APO’nun 8 Mart’ta tüm kadınlara seslendiği konuşmasında ifade ettiği, kadın eksenli bir kurtuluş ideolojisinin geliştirilmesi gerektiği, böylesi bir öğretinin savaş sorunlarında kalıcı bir barışa, özgür insana kadar bir çok soruna çözüm olacağı temelindeki açıklamalarını Kürt kadını kavramıştır. 8 Mart’tan başlayıp 21 Mart’ta doruğa çıkan eylem yürüyüşünde bunu ispatlamıştır.

Başkanım;;

Bu temelde beynimi, yüreğimi ve bedenimi 8 Mart’tan 21 Mart’a ulaşan ateşten bir köprü yapmak istiyorum. Çağdaş Kawa **Mazlum Doğan**’ın ve diğer tüm şehitlerimizin iyi bir öğrencisi olabilmek için **Zekiye** gibi yanmak, **Rahşan** gibi Newrozlaşmak istiyorum. Diğer Newrozlaşan **Berivan**,

Ronahi, Mirza Mehmet, Eser yoldaşların izinde kararlıca yürümek istiyorum. Kadının yaşam gücünün, zafer gücünün olduğuna, kadının da yoldaş olabileceğine olan inancımı soylu bir eylemle taçlandırmak istememin nedeni, soyluluğu bilinen tüm tanımlarından arındırarak basit düşlerin, büyük insanın erdemi olduğunu haykırmak isteğimdir. Öğrencisi olmaya çalıştığım şehitlerimizin eylemleri üzerinde çok düşündüm. Her gün, her an devrim ateşinde yürüyerek yanmayı, bunun sırrını kavramayı çok istedim. Gördüm ki, bu kendini aşan insanın eylemidir. Bu kararı verdikten sonra, tekrar tekrar büyük bir iç savaşı yaşadım. Kendimde bütün beşeri zaafların ayartıcı gücünü son bir kez daha gördüm ve yendim.” İşte sizin yenemediğiniz gerçekliğiniz, burada bu büyük insan yeniyor.

“Özgür yaşam, özgür kadın tutkum bana bunu emrediyor. Başkan APO’ya bağlılık andımın bu tutkumun ateşinde kül olmak ve küllerden kendimi yeniden yaratmak olduğunu, şimdi daha iyi anlıyorum. Kendimde yaşamı yaratma kararında en önemli güç kaynaklarından biri de kadının partileşme silahı olan YAJK’tır. YAJK hem Başkan APO’nun kadının yoldaş olabileceğine inancının eseridir, hem de inanıyorum ki, Başkan APO’nun öğretisinin kurumlaşmasının, yayılmasının ve derinleşmesinin önemli silahlarından biri olacaktır. Bu yüzden YAJK’ı daha da büyütme, her Kürt kadınının, hatta bölge halklarının kadınlarının asli görevidir.

Başkanım;

Zafer tanrıçamız Zilan yoldaşın vasiyetine bağlılığımla bunun görkemli eylemine sadece özülle değil, biçim itibarıyla da cevap olmak isterdim.” Biçim derken pratik yaşam, savaşım noktasında diyor. Fakat zindan koşullarında bu mümkün değil. Yani “zindanda olmasaydım taktikte, savaşta zaferi, yaşamda özgürlüğü denerdim” diyor. Yani “böyle bir eylemim olmadan da ben bunun gereklerini özgür savaş, yaşam koşulunda yapmayı da çok isterdim” diyor.

“Bu Newroz’da ayağa kalkan binlerce çocuk yüreğinin masumiyetiyle buluşmak bu vasiyetin takipçisi olmakla mümkündür. Bu büyük savaş istemi özgürlük istemiyle birlikte zindanın tutsaklaştırdığı koşullarda özgürlük tutkum çok büyük, bu tutkuyu yaşam gücüne dönüştürebilmek için tek varlığımı, kendimi Başkan APO’ya adıyorum.” Dönüştürebilmek için, yani bir yerde bu özgürlük tutkusunu yaşamsallaştırılmasının, buna dönüştürülmesinin bir gereği olarak kendini adamaktan bahsediyor. Buna güveniyor.

“Kadınlar küllenen Kürt ateşinin kıvılcımlarıdır. Küllerinden yeniden doğmayı başaran, bunun kıvılcımı olabilen her kadın, özgür Kürdistan’ın dokuyucusu olacaktır. Ancak bu bile Başkan APO’ya cevap olmaya yetmez. Cevap olabilmek için karartılan her yüreğin ateşte arınması gerekir. Ancak kendimi, kendi yüreğimi verebilecek güçteyim. Kendimi Newrozlaştırırken, beynimi ve yüreğimi, bedenimin her hücresini bu öğretinin yoluna adadığımı bir kez daha belirtiyorum. Bağlılık andımı yineliyorum.”

Halka hitabı var, emekçi Anadolu halklarına hitabı var. Hepsi çok değerli ve bir manifesto gibi. İnsanlığa, herkese ve en son kadın yoldaşlara da hitabı var.

“Başkan APO’nun öğretisi ve Zilan yoldaşın vasiyeti bizlere yürümemiz gereken yolu göstermiştir. Bize düşen görev anlamak, kavramak ve uygulamaktır. Bunun yolu günlük Parti içi sınıf mücadelesini yürütmek, kadın savaşçılar olarak bu mücadelenin öznesi haline gelmektir. Bu savaşta temel silahımız YAJK’tır. YAJK’ı büyütmek, kurumlaştırmak için her kadın savaşçı bugüne kadar gelişen deneyimleri iyi özümsemeli, şehitlerin öğrencisi olmalı, günlük yaşam içinde kendini her an yaratmanın savaşımını vermelidir. Kadının öncüleşmesi cins kurtuluşunun basit bir gerçekleşmesi değildir. Sistem bunun binlerce düşkünleştirici seçeneğini sunmaktadır. Başkan APO her şeyden önce kadının ve erkeğin hareket ettiği zemini değiştirmek iddiasındadır. Bunun pratik öncülüğünü her an Parti Önderliği’nin şahsında görmek mümkündür. Bu anlamda her YAJK üyesi, Parti zeminini

farklı yaşam anlayışlarının, ideolojik politik örgütlenmenin fırsatı olarak gören ve değerlendiren tüm anlayışlar karşısında mücadele etmeli; yoğunca bir kesimin yaşadığı çok sahte, keyfi yaşam zeminleri olmaktan kendilerini çıkarmalı diyor.” Kadın savaşçılara bunu vasiyet ediyor. “Kadın şehit yoldaşlarımız bunun mümkün olduğunu soylu eylemleriyle ispatlamışlardır. Onlardan öğrenmeyi bilelim. Büyük tutkuların savaşçısı olalım.”

Aslında sıradan bir duyarlılığı olan, sıradan bir yüreği olan için bile sadece sarsıcı değil, bir kutsal kitap kadar hayli öğretici değerlendirmeler yapıyor. En güzel anlamayı bilen bir yoldaş olarak Fikri Baygeldi’den de bir-iki alıntı yapmakta büyük yarar vardır. İşte bu da;

“Amed’in Lice ilçesinde iyi bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldim” diyor. “Sakarya cezaevinde kaldım, Sakarya’dan İstanbul’a getirildim, ’94’de örgüt üyeliğinden ceza aldım ve yaklaşık olarak dört yıldır Çanakkale cezaevinde bulunmaktayım.

Başkanım;, seni çok seviyorum. Sana karşı duyduğum sevgiyi ancak senin çerçevesini belirttiğin aşk kavramlarıyla açıklayabilirim. Bu yüce ve kutsal bir aşktır. Senin şahsında insanlığa, halka ve şehitlere aşık olma olayıdır. Çünkü sen hepsinin toplamısın. Hepsini yaşatan ve üst düzeyde yaşayan bilge bir kişiliksın. Sen bir birey değil, bir toplumsun, bir sınıfsın. Bir toplum, bir sınıf olduğun içindir ki, emperyalizm bu kadar pervasızca sana yöneliyor. Emperyalizm ve onun uzantılarının en çok korktuğu şey Kürt’ün iktidar gücü olmasıdır. Bugün Kürt’ün bu aşamaya gelmesinde en temel şey, senin büyük çabalarla kararlı ve inançlı bir biçimde köle Kürdistan üzerine gitmelidir. Senin bu büyük çabaların büyük meyvelerini tek tek veriyor.

Partiye dayatılan marjinalleştirme olayı boşa çıkarılmıştır. Senin uyguladığın tarz UNİTA’cılığı ölü doğurmuştur. Şemdin unsuru şahsında boşa çıkarmıştır. Hiçbir güç artık PKK’yi durduramaz. Çünkü PKK insanlığa mal olmuştur.

İnsanlığın ve doğanın kurtuluşunu hedefliyor ve bunu pratiğinde kanıtlayan bir harekettir” diyor. Doğanın kurtuluşunu da eklemesi önemlidir

Başkanım!

Ben kişiliğimde bir çok Parti dışı anlayışlar taşıyorum. Bu taşıdığım anlayışlar genelde eski Kürt gerçekliğinden farklı değildir. Yani Amed kişiliği için belirttikleriniz en çok benim için geçerlidir -ki bunları çeşitli süreçlerde yaptığın çözümlemelerde dile getirmiş, geniş geniş çözümlemesini yapmışsındır- Bu nedenle sorunları tekrar dile getirmek istemiyorum. Konferansa sunduğum raporumda bunların hepsini açmışımdır. Artık bilinen sorunları tekrar tekrar dile getirmekten ziyade bunun pratiğini gerçekleştirmemiz gerekiyor. Biz ancak ve ancak bu yöntemle yaşamda gerçek özgürlüğü ve savaşta zaferi yakalayabiliriz. Şehitlerimiz bizden birer demagog olmamızı istemiyorlar. Bizden sözüyle kişiliğine kavuşmuş erdemli kişilikler olmamızı istiyorlar.” Yani söz ve eylemin birleştiği kişilikler.

“Ki, Sema yoldaş son bıraktığı mektupta bu sorunlara özellikle dikkati çekiyor. Sema yoldaş benim komutanımdır ve ben, bu eylemiyle komutanlaşan Kürt kadınının sadece bir askeriyim. Asker komutanının talimatı doğrultusunda hareket etmek zorundadır. Ve ben bu zorunluluğun bilincindeyim. Gerçekleştireceğim eylem bilincine vardığım şeyi hayata geçirmektir. Sana ve kahraman şehitlerimize layık olmanın yolunun da buradan geçtiğine inanıyorum. Bu eylemimle Sema yoldaşın eylemini daha da görkemli kılacağım ve düşmanın beyninde bir B-7 roketinin patladığı gibi patlayacağım.” Buradaki fark ve derinlik varolan bazı eksiklikleri tamamlamasıdır. Erkek kişiliğindeki eksikliği, hem de çok çözümlediğimiz Amed kişiliği temelinde böyle kahramanlık eylemiyle tamamlamayı hem düşünmesi, hem de onu muazzam hazırlıkla pratikleştirmesi gerçekten destansıdır.

Bir de eylemiyle komutanlaşan Kürt kadınının sade bir askeri olmaktan bahsediyor. Şimdi burada anlam derinliği var. Büyüklük buradadır. Bu arkadaşımızın çok okuduğunu ve bu eylemi için yıllarca düşündüğünü bir yazıdan biliyorum. Öyle hemen bir günde hisse kapılarak eyleme geçmemiş. Yıllardır bütün kahramanlık eylemlerini okumuş. Türkiye’de de kendini yakan, ölüm orucuyla şahadete giden değerli bir kadın militanı oldukça özümsemiş, ondan etkilenmiş ve bizim bütün diğer şehitlerimizi de özümsemiş aydın bir kişilik. Sınıf sorunundan, yani maddi zorluklardan dolayı da katılmamış. Son derece inancın ve bilimsel ilkenin bir gereği olarak katılmış ve bu partileşmeyi gerçekleştirmiş. Hayli farklı biri ve daha çok da bizim çözmeye çalıştığımız insan olmayı bilmiş. Eminim ki yaşasaydı bu büyük irade, büyük düşünce gücüyle en sevilen bir yoldaş olacaktı. Keşke yaşayabilseydi, onları yetiştirebilseydik veya en azından biraz katkımız olabilseydi. Sizin fazla değerini taktir edemediğiniz nokta budur. Bu da çok çarpıcıdır.

Eğer halen etkilenmiyorsanız, bizim gerçeğimize yaklaşmanız saygısızlık olur. Bakın “biz dışarıda olsaydık” diyorlar. Sanıyorum en iyi bir şekilde komuta kişiliğinin gereklerini, her savaşta, her çalışmada sergilerlerdi. Bu temelde büyük bir gerçekleştirmedir. Biz bunu esas almak zorundayız. Bunların gerisinde olanlar için; “sahte öz eleştirilerle, hele hele bir de düşmanın bel bağladığı kadın ve erkek ilişki tarzlarıyla olamayız” diyor. Bu şahadetlerin ikisinin de anlamı buradadır. Size çok sert bir eleştiri vardır. Kesin dikkate almanız gerekiyor. Ben de tabii ki oportünistlik yapmayacağım. Bunun gereklerini yerine getireceğim.

Daha ilginç bir paragrafı da alalım. Bunu şunun için almakta yarar var; kendi içinde yoğun bir şekilde hem kadın cins savaşını, hem sınıf savaşını yaşamış bir yoldaş. Sanırım halen yanı başındakiler bu savaşımın derinliğini anlamamışlardır. Onu açmakta yarar görüyorum. Cezaevinden sorumlu olan M.Can Yüce yaşıyor;

“Önderliğin 8 Mart’ta yaptığı konuşma Sema arkadaşı çok heyecanlandırmış ve etkilemiştir. Bunun üzerine düşünce ve duygularını 9 Mart 1998 tarihinde günlüğüne şu şekilde yazıyor; ‘Başkanın değerlendirmesi bir eylem kılavuzu, yeni bir yaşam manifestosuydu. Önderlik bugüne kadar yaptığı kadın çözümlemelerini ve sosyalizm, ulusal kurtuluşçuluk, özgür yaşam tespitlerini bu gece oldukça cesaretli tespitlerle taçlandırarak bir kez daha hepimizin özlemlerinin tutkularının dili ve yüreği oldu. Bu kim ne derse desin APO öğretisinin olgunlaşmış ifadesidir. Kadın eksenli kurtuluş ideolojisi tanımı, sözcükler yeni gelse de bizlerin kavrayamadığı önderlik çizgisinin kısa ve net bir özetidir. Özgürlük arayıcısı olan her insanın, her Kürt’ün ve her kadının kölelikten büyük arınma yolunun müjdesi ve çağrısıdır. Bu 8 Mart’ta atılan bu şiarı, verilen müjdeyi, yapılan çağrıyı, Newrozlar’a taşımak 8 Mart’tan 21 Mart’ta insan bedenleriyle kurulmuş kızıl köprülerle bağlamak insanlığa, Kürtler’e ve kadınlara taşımak gerekiyor.”

Burada günlükten yaptığım alıntıya ara vererek hemen hemen aynı ifadenin son mektubunda da geçtiğini belirtmek gerekiyor. Son mektubunda da şunlar yazılı;

“Başkanım bu temelde beynimi, yüreğimi, bedenimi 8 Mart’tan 21 Mart’a ulaşan ateşten bir köprü yapmak istiyorum.” Arkadaş 9 Mart tarihli günlüğüne düştüğü notta şöyle devam ediyor; “milyonlarca insanın, kadının ve erkeğin basit ve ucuz yaşam alışkanlıkları içinde tükenmekte olan özlerinin bir zerrecik olsun sağ, canlı ve temiz kalan yönüne yapılan yeniden diriltme, kendini zaferin teminatı yapma ve bu erdemli yolda büyüme çağrısıdır. Ben bu çağrıda kendimi, kendi arayışımı, Bese’nin arayışını, Delal’ın arayışını, bizi Lübnan sahasında bir araya çeken arayışı gördüm. Bu gece hep şehitlerimizle olacağım. Benim için oldukça güç veren kadın şehitlerimizden Mine, Delal ve Beseler’i anma cesaretini kazandıran bir güç oldu.

Nasıl ki gökyüzünde iki güneş olmayacaksa, bizler için de iki kurtuluş çizgisi, iki ideolojik merkez, iki politik güç olamaz.

Kendimize her türden gelenekselliği aşarak tek merkeze bağlanmak zorundayız. Ufkumuzda tek güneş Parti Önderliği olmalıdır.” Belli ki Sema arkadaş eylemine karar vermeden önce, düşünsel ve ruhsal hazırlığını önceden yapmış ve tamamlamıştır.”

Bu biçimde bahsediyor. Çok daha güçlü örgütlüyor kendisini ve başarıyla tamamlıyor. Diğer özeleştirici raporu, 19 Mart raporu var, orada yaşadığı cins ve sınıf savaşımı kırılganlıklarını anlatıyor. Bulamadığı yanıtları ve onun yarattığı acı, üzüntüleri dile getiriyor. Bir kez daha son cümle; “Partinin her türlü kararını saygıyla karşılayarak irademi katacağımı belirtiyorum, bağlılık andımı tekrarlıyorum”

Burada sadece bu eylem değil, “partinin belirteceği her tür kararı” diyor. Her tür kararın içinde, orada partiyi temsil edenler eğer, “senin böyle bir eyleme hazırlandığın belli oluyor. Biz bundan sonra bir partili gibi yapabileceğin işlerin daha da başarılı olacağına inanıyoruz” deseler, bu eylemi gerçekleştirmeyebilir. Ama derinlikten yoksun oldukları için, onunla bu hususu tartışmıyorlar. Buna uzun süreden beri güç getirememişler.

Dikkat edilirse çoğunuzun tarzında intiharvari yan ağır basıyor. Ama bizim burada sürekli yaptığımız çözümlemeler, bu intihar eyleminizi durduruyor ve uzun vadedeki bir savaşa dönüştürüyor. Bunu bilen bir arkadaş “dışarıda olsam, uzun süreli savaş militanlığını tercih ederim” diyor. Ama orada da mutlaka bir büyüklük yapmak istiyor. Onu da çok büyük bir-iki seçenek de ortaya koyuyor. Yani bir seçeneğe kendini mahkum etmiyor. Bir büyüklük de buradadır. Tercihini daha zor olandan yapması, büyüklüğünü çok çarpıcı olarak bir kat daha artırıyor. Eğer sizin konumunuzda olsaydı, bunu da başarıyla yürütecek. Bu dönemde en çok yapıya, kadro adaylarımıza ulaştırmaya çalıştığımız bir sonuçtu. **Süreci en iyi anlayan ve ona yanıt olan kişiliktir** diyebilirim. Bir düşünce derinliği kadar, bir dürüst partili olmanın da çarpıcı ifadesi söz konusudur. Kendisiyle boğuşmuş, sonuçta çok güçlü bir karar ve kendini terbiye etme gücüne ulaşmıştır.

8 Mart konuşmaları önemliydi. Bakın sizin çıkarmadığınız bütün sonuçları, o zor koşullarda çıkarmış bulunuyor. “Kim ne derse desin, kadın kurtuluş ideolojisi, özgür yaşam manifestosudur” diyor. Burada en iyi anlayanlardan biri olduğunu söylemek mümkündür. Orada oldukça çarpıcı ve yenilik içeren bir çok değerlendirmeler yapmıştım. Hepsini çok büyük özüksüyor. Bunu da ideolojik-politik merkez ve Parti Önderliği’nin temsili tarzında dile getirmesi çok büyük karar ve değerlendirme gücüdür.

Göröldüğü üzere, bu şahadetler çok büyük bir biçimde güçlendiren şahadetlerdir. Burada en önemlisi de bir umutsuzluğun değil, muazzam bir yaşam tutkusunun, bir zafer tarzının şehitleri olmalarıdır. Burasını çok iyi açığa çıkarmamız gerekiyor. En ufak bir yetersizliğin şahadetleri değil, kendilerini en çok tamamladıkları, en çok kusursuz kıldıkları noktanın şahadetleridir. Bu şehitler bu partinin, bu ordunun en üst düzeyde gerçek komuta ve savaşçı kişilikleri oluyorlar. Gözlerinizin önünde bunu savsaklamak, bunu başka kılıflara büründürmek kesinlikle mümkün olamaz. Hiçbirinin gücü de kurnazlığı da buna yetmez. Ama gereklerini yerine getirmeye de hepinizi çağırıyorlar.

Benim için söyledikleri daha anlamlı ve daha ağır görevlere çağrı oluyor. Başımızı her zaman büyük sorunlarla uğraştırdık. Unutmayın, sizin çözüm diye dayattıklarınızın hepsi yerle bir edilmiştir. Sevgi, kadın-erkek ilişkisi boyutunda yapılanlara büyük eleştiri de var. Ama diğer yandan çok büyük bir aşka çağrı da var. Nasıl altından çıkacaksınız? Bunlar inkara gelmez gerçeklerdir. Öyle uyduruk duygular burada yok. Fikirsiz, ucuz yaşamalar burada yok. Savaşız aşk yok! İlkesiz ucuz güdülere dayalı hiçbir şey yok. Çok büyük sevgi var, çok büyük yaşam tutkuları var. Bunların hepsine yanıt olamazsanız, ben sizi bu değerlerle kıyaslayacağım ve o büyük vasiyetlere karşı hükümümü vereceğim. ***İsterseniz kırk takla atın, numaradan numaraya girişin, çok açık ve doğru gücünü geliştirmenizde bize de rehberdir.

Sema Yüce mücadelesinde, özellikle parti içi savaşımında, - kısmen Zilan'da da vardır- gereken yeterli yaklaşımları bulamıyor. Etrafındakiler de partili ve doğruları söylüyorlar, ama bunları biraz da ideolojik kurulum temelinde söylüyorlar; gereklerini çok somut, gerekli olduğu kadar yerine getiremiyorlar. Bu çok genel bir durumdur ve bu saflarımızı da zorluyor, ama bu, çok zor bir gerçekleştirme biçimidir. Benim tarzımda bu cevabı iyi yakalıyor. Özgürlükte buluşma olarak değerlendiriliyor. Yalnız, bunu taklit etmeniz bir çok çarpıklığa yol açmıştır. Bence bu uyarıdan da yola çıkarak bu taklitçiliğe son vermek gerekiyor.

Nereden bakılırsa bakılısın, Fikri Baygeldi'de de hem çok değer veriyor, hem çok seviyor. Dikkat edilirse sevgi, aşk sözcüklerini çok değerli anlamda kullanmıştır. Ve bu kadın yoldaşları da çok iyi incelemiş ve onları özümsemiştir. Öyle cahil birisi değildir. Ulusallık derecesinde görüyor ve bağlanıyor. İşte bizim özlediğimiz bağlılık bu temeldedir. Bunu saflarımızda acaba ne kadar uyguluyorlar. Aslında bir çok kadın militan var. Onları ne kadar inceliyor ve somutta olduğu gibi değerlendiriyorlar. Erkek kişiliklerinin de bu yönlü çok önemli görevleri var.

Zilan ve Sema -Serhıldan- kişilikleri ucuz bir kadın olmak istemiyorlar. Mektubunda "Başlangıçta 'kadın düşürücüdür' sözünü büyük bir rahatsızlıkla karşıladım ve asla böyle bir kadın olmayacağıma o zaman karar vermiştim. Ne düşen, ne de düşürülen bir kadın olmamaya çok büyük bir çaba harcadım" diyor ve sonuna kadar bunun savaşımıyla yürüyor. Oradaki yoldaşlarla bir sevgi paylaşımını doğru temelde, sanırım biraz bizim gerçekleştirmek istediğimiz temelde gerçekleştirmek istiyor. Yanıt alamayınca iki duygu arasında eziliyor; bir doğru sevgiye ulaşamama, bir de yanlış anlaşılma. Bu, şiddetli kırılmalara, acılara yol açıyor ve karşı taraf bunu anlamıyor. Hep ideolojik doğruları dayatma adı altında kuru, anlama derinliği olmayan bir yönetim, bir merkez dayatıyor. Onun için orada "iki merkez olmaz, merkez tektir, güneş tektir" diyor. Sanırım bunu kastetmek istiyor. Sonuca buradan

gidiyor ve burada biraz da hatasının telafisi söz konusu. Neden böyle bir kişilik şahsında bir merkez gördüğünün özeleştirisidir. Son şehit bunu dile getiriyor ve zaten bir iki cümle sonra kökten kopuştan bahsediyor. Bu anlayışta onu belirtmesi ö-nemlidir. Bireysel, keyfi kişiler, merkezler seçmeyi ve partiyi kişilerin şahsında tanımayı şiddetle mahkum ediyor. Ve kendisine de son bir noktayı koyuyor. Bu çok çarpıcıdır.

Önderlik olayındaki gerçekleşen özgürlük, bütünüyle ilkesi ve uygulamalarıyla güneş kadardır ve katılmamız gerekir gibi kesin bir sonuç var. Zaten kendisi de söylüyor. Bunlar büyük gerçekleştirmelerdir. Sadece büyük sözler değil, büyük eylemlerdir.

Bize düşen, bunun ne kadar gerçekleştirilebileceği sorunudur. Sizlere de bir halk olarak, bir Partili olarak, bir kadın olarak vasiyetleri var. Ama en çok da bana var. Kendilerini adamaktan bahsediyor, o zaman ben kendi gücümü bunun için kullanacağım. Sınırsız adamaya karşı, sınırsız bir yanıt olacağım. Yani hem erkekte, hem kadında kendi devrimcilerimle kendi savaş ustalığımda, yaşamda özgürlük düzeyini gerçekleştirme adına neler yapabilirim? Bu da biraz bana kalıyor. Dogmatik bağlanmamak gerekir. Zaten bu, vasiyetlerin içinde var. Yine çok somut olmak gerektiği dile getiriliyor. Çok sahte özeleştirilinin kullanılmaması gerektiğini belirtiyorlar. Bu da çok çarpıcıdır.

Çok büyük yaşam isteği, çok büyük eylem isteği var ve bu gerçekleşiyor. Çok büyük yaşam isteğinden, yaşamı çok büyük sevmekten ve aşk düzeyinden bahsediyorlar. İlkesi olmadan, örgütsel çabaları olmadan bu büyük yaşam gerçekleştiremez. O halde ben deli değilim. Neden bu kadar örgütsel olabiliyor, milyonları bile her tür fedakarlığa yatırabilecek kadar ilkeleri uygulayabiliyorum. İşte örgütsel gücümle bunu yapıyorum. Bunlar çok küçümsediğiniz, hep sıkıldığınız örgüt ilişkileriyle oluyor. Büyük yaşamın başka bir yöntemi yoktur. Sizin bütün yaptıklarınız, örgüt gücünü

dağıtarak bir yaşama ulaşmak, bu düşmanın ezeli uyguladığı “sen köle kalmaya mahkumsun” ilkesine göre yaşamaktır.

Güçsüzleşenin, güçlü büyük yaşamı olamaz. Hanginiz ağır bir cezaya çarptırılırsanız, birisinin yüreği ah bile demez. Çünkü örgütsüzsünüz. Örgütlülük; yoldaşlarınızla kurduğunuz ilkeli bir bağlılıktır. Buna sevgiyi de, duyguyu da katmalıyız. Ama ilkeli olmak esastır. İlkelik nedir? **İlkelilik; bir savaş için gerekli olan bütün örgütsel bağları, yani köprüleri kurmaktır.** Ancak hazır örgütü bile dağıtmak en çok hoşlandığınız işlerdendir. Demek ki, büyük özgür yaşam için en gerekli olan, önderlikte kendini ifade eder. Örgütselliğin, yoldaşlarla ve halkla bağlaşmasının ilkeli, çok örgütlü biçimini kişide yakalamak önemlidir. Herkesin biraz değer verebileceği şey, aslında güneşin parlıyor olması, herkesi sonuna kadar temsil etmesi, akıllı olması, yaptığı işin bilincinde ve gücünde olmasıdır. Bunun dışında seviyeli, saygılı ve sevgili bir yaşamın başka yolu yoktur. Örgüt yetkilerini gasp ederek, örgütün kuru tüzük esaslarına dayanarak, hatta hatta biraz da gözü karaca kendi köhnemiş güdülerini dayatarak, bırakalım büyük bir yaşamın sahibi olmayı, büyük emekle hazırladığımız özgür yaşam olanaklarını da yerle bir eder. Hele bir de buna hamalvarice, güdüler sınırına inmiş, yaşam adına bir kırıntı da bulsa buna razı bir kimlikle büyük yaşam talebine asla ulaşamaz ve layık olunamaz. Bunlar da yetmiyor. Bunlar işin asgari olması gereken hususlarıyken, büyük yaşam aynı zamanda güzel geliştirilmesi gereken yaşamdır. Güzel yaşamın büyük, kutsal ilkeleri kadar onun gergef işlemesi gibi ilmik ilmik dokunması gereği vardır. Gözle, davranışlarla her şeyin estetik, yani güzellik sınırlarında yürütülmesi gerekir. Büyük yaşamın özü örgütse, örgütlülük düzeyiyse, bunun elbisesi de güzel nakışlardır veya böyle bir dokumayı gerektirir. Bunlar da dildir, davranış güzelliğidir. Böyle olunmadan büyük sayılır, sevilir bir yaşamın sahibi olunamaz. Hayret ettiğim nokta; neden bugüne kadar bunları düşünemediğinizdir. Çok sevmek ve sevilmek istiyorsunuz, ama gereklerine de bu kadar ters

davranıyorsunuz. Neden? Bu gün de en çok sorgulamanız gereken yönünüz budur. Bu yoldaşların bana kendilerini büyük adaması acaba boşuna mı dersiniz. Değil! Ben onlardan daha fazla, eskiden beri kendimi adamışım. Onların ki bir yanıtıdır. Kendimi nasıl adadım? Bunu açtım, ancak bu gün dolayısıyla biraz daha açmakta yarar var.

Genel geçer ölçülerle ne beğenirim, ne de kendimi beğendirtirim. Ama çok eskiden beri hem bana hakim olan bir duygu, hem de giderek kişilik özelliği olarak geliştirdiğim husus; özgür veya özgürleşmesi gereken bir kadın kişiliğine göre kendimi nasıl müthiş yapacağımıdır. Bu yoldaşların dile getirdikleri benim bu çabalarımın olmuştur. Ben henüz çocukken bizim erkeklerimizin kendilerini beğendirmeye ölçülerini halen hatırlıyorum. İsim düzeyinde bile bazıları aklımda. Ceplerinde yuvarlak, küçük bir aynaları, bir de tarakları vardı. İkide bir açar, saçlarını tararlardı. Bunun pek fazla bir çekicilik yaratacağına o zamandan beri inanmadım. Ama o güne göre ölçüler bunlardı. Kadının ölçüleri de bundan farklı değildi.

Şüphesiz kendimi bir insan olarak, yalnız kadına değil, halka da beğendirmek için akıl almaz bir savaşım yürüttüğüm biliniyor. Bu her düzeydeki bir savaştır, her boyuttadır, tek boyutta değildir. Çok yönlü ustalıkla işlenmiş bir yaşamdır. Bazıları halen benim bir sırrım olarak değerlendirmek istiyorlar, ama öyle değil. Emekle kendimi hazırladım. En çok eleştirilen bendim, ama genelde Kürt halk gerçeğinde, ama giderek en maruzlarımızın bile bize öykünmekten geri durmadıkları, hatta düşmanımızın da oldukça saygılı olmaya çalıştığını biliyorum. Halkımızın da derinden bir bağlılığı, onun büyük bir boşluğunu, zihinsel-ruhsal açlığını gidermenin büyük ustalığını göstermekle bağlantılıdır.

Şimdi kadın söz konusu olduğunda bu biraz daha derinleştirilmiştir. Özgün bir kişiliği gerektiriyor. Çok değişik bir kadın kazanım dilim vardır. Hem kültürü, hem pratiği aslında oldukça kapsamlıdır. İçinizde bu konuda biraz araştırma yapmak isteyenlerin olduğunu sanmıyorum. Bu

yoldaşlar -bunu biraz Partiyle olan yoldaşlar olduğu için söylüyorum- bu konuda kendi içinde çok eleştirisel ve savaşıdır. Bunu halen de sürdürüyorum. Benim için beğenmek ve beğenilmek bitmiş bir savaş değildir. Bunun için de ilkeler giderek tanrısal sınırlara kadar da dayanır. Tarihin ilk dönemlerine kadar dayanır ve geleceği de kuşatır. Hoşlandığım bir savaş türüdür.

Erkek tarih boyunca egemenlik silahını iyi kullanır, bu onun hoşuna da gider. Erkek egemenlikli çirkin anlayış dediğimiz de budur. Kadının zayıflıklarını kadına karşı bir silah olarak kullanır. Ben bunda hep çirkinlik gördüm. Başından beri herhangi bir öğretiyi okumadan önce bile, erkeğin kadının zayıflıklarını kullanmasını, tek yönünü değerlendirmesini, kendisine avantaj çıkarmasını kesinlikle kendi gururuma yakıştırmadım. Farklı olma gerektiği kararını o zaman verdim. Kadınların alıştırılmış olduğu erkek olmamayı daha o günlerde kafama koydum. Bu nedenle anam, kadının bana göre ve benim de kadına göre bir kişilik olamayacağını dile getiriyordu. Yani ne bu kadına göredir, ne de kadın buna göredir. “Bizim oğlan akranları gibi olamayacak. Yani **evlek** oğlum aile sahibi olamayacak” anlamında endişeleri vardı. Aslında çok ahım-şahım bir kişilik olduğumu söyleyemem, ama toplumun bütün bireylerinin, kadın ve erkeklerinin rahatlıkla içine girdikleri yaşam benim için Kaf dağına, Ağrı dağına çıkmak kadar zor geliyor. Ben sizi esas alamam, ben böyle olamam diyordum. Ve bu beni hep arayışlara itti.

Hemen şunu da belirtiyim ki, kadından uzak durmak kadar ilgi yüksekliği de at başıydı. Feodal, dini ideolojiye göre Fatma’nın günahkarlığını halen çok iyi hatırlıyorum. Gerektiğinde üç yüz metre mesafeden bakıyor, ama diğer yandan daha gizli duygularla neden böyle oluyor, neden şu kızı şu erkek istiyor, şu adamın şu kızı şöyle oldu, bunlar böyle olmamalı gibi değişik duygular altında da kalıyordum. O günün düzeyi böyleydi. Bunlar devam etti. Ortaokulda, lisede değişik aile ve sınıflardan gelen kızlara ulaşmak ve benim de onlara ulaşmayı kabul etmem çok zordu. Başkaları için çok

rahat olan bir-iki sözcük konuşmayı bile gerçekleştirdiğimi düşünemiyorum. Bu üniversite son sınıfa kadar da devam etti. Ankara gibi bir merkezde bu gücü nasıl gösterdim? Kendimi de oldukça iyi sakladım. Kadına bu düzeyde verdiğim bir değer de vardı. Yani başımdakilerin çok gözü karaca, çok rahat bir şekilde kendilerini düşürdüklerini görüyor ve ben yeni umutlarımı yitirmeden bir yaklaşımı elde ediyordum. Daha bu parti çalışmalarına başlamadan önce, kadın gerçeği şahsında bir yurtseverlik duygusunu yakaladığımı ve bir yurtseverlik duygusunun sonuç olarak gerekli olduğunu kavradım. Yani sevebilmenin bir şartının yurtseverlikle bağlantılı olması gerekir.

Daha sonra partileşmeyle birlikte kadınla işe başlamam da söz konusudur. Bu biraz güçlendiğim bir süreçtir, ama aynı zamanda en zorlandığımız bir süreçtir de. Bunun hikayesi çok işlenmişti açmayacağım. Halen o ilişkiye yönelmemin içinde yurtseverlik var, sosyalizm var, hesaplaşma var. Büyük bir cesaret, fakat yalnız bu kapsamda ele alınamaz. Sonuçları biliniyor. Devletle savaşa kadar götürdü. Kadın savaşı nedir dersiniz, her el attığım bir ilişki beni TC ile en büyük bir savaşa kadar sürükledi diyebilirim. Bu savaşın sonuçları, özellikle '76'dan '86'ya kadar çok iç içe, adeta cephe savaşı gibi daha sonraki yıllarda cephe gerisinde yürütülen savaşlardır. Sizin bu savaşları sıradan, basit vermenize şaşıyorum. Herhalde diğer savaşları da büyük vermeyişinizin bir nedeni de budur.

Bu süreçleri incelemenize açmıştım, yoldaşlarımız sanırım biraz incelemişlerdir. Ve bu özellikle ruhsal iradeyi ayakta tutmayı, özgürlük ruhunu satmamayı, kadın konusunda genel geçer ölçülerle yetinmemeyi, ne kendini kullanma, ne de kullandırtma gibi bir duruma yer vermemeyi beraberinde getiriyor. İçinde bambaşka bir çok şey var. En önemlisi de devletin kendisi var. Şunu da hiçbir zaman unutmayın. Kadın erkek ilişkilerinde, bu ilişkilerin merkezinde, kalbinde devlet vardır. Bu büyük gerçeği şahadetlerimiz dolayısıyla ifade etmem gerekir. Devlet sızmıştır, yani düşman sızmıştır. Bunun

bilinçli bir ajanlıkla alakası yok. Objektif olarak devletin en iyi sindiği, sızdığı noktadır. Buradaki devleti göremeyen - görülmesi de büyük bir anlayış ve duygu gücü istiyor- bu savaşta herhangi tutarlı bir başarıya gidemez. Ben el yordamıyla, biraz daha baskın çıkan yurtseverlik, partisellik görevlerimle kendimi yenilmekten alıkoydum. Farkımız buradadır. Yenilmekten alıkoyduğum gibi biraz da devleti yenmeye çalıştım.

-----Şimdi devleti yenmek sadece kaba istihbaratını, polisini, JİTEM'ini bilmem MİT'ini, Özel savaş birliklerini atlatmak değildir. Daha fazla güç istiyor. Duyguya güç getirmek, ilişki tarzını yakalamak onu yenmekten daha zor. Bir alışkanlığı yenmek kurulmuş bir savaş düzenini yenmekten bildiğiniz gibi çok daha zordur. Einstein bile "Bir alışkanlığı yenmek atomu parçalamaktan daha zordur" diyor. Burada bunlar var. Kendi alışkanlıklarımı yenmek, en zor savaşlardan biridir. En ilginç olanı da kendi erkekliğini yenmedir. Ve ben de bir Kürt erkeği olduğuma göre bazı özelliklerini mutlaka kapmışım ve o erkeği yenmek gerçekten atomu parçalamaktan daha zor. Nasıl yendim? Kendimi sorgulamam gerekiyor.

Eğer sizin böyle bir kadınla ilişkiniz olsaydı ne yapardınız? En zavallı çoban erkeğimiz bile "ben anında başımdan atardım" diyor. Oysa giderek üzü, adı yayılan bir örgüt, bir hareket önderliği söz konusudur. Bir çoban bile bu kadar düşürülmedi. Burada büyük bir farklılaşma var, ayrışma var. Hakim erkeklik dünyasından kopuyorum. Büyük darbelerle duyguda, düşüncede, örgütlenmede vuruluyorum, ama yenik düşmüyorum. Ve daha sonra bir özgürlük alanı kazanıyorum. Bu savaş belli bir aşamaya geldikten sonra, TC büyük oranda ölümcül bir darbe almıştı. Köleleştirici bir çok ilişki ve savaşmayan erkek öldürücü bir darbe yemişti. Tıkanan PKK merkezi bir darbe yemişti. Her şey kaçışla sonuçlandırılmak isteniyordu, ama kaçış eğilimi de büyük bir darbe yemişti. Bunun için kullanılan kadın, hem objektif, hem subjektif

anlamda en gelişkin ajan tipi olarak ölümcül bir darbe almıştı. Benim de halim çok zayıftı, ama yine de ayakta kaldım.

Bu durumlardan sonra, kadın çözümlemelerine '87 Mart'ında başladım. O büyük savaşımın etkisiyle yakından bağlantılıdır. Her çözümlemeyle birlikte bir kadın çözümlemesi geliştirdim ve bu, bugüne kadar da devam etti. Herhalde iyi olmuştur. Çünkü büyük kadın kahramanlıklarının ortaya çıkışı, yine uzun vadeli savaş gerçeğinin gerçekleştirilmesi bu savaşımın da oldukça bağlantılıdır. Bunu çözemeseydim ondan sonraki süreci çözemezdim.

Unutmayın ki, halen merkezimiz ve kadrolarımızın ezici bir çoğunluğu bu çözüm gücüne ulaşmaktan uzaktır. Tam tersine merkezimiz ya kof güdülerine düşmüş -bir liberalizm de demiyorum- ya da düzenin bile gerisinde bir yaşam, ilişki alışkanlığı içerisinde. Çok dogmatik, hatta Sema arkadaşımızın öfkesine de yol açan, kof bir ideolojik sınırda takılmış kalmışlardır. Birileri süper ihanete gidiyor, diğerleri örgütü içinden çıkılmaz, pratiksiz, kurutucu bir konumda bırakıyorlar. Ve bundan istifade, yeni yetme kadrolar, savaşçılar olarak da sizler akıl almaz hatalar, düşmanın veremeyeceği zararları başta da kendinize vererek çok tehlikeli bir konuma kadar gelebiliyorsunuz. Bu büyük çözümleme gücümüz, kazandığımız irade, sabır çoktan belki de bin defa PKK'yi, onun savaşım ordusunu yerle bir edebilecek bu tutum ve davranışınızın en üstten en alta kadar her düzeyde yıkıcı etkisini önlememi sağlamıştır. Yani herkesin "sırdır, bunu nasıl yaşıyor, nasıl yürütüyorsun" dediği noktayı, kendimi hazırlama gücümle bu sabır mücadelesinin öğrettiklerinin ışığında yürütüyorum.

Gelelim bunun bir parçası olarak kadın yoldaşların adanma gerçeğine; burada özgürlük olayını netleştirdim. Hatta bir çok yoldaşın kişiliğini en kahraman kişiliğe, kadını özellikle sembol olabilecek özelliklere doğru da kavuşturduk. Siz belki buna biraz çarpılarak, sersemleyerek bakıyorsunuz. Ama bana göre - Sema yoldaş buna ilim ve öğreti diyor ve bunda kadın kurtuluş öğretisini kastediyor- bu çok önemlidir. Bu öğretiye

başvurmadan kadınla herhangi bir alış verişiniz olmaz. Özellikle YAJK somutundaki kadınla ilişkilenmeniz mümkün değil. Fikri Baygeldi kadar yiğitlikle, mütevazılıkla bu öğretinin erkek boyutunda bir öğrencisi olmazsanız sizin için kadın yok. Kadın için “ateşin küllerinden kendini yaratma” deniliyor. Büyük parti kişiliğinde, örgütlülük düzeninde ve büyük yaşam tutkularında -arzular da dahil- her şeyde büyük bir yenilenme var. Ona ulaşmadıkça da kadının Önderlik gerçeğinde, dolayısıyla tüm insan ilişkilerinde kendini yenilemesi mümkün değildir. Böylesine çok çarpıcı bir noktaya gelinmiştir.

Özgürlük tanrıçası adeta bağıllık istiyor, sadakat istiyor. İşte yurtseverlik sadakati, eşitlik sadakati, güzellik sadakati. Bu sadakati, bu bağıllığı göstermeyen kadınlığı da, erkekliği de beş para etmez. Bu, soylu yaşamın gerçekleştirilmesidir. Ben tam ulaşamadım diye üzülüyorum. Ben belirttiğim gibi bunun bir savaşçısıyım. Kendimi sembolize etmiyorum. Gerçekten bundan da hoşlanmıyorum. Ama savaşçı kurnazlığı benim çok bayıldığım bir noktadır. Böyle sembolleşen veya özgürleşen yaşam taçlanmasına karşı durumunuza çok üzülüyorum. Yetersizliklerle savaşmak benim en gizliden yürüttüğüm bir savaştır. Bu çok kıskanç, çok ilkeli, çok yenilikli bir savaştır. İşte bu adanmışlığı biraz bu izah ediyor. **Güzel kadınlarla düşüp kalkmaktan ziyade, güzelleşen kadınla, güzelleşen insanla bir bütün olarak olabilmek benim bir tutkumdur.** Çürümüş yaşam geleneklerinin, çoktan rezil olmuş ahlaki kurallarının ne mal olduğunu ben çözmüş durumdayım. İster tanrı kaynaklı olsun, ister toplumumuzun kendine göre olmazsa olmaz kabilinden gördüğü kurallar olsun, bunları önderlik gerçeğinde aşmışız. Daha çok tercih edilen yön, bu işin zaferini sağlamaktır.

Şunu söylemek hiç ayıp değil; ben özgür bir kadın, biraz da güzelleşen bir kadın olsam, beni öldürseler bile mevcut erkekliği paylaşmam imkansızdır. Hatta nasıl oluyor da özellikle tutsak edilmemiş kızlar bu erkeklerle olabiliyor

diyorum? Bu henüz olur diyebildiğim veya yanıtını olumlu verdiğim bir sorgu değildir. Olamaz gibi bir yaklaşımım var ve olamaz da. Dikkat edilirse bu, ideolojinin ayrılmaz bir parçasıdır. Erkek için de benzer bir sonuç çıkarırım. O kocaman erkekliği nasıl böyle köleleşme yolunda bir kadında tüketiyor, hemen her şeyinin odak noktasına alıyorlar diyorum. Bu en çok yadırgadığım ve utanç duyduğum bir yaklaşımdır. İdeolojimizde buna da çok etkili bir yer verilmiştir.

Kesinlikle geliştirmeye çalıştığım bir husus da, yarışı geliştirmeye devam etmektir. Bu da belki insanı çok zorlar, ama halen geliştirilmesi gereken bir yarış türüdür. En güzel heykelleri bile aratmayacak kadar en güzel olan kim; yiğitlik ve güçlülük başta olmak üzere söz ve davranış güzelliği kimde ne kadar gerçekleşiyor. Böyle bir çabam da var. Bu güzel bir çabadır. Ve tabii ki sizi zorlar. Çünkü bu aynada kendinizi seyrettiğiniz de ah vah demekten başka bir çareniz kalmıyor. Ama güzellik tanrıçası, tanrısı yolunda olmaktan da vazgeçmiyoruz. Ah vah edeceğinize bir çare bulun ve doğru yola girin.

Ben özellikle bu yoldaşların söylediği kadar adanmış, adanması gereken bir kişi olmayabilirim, ama öyle olmaya çalışıyorum. Fikri'de de kendini çarpıcı adama yaşıyor. Değerlilik adına yarışı sürdürmek gerekiyor. Zaten mevcut haliyle beğenilecek hiçbir yanımız yok. Ve bu vesileyle şunu da açıkça belirtmekten geri durmayacağım. Bir çok beklentileriniz sizi hayal kırıklığına uğratabilecek. Çünkü Önderlik öğretisinde bunların gerçekleşmesi çok zor. Kızları çok büyük bir yarışa zorladığımız kesin ve zorlamak zorundayım. Çünkü bu büyük utancı, bu büyük zayıflığı ve bu büyük yaşam dışılığı aşmanın başka bir yolu yoktur. Çok sınırlı bir aşma gücünü göstermeniz bu adanmışlığa yol açtığı gibi, bu en büyük kazanımlarından birisidir dememiz de doğrudur ve yerindedir. Artık buna dayanarak yarışı sürdürürseniz, bu değerli yaşam, uğruna bu kadar adanılan yaşam kazanılabilir.

Kadınları kendime çekmek zorundayım. Sanırım bu da bir çok soru işareti yaratıyor. Neden bütün kadınların çekim merkezi haline geliyorum. Bu biraz gerekiyor, ben ne yapayım. Kadının bağlanacağı doğru erkek gerçekleşmiyor. Bu konuda kesinlikle kıskanç değilim. Bunu büyük bir sorumluluk, ağır bir görev olarak görüyorum. Bu aşamada kadın cehenneminden kadın cennetine yol almak için yapmam gereken bir iştir. Zaten bu yoldaşlar bunu bildiği için “kendimizi feda etsek de bu yetmez” diyorlar. Sanırım bu noktayı bir vefa, bir bağlılık olarak dile getirmek istiyorlar. Siz erkeklerin yarattığı ağırlığı durdurmak insan üstü bir çaba ister. Ben bunun ustalığını gösterdim. Siz her gün bunu delmek istiyorsunuz. Özgür kadın yükselişine karşı geliştirilen haksızlığı, çirkinliği, anlayışsızlığı ve zoraki irade dayatmalarını durduruyorum. Bu çok büyük çabadır ve gereklidir. Zaten bu yoldaşlar bana bunu vasiyet ediyorlar.

Çok dile getiriyor ki, kendilerini böyle adayarak kadında da şunu durdurmaya çalışıyorlar. Düşürücülük rolünüzü oynamayacaksınız. Cinsel açlık da en azından diğer açlık kadar gözü karalığa yol açar. Bunu biliyorum. Bizim soyumuzda, genelde de günümüz dünyasında bütün sınıf mücadelelerinin emperyalizmin lehinde halledilmesinde etkili faktör olarak kullanılmıştır. Kadın hiçbir dönemle kıyaslanmayacak kadar, top yekün sınıf savaşımına karşı sermayenin ve emperyalizmin bulduğu en tehlikeli araç durumuna getirilmiştir. Zilan yoldaş bunu da dile getiriyor. Emperyalizmin kadını kullanması, buna çok daha ilkel dönemlerden kalma ve bu son model baştan çıkarma yollarını eklersek, tutarlı bir sosyalizm savaşçısının bu sorunu çözmeden milim kadar adım atamayacağı açığa çıkar. “Zaten Lenin'de bu sorunun üstesinden gelememişti. Mao bir küçük burjuva ilişkiye sahip olmaktan kendini alıkoyamamıştı” demesi de bundan ileri geliyor. Bu iş çok zor.

Kadını düşüren ve düşürülen bir nesne olmaktan çıkarmak bizim savaşımımızın en önemli bir yönünü teşkil ediyor. Kadını biz böyle terbiye etmek zorundayız. Başka türlü

hiç kimse bizden beklememeli. Kendimi bu konuda cins savaşımının da en yoğunlaşmış ifadesi haline getirdim, tıpkı ulusal savaşın, tıpkı sosyalizm savaşımının diğer yönüyle eşitlik, özgürlük noktalarında yoğunlaşan o dağ gibi cins savaşımının bir odağı durumundayım. Sosyalizmi ilerleteceksek, ulusal kurtuluşa çok ciddi engelleri ortadan kaldıracaksak, örgütleşmede bir yıkılma ve çözülme nedeni olmaktan çıkarıp bir sürüklenme nedeni haline getireceksek, cins savaşımının yoğunlaşmış ifadesi olmaktan başka çaremiz yok. Önderlik öğretisinin kadın boyutuyla anlaşılması gereken bir yanı da budur. Sema yoldaşın bahsettiği noktada da yine budur. Bu gücü göstermek gerekir. Bu konular bu mektuplarda çok büyük değerlendiriliyor.

Bu, İsa'nın havarilerinde, rahibelerinde görüldüğü gibi ne cinsel perhizle halledilebilir, ne tutkuları uğruna dağları delen Ferhatlar'la halledilebilir. Bu konu bunların çok üstünde olmayı gerektiriyor. Daha büyük bir aşamayı - mektuplarda bu dile getiriliyor- insanüstü olma gibi bir durumu istiyor. Ne yapayım? Böyle bir görev de başa düştüğüne göre elden gelen yapılmak durumundadır. Bu, YAJK'ın oluşumuna ve kadının önderlikle buluşmasına götürdü. Önceden bunu çok mu istiyordum? Hayır, ama özgürleşme adımları geliştikçe çare olmaktan vazgeçemediğimiz için bu noktaya gelindi. Bu sizleri zorluyor. Zaten hiçbir sorun zorlamadıkça insanı çözüme yaklaştırmaz. Dolayısıyla zorlama kötü bir şey değil, ama çözümsüz bırakırsanız bu çok kötü olur. Zorlanma çözüme işaretler, çözümü yakalamaktır ve ayrıca bir uğraş ister.

Görüldüğü gibi bu iş, insanlıkta ender rastlanan böylesine büyük eylemlerle yanıtını bulurken, bu yoldaşların şahsında daha değişik bir biçimde kendini yakma demeyeceğim de, eritmeye ve giderek ilkenin en ustalıkla güce dönüşmesine yol açıyor. Kadın gücüne dönüşümü çarpıcıdır. Şüphesiz kadın gücü elimizde bir silahtır. Zaten vasiyet ediliyor. Bu silahı çok etkili kullanacağız. Niçin? Vatanına, özgürlüğüne, gücüne sahip çıkmayan bu köhnemiş, gücünü en kaba bir cinsellik -ki,

o da ne kadar güçlüdür belli değil- gücüne kadar düşüren bir erkeği yenmek bizim şeref borcumuzdur. Bunu biraz YAJK'la sürdüreceğiz. Bir de düşen, düşüren kadın var. Bunu da yenmeyi YAJK'la yürüteceğim. Belli bir dönem için bunlar çok gereklidir. Gerektiğinde bir tanrı, tanrıça kadar bu gerçekleştirmeyi sağlayacağız.

Toplumsal hafızası almıyorsa ben ne yapayım. Bu toplum sonuna kadar vatansız, sonuna kadar güçsüz, sonuna kadar çirkindir. Bu yönleriyle değer verilecek hiçbir yanı yok. Mevcut erkek ve kadın mevcut düzenin, mevcut statükonun bir parçasıdır. Bunları ne yapacağız? Ağlamaktan, sızlamaktan, çirkinleştirmekten başka hiçbir yanı yok. İşte tanrı, tanrıçanın hükmü bundan sonra başlar. Sen kaybetmiş, çok alçalarda seyreden bir durumdasın. Buraya yücelikler gerekir. Biz onun bayrağını kaldırıyoruz. Büyüklükleri, çekim güçleri buradadır ve biz de böyle olacağız. Biz köhnemiş değer yargılarına göre hareket etmeyeceğiz. Sema yoldaş, “Başkan APO hakkında ne denirse denilsin, biz kendi yolumuzda yürümeye devam edeceğiz” diyor. Bazıları bizim için yazdıkları şeylerde, kadınlara şöyle yapmaktan tutalım -ki bazıları böyle erkek mi olur diye eleştiriyor- her tür eleştiriyi, saldırıyı yapıyorlar.

Bu yol, oldukça farklı inişlerle çıkışlarla dolu bir yüceleşme yoludur. **İşte kadın için dediğim gibi çekim gücü olma bir öğreti kadar üzerinde yeni bir ahlaki oluşturacak kadar her şeyin üzerinde duracağız.** Cinsi yönden tutalım, onun beynine, duygularına kadar her şeyine yeni bir terbiye, yeni bir ahlak, yeni bir ideolojik öğreti olarak yaklaşabiliriz. Neden? Çünkü var olanın yanına yaklaşılabilecek tarafı yok. Bana belki de yapılacak en derinden işkence, böylesine bir kadınla bir kaç saat geçirmektir. Bundan daha başka ruhumu baskı altına alabilecek bir işkence türü görmüyorum. Ama tersi de biraz doğrudur. Beni sınırsız bir biçimde yaşama çekecek ve savaş da dahil her tür işe koşturacak en güçlü itim gücü nedir? Özgürleşen, güzelleşen kadınla bu yaşam ve savaşta yol almaktır. Buna da varım ve daha doğrusu bunu yaratıyorum.

Hayallerimi gerçekleştirerek savaş gücümü gerçekleştiriyorum. Bu zor bir iştir. Belki herkesin gücü buna yetmez, ama bu büyük savaşı başka türlü yürütmenin de yolu yoktur.

Üzüldüğüm nokta; çok geri, küçük amaçlı, biraz da bizi taklit eden tarzda “Başkanın yanında da kızlar var, gel sicil amirim ol, mutfak memurum ol, büyük komutana bir şeyler hazırla” biçimindeki yaklaşımlarınızdır. Bu çok ayıptır. Ben de bu yok. Hiçbir kadını kendi hizmetimde, kendi istemimde çalıştırma gibi bir amacım olamayacağı gibi, hiçbir kadınla böyle bir ilişkim de olamaz. Hatta güdülerimi tatmin etmede dahi olamaz olamaz olamaz! Ben bu işte yokum. Ama bir güzelliği geliştirmeye sıra geldiğinde, böylesi bir durum söz konusu olduğunda, büyük bir savaş ustalığıyla hiçbir ahlaki genel geçer ilkeyi dinlemeden ona sızar ve onunla yol almaya çalışırım. Sonuçları görüldüğü gibi fena değildir. Bu bizi halen bu savaşın en başında tutuyor. Ne kinimizde, ne çalışma aşkımızda azalma vardır. Aynı zamanda düşünce derinliğimizde ve güzel davranışların sahibi olmakta da durum fena değildir. En karşıtlarımız bile uzattıkları dili artık geriye çekiyorlar. Bir güzelliği, çekiciliği kabul ediyorlar. Bu yaptıklarımız bir çağ sonra anlaşılrsa da, anlaşılmasa da o kadar önemli değil. Önemli olan bizim kendimizi tatmin etmemizdir. Bu savaş, doğruluğunu ortaya çıkaracak kadar ileri ve seviyeli bir savaştır. Gücünüzün bunu kaldıramayacağını biliyorum. Ama bize gerçekten tanrı hükmü kadar, yücelik hükmü de gereklidir.

O çok büyük yaşama saygı denilen noktada tam olarak böyle olmak gerekiyor. Büyük yaşam tutkusundan, öğretisinden benim vazgeçmem söz konusu bile olamaz. Hepinizden, hatta toplumdan, halkın kendisinden de vazgeçebilirim, ama benim bu büyük yaşam tutkumdan, onun öğretisinden vazgeçmem beklenmemelidir. Zaten bunu esas alarak, bu büyük savaşı göze aldık. Geriye söylenecek fazla bir söz yok. Bunu daha da kesinleştirecek zaferlere götürmek isteyeceğiz. Bu yoldaşlarımızın büyük bir soğukkanlılıkla, seve seve ilgi

duydukları ve gerçekleşmesi için her şeylerini ortaya koydukları yaşam savaşımının gereklerini, ister bir Önderlik olarak, isterse de sıradan bir askerlik, militanlık olarak hem de çok boyutlu bir şekilde yerine getireceğim. Şimdiye kadar yaptıklarımız sözlerimize bağlılığın sınırlı bir örneğidir. Daha fazlasını da daha sonra yapacağız. Kesinlikle sizleri herhangi bir baskı altına almadan, zorlayıcılığın içine çekmeden, eğer bu savaşta siz de yer almak istiyorsanız; sorunlarınız -güdüsel olanından tutalım düşünsel olanına kadar- ne kadar ağır olursa olsun, sıcak savaşımdan tutalım, ruhunuzun derinliğindeki bir acının savaşımına kadar hepsinin hal yoluna girmesinin yolu, bu önderlik tarzındaki savaşla bütünleşmekten geçiyor. Eğer bunlar en büyük eylemse, düşmanı da en çok korkutansa, sınırsız güç, fedakarlık ve cesaret kaynağıysa bununla bu düşman vurulup bu savaş kazanılacaktır. Eğer biz de savaşçıysak, bunun kazanım tarzından başka bir tarza yer vermeyeceğiz.

Yaşamın güzelleşmesi de bunun taçlanmasıdır. Güzellik tacımız çoktan başımızdan alınmış, yere çalınmış. Bu savaşla bu tacı tekrar başa geçireceğiz. Zaten başka türlü yaşam iğrenilecek, yanına bile varılamayacak kadar ayaklar altında çürütülmüştür. O halde aşkı da onun savaşımını da bu kadar müthiş veren bu şehitlerimizin huzurunda, doğru olmak kadar olağanüstü irade keskinliğiyle, tarz ustalığı, örgütlülük, güzellikle yürütülen bu savaşıma hiç olmazsa bundan sonra -madem onların emriyse- bu önderlik tarzıyla buna layık olmaya çalışmanız için mutlaka gücünüzü kusursuz ve iyi ölçüp biçerek şimdiye kadar verdiğiniz zararları telafi etmek kadar, borçlarınızı da ödemeyi bilerek yüklenmenizi dileyeceğim.

Şüphesiz bundan sonra sizlere güç vermeye çalışacağım gibi, sizin de yaklaşımlarınızın güce güç katma temelinde olmasına özen göstermeniz gerektiğini vurgulayacağım. Ve eminim ki, bu yoldaşlarımızın şahsında aldığımız güçle her tür zorluğu aşacağız, özgür yaşamın savaşımını başarıyla vereceğiz ve

mutlaka kazanacağız. Bu şehitlerimiz güzel yaşamın gerçek sahipleridir ve ölümsüzleridirler.

Önder Apıo
30 Haziran 1998
Mahsum Korkmaz Akademisi

Yoldaşlarının Dilinden Şehit Sema

Yaşamı

Sema yoldaş, 1971 yılında Ağrı'nın Tutak/ Aşağı Kargalık köyünde dünyaya gelir.

İlkokulu kendi köyünde, ortaokulu Tutak'ta, Liseyi Ağrı'da büyük bir başarıyla tamamlar. Üniversiteyi de Ankara'da okur. İlkokuldan üniversiteyi bitirinceye üstün bir başarı temposu göstermiştir.

Sema yoldaş, Kürdistan'nın şeyhlik kurumunun hakim olduğu geniş bir ailelendendir. Ailede yurtseverlik deden kalma kuşaktan kuşağa geçmiştir. Köy ve akraba çevresinden bir çok kişinin Partiyeye katılmış olması Partiyeye ve Kürdistan sorununa karşı Sema yoldaşı duyarlı kılmış ve ilgisini çekmiştir.

1991 yılında Ankara'da üniversiteyi okumaya başladığı sırada fiili olarak parti ile tanışır. Kısa sürede Partiyeye katılmaya karar verir. Sema yoldaş o dönemki yurtsever gençlik içerisinde böylesi bir seçime giderken oldukça bilinçli ve mantıklı hareket etmiştir. Ülkede yaşanan savaş koşulları bunu gerekli kılmıştır. Bundan ötürü, hiçbir dış faktör kendisini etkileyemez. Yani Sema yoldaş, yönünü kabeye, Kürdistan'a vermiş. Özgürlüğün, özgürce solunduğu dağlara yönelir. Bunu 1991 yılında Mardin'de partiye katılarak gerçekleştirir.

Sema yoldaş devrimci olmadan önce, hem aile içinde, hem de tanındığı çevrede büyük bir saygı ve değer görür. Çünkü edinmiş olduğu terbiye ölçüleri herkesi etkiler, O'nu saygın bir insan durumuna getirir. Kürdistan ve PKK O'nu bir hayli

etkilediği gibi, O'nu etkileyen diğer önemli bir husus ise, Kürt kadının Kürdistan dağlarında savaşması olur. O, buna özlem duyar ve gerçekçi bulur.

Sema yoldaş, artık gerillayla birlikte. Bir-iki ay Mardin eyaletinde kaldıktan sonra, eğitim görmek için Önderlik sahasına gelir. Önderlikle tanışır. Burada bütün insani ve sosyal yeteneğini seferber ederek, önderliği, süreci ve dönemin ihtiyaçları üzerinde yoğunlaşır, herşeyi anlamaya ve kavramaya çalışır. Sema yoldaş zeki ve çalışkan biridir. Hemen hemen her konuda olduğu gibi, Önderliğin kadına verdiği özgün yaklaşımını kişiliğine indirgeyerek bilince çıkarmaya çalışır. Daha doğrusu Kürt kadını kimdir, kadın nedir, kadının rolü nedir, kadın Kürdistan devriminde nasıl bir rol oynayabilir vb. tüm konular üzerinde özel olarak durur ve kendini yetkinleştirmeye çalışır.

Sema yoldaş Önderlik sahasındayken okulun en gözde öğrencilerinden biridir. Yani eğitime katılımı, sosyal yaşamdaki olgun ve mütavazi kişiliği Önderliğin dikkatini çeker. Çünkü Parti Önderliği'nin; "Kendini örgütleyen insan en iyi militandır..." belirlemesi Sema yoldaş için yaşamın en belirgin ilkesi olur. İlkel yaşamak, ölçülü davranmak, yaşamın bir gereği olur O'nun için.

Önderlik sahasında eğitimini büyük bir kararlılık içerisinde tamamlar. 1992 Mayıs-Haziran aylarında bir grup arkadaşla, Serhat Eyaletine gider. Burada da kısa bir süre faaliyetlerde yerini alır. Resmi olarak Partiden ilk kez görev almış oluyor. Görevde başarılıdır. Halka yaklaşımı olumlu ve geliştiricidir. Burada da kısa bir süre kaldıktan sonra, örgüt kararıyla kitle faaliyetlerini sürdürmek için, Ağrı şehir merkezine gider. İki-üç ay çalıştıktan sonra, görev başındayken, bir ihbar sonucu şehir merkezinde yakalanır. Üzerinde silah yoktur, bu durum onu çok üzer.

Düşman Sema yoldaş'ı kısa sürede çözmeye çalışır. Ama düşmanın uğraşları boşunadır. Çünkü Sema yoldaş Parti'nin terbiye ve direnme ölçülerini almış, bunun APO'cu ruhuyla

bütünleşmiştir. İşte bundan ötürü üzerinde yakalanan bazı notları dışında, hiçbir şey kabul etmez.

Uzun bir sorgulamadan sonra savcılığa çıkarılır, tutuklanıp cezaevine gönderilir. Hiçbir şey Sema yoldaşın umrunda değildir. Çünkü düşman O'nu çözememiştir. O da bunun gururu içindedir.

Mahkemede de Partiyi ve ulusal kurtuluş mücadelemizin haklılığını savunarak, siyasi savunma yapar. Bunun üzerine mahkeme Sema yoldaşa 22 yıl ağır hapis cezası verir ve Nevşehir cezaevine nakledilir. Daha sonra oradan da Çanakkale cezaevine sürgün edilir. Bu sürgünler Sema arkadaş için şaşırtıcı olmaz. Çünkü devletin cezaevi politikası PKK tutsaklarını psikolojik baskından tutalım, fiili işkenceden, rehabilitasyon uygulamalarına kadar insanı insanlığa karşı suçlu bir duruma getirmek istediklerini bilir.

Sema yoldaş, bu son eylemi gerçekleştirmeden önce, kendi kendisiyle büyük bir hesaplaşa girer. Yani Önderliği düşünür, Partiyi, mücadeleyi ve süreci düşünür. 21 Mart'ı Çağdaş Kawa Mazlum Doğan'ı; Dörtler'i, 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu Şehitlerini, Ali Ereğ'i, Cemal Arat'ı ve Orhan Keskin'i düşünür; tabii bunun yanında Zekiye'yi, Rahşan'ı, Ronahi ve Berivan'ı düşünür. Herbiri bir parça vatandır O'nun için. Ama herşeyi ve tüm bir yaşamı düşünürken,

Ağit'i ve bedenlerinde bombayı patlatan yüzlerce gerillayı düşünür; herşeye karşı tarihin derinliklerine dalar, Roza Lüksembur'u, Clara Zetkin'i, Papaz

Bruno'yu ve ateşin en güzel insanı olan Premethus'u düşünür... Yıldızlarla birlikte olur, gökyüzünde bulutların kanadına tutunur; annesinin yanına gider, onunla olur; küçük kardeşlerinin gözlerinde yağmur olur; Ağrı'da bin yılların hasretini çeken kardelen çiçeği olur; Ağrı'nın bir kanadı, Cudi'nin bir gözü, Munzur ve Peri nehrinin asi suyu olur; en nihayetinde yine Mazlum ve Zilan'ı düşünür. Zilan, sözcüğü beyninden geçerek dilden ifade bulunca "Ax! Ben yanayım, ben atom parçaları olayım, ben özgürlük ve inancın bilinci olayım; ben saçlarında tel tel olmuş güneş ışınları olayım Zilan'ın; ben, bütün bir ülkemin nefes alış-verişi olan Başkan APO olayım ve ben Zilan, Zilan'ın omuzlarıma bıraktığı bir çift göz olayım..." derken günler öncesinde hazırlamış olduğu kolonyayı zülüfleri hiç bozulmamış o kutsal bedeninin üzerine döküp, ateşe verirken tarih 21 Mart 1998'i gösteriyordu o gün. O, ilahi yaşamın tüm ihtişamına kavuştuğu için ateşle saçlarını tarıyor, kıvılcım parçalarıyla gözlerine sürme çekerken; "Ben Zilan, ben Mazlum olacağım..." diyordu mırıldanmaları arasında...

Mektubunun bir yerinde bütün şehitleri ve Önderliği selamlarken, düşmana ilişkin de "...Artık bu zulüm ve katliama son verin... Sizin bu vahşet ve katliam politikanızı protesto ediyorum... Siz bu halkı yenemeyeceksiniz... Bu eylemimi sizin bu vahşet politikanızı protesto etmek için gerçekleştiriyorum... Ve 21 Mart'lar daha çok gürlenecek ve daha çok kutlanır olacaktır Kürdistan'da..." diye yazar.

Sema yoldaş, bu soylu eylemde şehadete kavuşmaz. Yaralı olarak hastaneye kaldırılır. Kendisi üzgündür. Çünkü O'nun amacı ve isteği Zilan'ın güneşi ile kendini yıkamaktı. Yaralı haliyle tam üç ay milimi milimine, saati saatine, günü günlere katarak yaşam mücadelesini verir. Güçlü ve inançlıdır. Her nefes alış verişinde, "Zinê'den miras kalma, Zilan'ın gerçekleştirdiği ve yarattığı "Cennet Bahçe'sine gitmek istiyorum..." diyordu annesine... Diğer önemli bir vasiyeti ise "Eğer bir gün ölürsem beni ya köyüme dedemin yanına, ya da şehit yoldaşlarımın yanına gömün" olmuştu.

Sema yoldaş, 17 Haziran 1998'de gözlerini yaşama kapatırken bile bir melek kadar güzeldi, bu güzelliğinden hiçbirsey kaybetmemişti halen. Biraz gecikmeli de olsa, isteği yerine gelmişti Sema yoldaş'ın. Yani Zilan yoldaş'ına kavuşmuştu. Hatta son nefesinde; "Zilan...! Zilan...! Tut elimden..." dediğinde bütün bir Kürdistan "Ax...! Sema" demişti o gün. Çünkü Sema, yeni bir yaşam olmuştu...

Sema Yoldaşı Zirveye Giden Yolda Aradık

Şehadet gerçeği bir doruktur, ölümsüzlüktür. Zamanın-mekanın dışına çıkıp milyonlarda kendini yeniden tanımlamaktır. Savaşın zaferle taçlanmasıdır.

Evet, bir doruktur. Buraya giden yol ise inişli-çıkışlıdır. Hele bir de bu yolun yolcusu, binyılların kiriyle hesaplaşan bir kadınsa savaşın çetinliği daha da artmıştır. YAJK tartışmalarında bu, "özgürlük hepimiz içindir ve adım adım ulaşılabilir" sözünde ifadelenmiştir. Biz de Sema yoldaşı bu yolculuğunda aradık. Mücadeleyi ilk adımını atışından, en son ölümsüzlük eylemine giden yolda tanımaya çalıştık. Kendinde yürüttüğü ve sonuçta insanlığın zaferine dönüştürdüğü savaşı izledik. Bunu O'nun şehitler gerçeğinde kendini arayışında birleştirmek istedik. Zilanlardan Mirza Mehmet'e, Eser yoldaşa kadar her şehitle ulaşılan zirveyi kendisi adına tırmanışını kavramaya çalıştık.

Mücadele bizlere doğumun sanıldığı gibi anne karnında değil, gerçek doğuşun mücadeleye doğuşla başladığını öğretti. Kimimiz bunun sancılarını ilk adımı attığımızda, kimimiz mücadelenin engebeli yürüyüşünde öğrendik. Kimimiz yenilginin soğuk teninde, kimimiz büyük bir eylemin acısında hissettik. Sema yoldaş da doğumunu düşünle yükselişin insanı canlandıran savaşında tanımlıyor. O, Kürdistan'ın Kürdün kaderini paylaşan, kemalizmin çarkları içine çekmeye çalıştığı

bir Kürt kızıdır. Doğumu bu acının sancılılarıyla ve Amed surlarında yükselen, göğü kızılaştıran Zekiye'nin eylemiyle oluyor.

*"İlk nefesimi Amed'de aldım
Mardinkapı burçlarında
Ebemin adına Zekiye Alkan derdiler
buram buram memleket kokuyordu
yanık memesi
Anam acı çekmesin
sancıları artmasın diye
Vücudundan koca bir ateş yakmıştı"*

diye anlatıyor.

Zekiye Alkan, gençliğin kitleler halinde PKK'de doğuşunun beşiğidir. Kemalizmin yozlaştırıcı, özden koparıcı gücüne karşı özgürlük inancı Zekiye'de zafer kazanıyor. Geçmiş ve gelecek arasında iki yana çekilen Zekiye, kendini geleceğe katıyor.

Sema yoldaş da bu çekim merkezindedir artık. Gerçek yaşamdan düşlere uzanan bu çatışmada cennet ve cehennem arasında bir yoldadır. Ve Zekiye'nin alev rengi saçları bir köprü gibi uzanmıştır önünde. Ya cehennem ateşine düşecek, düzenin her türlü saldırısı altında tükenecek, ya da Zekiye'nin saç tellerinden örgülü köprüsünden cennet ülkesine yol alacaktır. Çelişki büyük, kavga çetindir. Yürek kabarmış, bilinç şahlanmış. Hınçla, öfkeyle okur tarihini yeniden. Cenneti ve cehennemi bir daha tanımlar ve sınırlar ve sınırlar Zekiye'nin saç tellerine. Artık onu hiçbir güç bu yoldan geri döndüremeyecektir, engel olamayacaktır. Yolculuk uzundur. Tarihten geleceğe bir akıştır, yolu sarp dağlar arasından, coşkun nehirlerden, kuru bozkır, susamış yüreklerden ilham alarak dolaşır ülkenin dört bir yanını. Sema yoldaş bu ilk doğumunu yeniden doğuş eyleminde "benim göbeğimi Zekiye Alkan kesti" diye hatırlatacaktır yoldaşlarına.

İlk doğum sancılıdır, görkemlidir ama bir başlangıçtır; yürüyüş sürekli olmak zorundadır. Sema yoldaş da attığı ilk

adımlla güçlendirdiği iddiasını, anlamlı bir yaşam ve büyük bir eylemin sahibi olma yürüyüşü ile sürdürür. Yürüyerek öğrenmeyi, öğrenerek yürüyüşü, büyümeyi ilke edinir. Artık karanlıktan aydınlığa çıkmış, aydınlığın gözkaştırıcı etkisini aşmıştır. Şimdi sıra güneşi tanımlamadadır. Güneşi ise güneşe yürüyenlerden öğrenebileceğini anlamakta gecikmez.

"Yüreği kuşun kanadında" gökyüzünün semalarında ölümsüzlüğe yürüyen Zilan'la birlikte şimdi. Onunla Dersim'in dağlarında, Zilan deresinde, düşüncelerinde, yüreğinin en kuytuluk yerlerinde arar kendini.

Ölümü ve yaşamı tartışır:

"Peki neydi ölüm? O kadar kolay mıydı? Kolay mı tercih edilirdi? Hiç de kolay değil, fakat onu kolaylaştırmayı bilenler vardı. Karnında özgürlüğü, bağımsızlığı, insanlık onurunu, yücelmeyi, yeni yaşamı ve yeni yaşamın güzelliklerini taşıyanlar, ölümü de kolaylaştırmayı başaranlardır" diye berraklaşır düşünceleri. Ve yaşam bilincine şu sözlerle damıtılır: "Biz yaşamı Pir'ce seviyoruz. Biz yaşamı uğruna ölecek kadar seviyoruz." Bu aynı zamanda yaşarken ölmeye son vermek ve ölümle yaşamın toprağını beslemektir.

Zilan'ın sayısız parçaya ayrılan bedeninde ortaya çıkan güzelliği ve kadını arıyor kendi içinde. "Evlilik analarımızın bedenlerini erkenden çökertiyor, dağ koşulları da gerilla kadınları. Fakat önemli bir fark vardır. Gerillacılık, kadının ruhunu güzelleştiriyor. Oysa köle insanın evliliği ruh karartmaktan öteye gitmiyor. Aanalarımızın yüzü, geçim ve koca derdinden kararır. Gerilla kızlarınsa teni savaşın kızgınlığında bronz rengine kararır, ısıltı kazanır." Vardığı bu sonuçla geleneksel yargılara kılıcın keskinliğini ve heyecanını duyar. Artık güzelliğin bir sanatçı inceliğiyle yüzün bütün çizgilerinde yeniden yaratılması zamanıdır.

Güzelleşmek gerçekten de bir sanattır PKK'de. Her çizgisi Zap suyunun dondurucu soğuşunda, Zağrosların göğe uzanan yürüyüş yolunda işlenir. Savaş demektir yani. Ve her insanın yaşamında kendi özgün çizgisini, tanımını bulmak

zorundadır. Sema yoldaş kendi savaş tanımını da böyle yapıyor:

"Evet yoldaşım, halkımız ölümü yendi, ben de kendimde 'beşeri tüm zayıflıkların ayartıcı gücüne' ölümüne karşı koyacak iki çift kanat takarak bir seher vakti sonsuzlukta güneşle kucaklaşacağım. O seher vakti kanat çırpmayı başırırsam, o zaman kendimi halkıma ve insanlığa olan borcumu bir nebze olsun ödemiş sayacağım. Geride bırakacağım en güzel armağan, en güzel miras, bu direniş olacak. Dileğim bu mirasın sana da sonsuza dek güç vermesidir." Bu sözleri ile sevgiliye seslenmekten ve evrenin bütününe kucaklayış gibi insanda bütünü arayış sevdasındadır. Ama randevu yeri bilinen bütün mekanların aşıldığı yerdedir: "Güneşin doğduğu yerde bir daha buluşmak üzere hoşçakal!"

Sema yoldaş '98 Newroz'unda eyleminden yalnızca birkaç dakika sonra yanan parmaklarını havaya kaldırıp "ellerim kuşun kanatlarına benziyor değil mi heval?" diye sorarak direniş destanının sözden eyleme dalışını açığa vuruyor.

Sema yoldaş zirveye doğru yol almaya devam etmektedir. Her dağı tırmanışında, her insanın özünü anlamaya çalıştığında geçmişe, köklere, tarihe yürümek gerektiğini derinden hissediyor. Ve Zilan'ın eylemini öyküleştirdiği yazısında eylemin zafer anında nasıl tarihin güncelleştiğini heyecanla, adeta soluk soluğa anlatıyor: "Munzurdu yürüyen, Kutu deresini böyle böyle yürüyen. Adımlarında kavuşan Mem □ Zîn'di. Seyit Rıza son anlarına yakın yetişip yükünü kontrol etti. Meydanı Alişer'in sesi titretti. Bese ana yanına aldı Azime'yi, Berivan'ı, Zekiye'yi, Beritan'ı bu doğumda ebelik etmeye geldi. Zeynep yürüdükçe Zilan oldu. Zilan artık cesetlerin doldurulduğu bir vadi değil, cesetlerin dirildiği, bayındır bir ülkeydi."

Sema yoldaşı artık sadece eylemin zafere ulaştığı an değil, ona giden yol daha çok ilgilendirmektedir. Güneşe yürüyerek, güneşin sıcaklığına alışmalıydı.

Güneşe yürüyerek ölümsüzleşenler, kanıtlanmış kişiliklerdir. Onlarda parti çizgisi bütün düzen yanlarına karşı sonsuz bir zafer kazanmıştır. Ve Sema yoldaş bu büyük savaşı kendinde yeniden tanımlamak zorundadır. Bunun için özgürlüğün bütün engelleri ile çatışmalı ve düşüncede kendini netleştirmeli ve kendi yolunu şehitlerin ışıklı yolunda bulmalıydı. Bunun için aileyle tartışır, kendindeki ortayolculuğu, egemen sınıfın etkilerini ve bunların zafer yürüyüşünde nasıl kargalar gibi kişinin başına üşüşüğünü görür. Yine gerçekte düşler karışmıştır birbirine. Hangisi düş hangisi gerçek bilinmez. Ama rüyasında başına üşüşen kargaların özgürlük yürüyüşünde karşısına çıkan içindeki korkular olduğunu anlar.

Bunu Zilan arkadaşın eylemini anlatırken şöyle tanımlıyor: "Kargalar Zilan'ın başına tam eyleme giderken, içinden gelen 'acaba başarabilecek miyim?' sorusu ile üşüşmüştür." Kararsızlık anı geçmişi, korkuları hortlatmıştır. Ama Sema yoldaş bir kez diyalektiği kavramıştır kişiliğinde. Bu çelişkiyi çözecek iradeyi bulmakta gecikmez. Bunu da Zilan'ın eyleminde Parti Önderliği'nin sözleriyle verir. "Zilan yoldaş temponuzu biraz daha arttırın, doğum özgürlüğün şanına layık olmalı." Önderliğin sözleri kişiliğe devrimin müdahalesidir. Ve bu kararlaşıma ile Zilan'ın eylemini yüksek sesle tekrar eder: "Doğansa özgürlük manifestosuydu. İnsanlığın yüreğine yazıldı."

Eskiyle yeninin savaşımı Partimiz içinde '97 yılında yeni bir aşamaya gelmiştir. Parti Önderliği bu yılı "final yılı" olarak tanımlar. Bu sadece, bilinen savaş düzeyi konusunda değil, parti içi netleşme açısından da yeni bir hamle yılıdır. Sema yoldaş bu yıla kişiliğinde ulaştığı bu kararlaşıma düzeyiyle katılır. Özde ulaştığı yürüyüş kararlılığı ve tanımladığı çizgi partinin sınıf çizgisiyle doğrulmalı, kendinde egemene ait bütün kirler temizlenmeliydi. Bu kazanma yılıdır. Bunu Rewşen ve Bermal'lerin zirveleşen eylemlerine dönük yazdığı bir yazıda şöyle ortaya koyar: "1996 Ekim fedaileri Rewşen ve Bermal yoldaşlardan öğrenmeye mahkumuz. Onlar'ın sınıf

kimliğinden güç almalıyız. Rewşen yoldaş bir tarla işçisiyken, Bermal yoldaş bir fabrika işçisidir. Zilan yoldaş da bir sağlık emekçisidir. Bu ortak nokta, her üç yoldaşın da ulusal kurtuluş mücadelesinin proleter öncülüğünde ifadesini bulan irade gücü ve tarihi intikam geleneği ile daha hızlı ve daha kararlı bir bütünleşmesini sağlamıştır. O halde bizler de bu öze buluşmak ve Onlar'da açığa çıkmış olan yaşam kaynağını keşfetmek zorundayız."

Sema yoldaş yaşam kaynağını keşfetti. Ve bunu bütün benliğine yedirdi. Gün gün bunun pratik çabası içindeydi. O emekte varolmayı, kendini yoldaşa yaratmayı, insana güvenmeyi ve insandan öğrenmeyi, kendinde öncü sınıf çizgisini yakalamada rehber olarak koydu. İnsanın özüyle buluşma savaşını yüreğindeki sevgiyi büyüterek verdi. Öfkesini insandan kopmanın değil, insana ulaşmanın katığı yaptı. Bu yüzden ulaştığı her insana, yoldaşlarına emeğini sonsuz kattı. Evet, hiç abartısız söyleyebiliriz, o insanı hesapsız sevdi. Ve bunun için yüreğindeki bütün engellerle yoldaşlarının gücüyle savaştı.

Zirveye giden yol giderek kısalıyordu. Kişilikte yürütülen savaş acıyla, emekle ve sabırla büyüyor ve ağacın toprağa kök salarken gökyüzüne uzanması gibi Sema yoldaş da kökleriyle buluştukça ütopyaya yaklaşıyordu. İnsanlığın ütopyasıyla buluşmasını "büyük yalnızlık" olarak tanımlıyor ve gökyüzüne uzanan merdivenlerde yürüdükçe sadeleştiğini hissediyordu. İzmir'de kendini yakarken ölümsüzleşen Mirza Mehmet'i anlattığı "Ateşten bir büyüdür Mirza Mehmet" adlı yazısında kendi ütopyasını da tanımlıyordu: "Mirza Mehmet bir tutkudur. Büyüsü ateştedir. İnsana ait her şeydir. Başında eski zaman kahramanlarında olduğu gibi zeytin dallarından bir çelenk, selamlıyor tüm insanlığı. Bu kadim toprakların bir ucundan diğer ucuna uzanıyor. Yüreği su kadar aydınlık, ateş kadar sıcak... Bakmayın Erzurum'dan yükselen seslere kulak kabarttığına. Aslında o kendi içindeki insanı, Mirza Mehmet'i dinliyor. Kendi içindeki insanı dinleyen kendi içindeki insana ulaşan her ölümlü gibi, Mirza Mehmet de ölümsüzleşiyor."

Kendi kararını ise eyleminden üç ay önce şöyle yerleştirmişti yazının ortasına: "Bu hikayeyi dinleyen bir çocuk asla 'iflah olmaz'. Mirza Mehmet'in içinde olmadığı bir düş düş değildir. Bu düşlerle büyüyen çocuk insan iradesinin gizli gücüyle büyülenmiştir ve artık tek bir şey bilir: Mirza Mehmet gibi olmak." Sema yoldaş çocukluğundan aldığı isyancılığını düşlerdeki kahraman olarak tanımladığı Mirza Mehmet ile buluşturuyor. Bu ölümsüzlüktür. Ve Mirza Mehmet'in bakışlarında yakaladığı sonsuzluğu uzun uzun seyrediyor. Onda yakaladığı, özünü bulan insanın sadeliğidir. Gözlerini çoktan ufuklara ulaşmış bakışlarla birleştirir ve ondaki emekçi sınıf ahlakının sonuçlarını yeniden yeniden anlamaya çalışır. Bu her hücrelerini insanlığın kurtuluşuna katmış, kendi ben'inin bütün sınırlarından kurtulmuş özgür bireydir. Bu duyguyla yüreği sınırsızdır. Yalnızlık böyle durumlarda çekilmez olur. Mutlaka paylaşmak ister, yoldaşlarını etrafına toplayarak bütün ruhunu sesine katarak okur Mirza'nın mektubunu. Ulaşılan zaferin sonsuz huzurunu duyar Mirza Mehmet'le birlikte.

Güzelliğin çehresi giderek daha da belirginleşmeye başlamıştır Sema yoldaşa. Netliğin, kişilikte sadeleşmenin huzurunu ruhunun derinliklerinde duysa da bilir ki, insan nefes almaya devam ettikçe sınıf mücadelesi, kişilikteki iç savaş da sürer. Bunun için savaşın derinliğini en son noktaya kadar anlaması gerekmektedir. Ocak ayının sonlarına doğru Avrupa'da ihanete bulaştırılmış, onlarca masum insana zarar vermiş bir genç kendindeki ihaneti verdiği bir kararla yerle bir etmiş ve bedenini ateşe vererek ölümsüzleşmiştir. Bu gelişme Sema arkadaşı oldukça sarsmıştır. En uç noktaya giden ihanetin aynı kişilikte en üst noktada bir direnişe dönüştüğü bu eylem onda bir kez daha, insanda öz ve biçim tartışmasını başlatır. Ve "ihanetle direnişin bu denli içiçe örülü olduğunu" tüm çıplaklığıyla kavrar. Bununla insana sonsuz güven ve insanın yeniden yaratılması için yanmanın ne kutsal bir eylem olduğunu ortaya koyar. "Önemli olan özdür" der. "Biçim her an değişebilir. Öz kazanılmışsa, o kendi biçimini yaratır. Tıpkı

Eser Altınok'ta olduğu gibi." Eser'in eylemi kişilikte duvarları aşmanın önündeki engellere karşı büyük bir güç kaynağıdır. Engel tanımamanın sloganıdır adeta.

Eser, eylemiyle dönemin dayattığı netleşme savaşının keskinliğini de kavramış olduğunu göstermişti. O zafer kişiliğini kendinde kazanmış ve yeni sürecin her bir kişilikte bu çatışmaya yolaçacağını kanıtlamıştı. Sema yoldaşı bu denli heyecanlandıran işte kavradığı bu gerçek olmuştu. O günden sonra hep acelesi vardı artık. Yaşamın bütün yoğunluğunu hissediyor, her bir yoldaşta yeni şeyler keşfetmenin, kendini katmanın büyük çabasına giriyordu. Kendi kişiliğindeki şafak en son Eser'in eylemiyle direniş ve ihaneti en keskin hatta netleştirmiş ve güneşin doğuşu yakınlaşmıştı. Bundan mıdır nedir? Newroz günü yoldaşlarının çoğu Sema yoldaşın yüzünde güneşin ateş topu olmuş kızılığını gördü. Ay'ın etrafını kaplayan sisten bir 'h%ole' gibi yüzüne, gülümseyişine yansıyan bu duruma, insanın 'nur inmiş yüzüne' diyesi geliyor. Evet, kendini insanlığın özgürlük kavgasında sınırsız verme netliğine, onun inancına, gücüne ulaştıran birisi için artık söylenecek tek tanım "tüm güç, tüm aydınlık, tüm güzellik" olduğudur. Bu da ölümsüzlüktür, yeniden doğuştur. Sema yoldaş bunu Eser arkadaşıyla yürüdüğü zirve yolculuğunda bir çağrıya dönüştürür: "Burada insanın yok olmaya mahkum olan karanlık yüzünün nasıl yandığını, o yangın içinde insanın hep yeniden doğmaya mahkum olan aydınlık yüzünün nasıl doğduğunu görebiliyor muyuz?"

Sema yoldaş şehitlerden aldığı meşaleyle başladığı Newroz koşusunu 17 Haziran'da ölümsüzleşerek Zilan'ın 30 Haziran'daki yeni doğuşuyla buluşturdu. O sadece gelecek için yanmayı değil, geleceği ve geçmişi An'da zaferleştirmeyi başardı. Newroz eylemi yalnızca bu zaferin ilanıydı.

İnsanlaşmak isteyen herkes kendi içindeki uçurumla, zirveyi kendi yürüyüşünde tanımlamalıdır. Ve her insan kendi içindeki zirveye ulaşmak için güneşe yürüyenlerle yolculuk etmeyi başarabilmelidir.

Ararat'ın Semalarında Yüce Bir Ateşin Sevdası

Tarih; Ne Nemrut'un, ne Hz. İbrahim'in ve ne de Neron'un Roma'yı yakıp küle çeviren ateşi ve devridir.

Tarih; onlardan çok sonradır.

Tarihin adı; ateş ile insan bedeninin buluştuğu an'dır. İnsanın ateşle halaya tutuştuğu an. Üç kıvılcımla. Beton duvarlar arasında çakan üç şimşek kıvılcımı. Ve bir uçtan bir uca isyana duran ülkenin yüreği. Dört bir yana savrulan, ateş toplarından isyan türküsü...

Ateş; isyana durmuş çocukların ellerinde vuruşan yürekleridir artık. Sokak başlarında panzerlere ve karanlıklar dünyasını aydınlatmak için fırlattıkları yürek. İsyana çağrıdır ateş; kadınların zılgılarıyla, Amed'de, Cizre'de, Nusaybin'de... Ve yetmişlik dedeleri gençleştiren yaşam kıvılcımıdır ateş.

Karanlık hücrelerde dört yemindir; dört özge candan. Dört ateş topu. Dört hawar; yeni yaşamın adıdır Medyalılar'a. Dörtler'den miras kalan; ateşin adı.

Tarihten bir tarihtir an'ın adı
Ve Kızıl Adar'da bir sevdadır

Medya'lı bir dilberin yüreğini yakıp tutuşturan bir sevda. Dicle'nin kıyısında, tarihe uzanan surlarda halaya tutuşan volkan yüklü bir sevda için kaynamakta. Siyah saçlarla kızıl alevlerin dansı, yeni yaşamın adıdır artık Medyalı genç kızların. Ateş topundan bir yaşam... Tarihten tarihe savrulan sevda yüklü bir ateş topu...

Ateşin yıldönümüdür an'ın adı.

Beton katmerleri arasında filizlenen güllerin adıdır artık. Yüreğinde hasret tutuşan Medya'lı ve Medya'dan çok

uzaklarda, fidan dalında üç gülün yüreklerine ateş topunun düşmesi, hasretlerin bitimidir. Onlar için; yarım kalan sevdaların doruğudur artık.

Ve sen SEMA,

Nice zaman sonra Ararat'ın bin yıllardan bu yana suskun volkanından kopan bir ateş topu oldun. Tarihten tarihe savrulan 21 Mart'tan Haziran'a uzanan sabırdan, bağlılıktan, inançtan ve inattan bir yaşam köprüsü oldun.

Amed'den tarihin derinliklere uzanan surlar kadar uzun, ince ve yaşam dolu bir sabır. Bir çınarın, kökleriyle toprağa derinden bağlılığından daha derin bağlarla ördün köprüyü.

Ne Lud Kavmi'nin tufanı durur karşısında, ne İsrail'in "sür üfürüğü" ne de bilim çağının korkunç teknolojisi, silahları... Öylesine yürekten, emekten, inançtan ve... Ve ateşten bir köprü işte...

Ve isyandan bir yaşam köprüsü...

Mazlum'dan Zilan'a uzanan bir direniş abidesi.

Temel taşları Haki'den Mazlum'a, Agit'ten Zilan'a ve Zilan'dan Fikri'ye ulaşan şehitlerden ördün direniş köprüsünü.

İnançtır, isyandır, ölüme karşı yaşam inadıdır; nakış nakış yürek yürek ördüğün direniş köprüsünün harcıdır.

FİKRİ; ateşle insanın halayına katılmak, sevdasına seveda olmaktır.

Ve gün geldi! Geçilmez denilen bir boğazda, tarihten gelen haşmetinle tüm bendleri yıkıp, Ararat'ın SEMA'larında YÜCE sevdalara kavuştun...

Ararat'ın ateş yüzlü, asi yürekli güzel kızı; seni kelimelerle anlatmak o kadar zor ki. Ancak komuta erin olmak, Fikrileşmekle mümkündür.

Biliyor musun?

Ararat'a gelin olmadan önce en son çektiğin resmini gördük; beyaz gelinlik içinde. Yüzünde ağlamaklı bir gülüş vardı, ateş rengindeki gül yüzünde. Kim bilir, Ararat'a kavuşacağın için gülüyorsundur! Ya da komuta erin Fikri'yi yalnız bırakmayışının sevincinden.

Ya ağlamaklı halin? Yoldaşlarını Sema'sız bırakmandır mutlaka. Onsuz Ararat'tan seyrana durmak, bir baştan bir başa tüm güzel ülkemizin, Ararat'ın en YÜCE'liklerinde.

Ama üzülme; onların da sözü var sana:

Bir gün mutlaka, ama mutlaka gelecekler ziyaretine. Ya senin gibi bir ateş topu olarak tüm bendleri yıkıp, ya da ihtişamlı tören ve düğünlerle ziyaretine gelecekler. Ve işte o gün; geride kalan acı-tatlı anılarla hep birlikte yürüyeceğiz enginliklere. Omuz omuza, yürek yüreğe ve nefes nefese tırmanacağız enginliklere. Kadınlar, erkekler, genç kızlar ve delikanlılar. Ülkenin al yazmalı gelinleri ve ihtiyar delikanlıları. Omuzlarda vurulanlar, emekleyen çocuklarla yürüyeceğiz enginliklere. Ve GÜNEŞ'e selam duracağız o gün. Ardından seyrana dalacağız ülkemizin güzelliklerine; Ararat'ın YÜCE SEMA'larından.

Haberin olsun SEMA:

Ararat'a gelin gittiğin gün Ararat'ın yıllarca hasretinden uğuldayan homurtusu dinmişti. Enginliklerinden gözyaşı olarak akan çağlayan sular, sevinç gözyaşlarına dönüşmüş. Melodili çağlayışına kuşlar SEMA'larında halaya tutuşmuşlar; senin için. Solgun güller baharla birlikte yeniden yeşermeye, canlanmaya başlamış. Bülbül artık inlemez olmuş ve al kanlarla kına yakmış yüreğine, gül tekrar yeşerdi diye.

YÜCE Ararat; berbularına, bir de xelat vermiş. Bereketli Ararat... Seni ona kavuşturdukları için. Güzel mi güzel bir xelat, ateş topundan bir çocuk. Berbuların; onu alıp kaldırmışlar; SEMA'ya doğru. Ve GÜNEŞ'e kutsamışlar, adını SEMA koymuşlar. SEMA... Yani sen.

Senin anlayacağın; yürekler SEMA'sız kalmayacak; bereketli Ararat var oldukça, tüm haşmetiyle dimdik ayakta kalıncaya dek...

Fikri Baygeldi

“Fikri’de tutarlı bir erkek kişiliğinin yeniden şekillenmesi gerektiğine dair çok duyarlı, anlamlı bir yanıt var.”

Önder Apo

ŞAHİN-KEMAL
1974 Amed-Lice
24.03.1998 Çanakkale Cezaevi

Fikri Baygeldi Yoldaşın Mektubu

Bizi Yaratan Başkan Apo'ya!

Başkanım; '74 yılında Amed'in Lice ilçesinde yurtsever bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldim. Yetiştığım çevre ve aileme hakim olan feodalizmdir. Feodalizmin bölgede hakim olması kişiliğim üzerinde ciddi bir etki yapmıştır. 1988'e kadar Lice'de yaşamımı sürdürdüm. '88 yılında çıkan bir kan davası yüzünden evimizi Amed'e taşımak zorunda kaldık. İlkokulu Amed'e bitirdim.

1990'da mücadelemizin kitleleşmesi ve bununla beraber bazı akrabalarımın çocuklarının Parti saflarında şehit düşmeleri beni derinden etkilemiştir. Partiye ruhsal anlamda beni daha fazla yakınlaştırmıştır. '90'ların sonlarına doğru gelindiğinde serihildanlarda bizzat aktif yer almaya başladım. '91'in ortalarında Partiyle ilişki kurma şansını elde ettim. Babam bu durumu öğrenir öğrenmez abi ve ablalarımın da Partiyle ilişki kurmaması ve bizi mücadeleden uzak tutmak için evimizi zor kullanarak Sakarya'ya taşıdı. Babam düşman saflarında yer almıyor, ortayolcudur diyebilirim. Babamın bu çabasını boşa çıkartmak için Sakarya'da arayış içine girdim ve ilişki kurdum.

1992'in Mart ayında saflara katıldım. Gerillada ilk önce Şahin ve daha sonra Kemal kod isimlerini kullandım. Gerillada ciddi bir eğitim almadım. Altı aylık bir pratiğim oldu. Bir sene daha çok pratik işlerle uğraştım. '92'in son aylarında saflardan ayrıldım ve Güney Kürdistan'a geldim. Saflardan ayrılmamın nedeni bulunduğumuz Şehit Mahir Kampı'na Rezan adında bir unsurun gelmesi ve bu unsurun bana karşı yaptığı bazı

Parti dışı uygulamalardır (küfür, tokat atma vb.) Ki benim kaçışımdan sonra bu unsur açığa çıkıyor, uygulamaya alınıyor. Tam yargılanacağı bir sırada kaçıp gidiyor. Bu unsur Şener'in adamlarından biri olarak çıktı.

Ben hiçbir zaman ruhsal anlamda Partiden bir kopuşu sağlamadım. Ve sağlayamazdım da. Çünkü PKK bir kere yüreğimde ve beynimde kendi yerini almıştır. Ama şunu belirteyim nedenler ne olursa olsun pratik, objektif anlamda düşmana hizmet ettiğinin somut ifadesidir. Bu ciddi bir zayıflıktır. Bu zayıflığımı gidermenin en güzel yolu Partimizin şefkatli kollarına tekrar kendimi atmak, halkıma ve Partime yararlı bir insan olma kararını aldım ve nereye gittimse bir Partili gibi davrandım. Güney Kürdistan'dayken de yine oraya gelen şoförlere propaganda yapma, Partiyi gücüm oranında onlara tanıtmaya faaliyeti yürüttüm. Daha sonraki süreçte örgütlediğim bir şoförün kamyonuyla Kuzey Kürdistan'a geçmeyi başardım. Amed'de bir ay kaldım. Ancak Partiyle ilişki kurmadım. İlişki kurmak için Sakarya'ya gidip eski ilişkilerimin aracılığıyla tekrar Partiyle ilişki kurdum.

1992'in Kasım ayında Partiyle ilişki kurdum ve yaşadığım bütün olayları tek tek alan örgütüne anlattıktan sonra yeniden alanda görevlendirildim. '92'in Aralık ayının sonlarında gittiğim bir vergilendirme eyleminde düşmanın kurduğu bir pusuya düştüm ve yakalandım. Yaklaşık dört ay Sakarya Cezaevinde kaldım. Sakarya'dan İstanbul'a getirildim. '94 yılında örgüt üyeliğinden ceza aldım ve sevim Çanakkale cezaevine çıktı. Yaklaşık dört yıldır Çanakkale cezaevindeyim.

Başkanım;

Seni çok seviyorum. Sana karşı duyduğum sevgiyi ancak senin çerçevesini belirttiğin aşk kavramlarıyla açıklayabilirim. Bu yüce ve kutsal bir aşktır. Senin şahsında halka, insanlığa ve şehitlere aşık olma olayıdır. Çünkü sen hepsinin toplamısın. Hepsini yaşatan ve üst düzeyde yaşayan bilge bir kişiliksin. Sen bir birey değil, bir toplumsun, bir sınıfsın.

Bir toplum, bir sınıf olduğun içindir ki, emperyalizm bu kadar pervasızca sana yöneliyor. Emperyalizm ve onun uzantılarının en çok korktuğu şey Kürt'ün iktidar gücü olmasıdır. Bugün Kürt'ün bu aşamaya gelmesinin en temel şeyi senin büyük çabalarındır. Senin kararlı ve inançlı bir biçimde köle Kürdün üzerine gitmendir. Senin bu büyük çabaların , bugün meyvelerini tek tek veriyor. Partiye dayatılan marjinalleşme olayı boşa çıkarılmıştır. Senin uyguladığın tarz, UNİTA'cılığı ölü doğurmuştur ve Şemdin unsurunun şahsında boşa çıkarılmıştır. Hiçbir güç PKK'yi artk durduramaz. Çünkü PKK insanlığa mal olmuştur. İnsanlığın ve doğanın kurtuluşunu hedefleyen ve bunu pratiğinde kanıtlayan bir harekettir.

Başkanım ben kişiliğimde bir çok Parti dışı anlayışları taşıyorum. Bu taşıdığım anlayışlar genelde eski Kürt gerçekliğinden farklı değildir. Yani Amed kişiliği için belirttikleriniz en çok benim için geçerlidir. Ki bunları çeşitli süreçlerde yaptığın çözümlemelerde dile getirmiş ve geniş geniş çözümlenmesini yapmışsındır. Bu nedenle bu sorunları tekrar dile getirmek istemiyorum. Konferansa sunduğum raporunda bunların hepsini açmışımdır. Artık bilinen sorunları tekrar tekrar dile getirmekten ziyade, bunun pratiğini gerçekleştirmemiz gerekiyor. Biz ancak ve ancak bu yöntemle yaşamda gerçek özgürlüğü ve savaşta zaferi yakalayabiliriz.

Şehitlerimiz bizden birer demagog olmamızı istemiyorlar. Bizden sözüyle kişiliğe kavuşmuş, erdemli kişilikler olmamızı istiyorlar. Ki Sema yoldaş son bıraktığı mektupta bu sorunlara özellikle dikkat çekiyor. Sema yoldaş benim komutanımdır ve eylemiyle komutanlaşan Kürt kadınının sadece bir askeriyim. Asker komutanın talimatları doğrultusunda hareket etmek zorundadır. Ve ben bu zorunluluğun bilincindeyim. Gerçekleştireceğim eylem bilincine vardığım şeyi hayata geçirmek olacaktır. Sana ve kahraman şehitlerimize layık olmanın yolunun da buradan geçtiğine inanıyorum. Bu eylemimle Sema yoldaşın eylemini daha da görkemli

kılacağım ve düşmanın beyinde bir B7 roketinin patladığı gibi patlayacağım.

Biji Serok APO!
Biji PKK, ARGK, ERNK!
Biji Komutan Sema Yoldaş!

*Devrimci Selam ve Saygılarımla
Fikri Baygeldi*

Yoldaşlarının Kaleminden Şehit Fikri Baygeldi

Erkeği Öldürmek

“Yaşam olacaksa ya özgür olacak ya da hiç olmayacak” ilkesine bağlılığım doğuştan ölüme veya sonsuzluğa kadardır. Sevgi ve saygı, estetik ve ahlakla mümkündür. Bunun merkezine kadını oturtmam doğrudur. Özgür eylemiyle doğan özgür kadının ve etrafında gelişen yaşamın en güzelce ve dostça olacağından kuşku duymadım.

Yetiştiler, büyük yetiştiler, ama toydular. Lanetli yaşam ve erkek efendileri yanı başlarındaydı. Onlara karşı ve onlarla birlikte büyük öz cins savaşımını verecek tecrübe ve ustalıktan yoksundular. Bu acıyla kendilerini uçurumdan attılar, ateşlerde yaktılar, bombalarla parçaladılar. Onlar kahramanlık adına her şeyi yaptılar, ama yalnızdılar. Karşılarındaki erkeklik, kaba yaklaşımdan başka tür bir yaklaşımı, eşitlerin büyük dostluğunu ve yoldaşlığını aklına bile getirmek istemiyordu.

Hiçbir toplumda görülmeyecek kadar ölmüş toplumumuzun daha da ölmüş kadın gerçekliğinden biz, kahramanlar ortaya çıkarıyoruz. Kendiliğinden ortaya çıkmamıştır, çalışmalarımızın sonucudur. Daha düne kadar kişiliğinden utanan kadın, kişiliğinden gurur duyacak duruma getirilmiştir. Daha düne kadar bir beyin, düşünce gücü olmayan kadın, düşünce gücüne kavuşuyor ve büyük fedakarlık, büyük yurtseverlik içine giriyor. Bunlar önemli gelişmelerdir, değerlendireceksiniz. Bu yönleri değerlendirin. Size boyun eğiyor mu eğmiyor mu, buna göre değerlendirme yapmayın. Güçlenen kadınla ancak yaşam gelişebilir. Bu da biraz ortaya çıkarılmıştır. Mal olma anlayışı artık bu kadınla

yürümez, bunu iliklerinize kadar hissetmeniz gerekir. Erkek kesimi olarak da kendinizi biraz da yeniden yaratmanız lazım.

Ben de on yılı aşkındır kendimi yıkıyorum. Ayıp değildir, güzel olan da budur. Ama daha çok çözüm kadında olur. Erkeği öldürmek sosyalizmin bir ilkesidir. Gerçek erkeklik büyük eşitlik ve güzellik yaratmadır.” (Önderlik)

1997 ve '98 yılları Partimiz açısından son derece önemli bir süreç olmaktadır. İç gericiliğe karşı büyük bir mücadele geliştirken, hareket olarak çağa denk bir değişim ve dönüşümün çabaları yaşanmaktadır. Önderlik, 1993 yılında yarım kalan ve çetecilik tarafından darbelenen süreci yeniden, daha kararlı başlatabilmek için çalışmaktadır. Önderliğin ideolojik ve örgütsel anlamda her dönemde yoğun çözümlemeleri gelişmiştir, ancak 1998 yılının, kadın-örgüt ve ideolojik dönem açısından bazı özgünlükleri vardır. Hem çağın koşulları temelinde ideolojik bir yenilenmenin, örgütsel anlamda güçlenmenin, hem de temel yöntemlerin, araçların geliştirilmesi açısından bu süreç son derece önemli olup, ciddi sonuçları açığa çıkarmıştır.

Bu dönemde Önderlik, bilimsel teknik gelişmeler, Marksizmin yetersizlikleri, reel sosyalizmin yanılgıları kadar, örgüt içerisinde yaşanan çeteleşme ve savaşın araç olmaktan çıkıp amaç pozisyonuna gelmesini üzerine derin çözümlemeler yapmıştır. Tüm çözümlemelerin ve birikimlerin bir sentezi olarak 'kopuş teorisi' ve 'Kadın Kurtuluş İdeolojisi'ni geliştirmiştir. Bununla amaç, kadın gerçeğini izaha kavuşturarak bilgi düzeyini oluşturmak ve sosyalist özü güçlü şekilde tahlil edip çözümlemektir. Kadın Özgürlük İdeolojisi ve Kopuş Teorisi aynı zamanda, Zilan Çizgisi'ne bir cevap, halkın özgürlük ve eşitlik istemini karşılayacak, Şehitler Çizgisinin vasiyetlerini pratik olarak daha güçlü karşılayabilecek bir mücadele çizgisidir.

'Kopuş Teorisi'nin özü, kadının erkek egemen zihniyetin anlayış ve pratiğinden kopararak, kendi iradesini

yaratabilecek kadın eksenli bir örgüt gerçeğini açığa çıkarmak, eşitsizliğe ve çeteciliğe karşı özgür yaşamı geliştirmektir. Salt fiziki anlamda değil, düşüncede ve ruhta yaratılan bir kopuştur bu. Kadın Kurtuluş İdeolojisi ise, kadın eksenli yaşam anlayışını geliştirmek, çağdaş neolitik devrimi gerçekleştirmek için eksiksiz ve doğru bir tarihsel gerçeklik üzerinden, sosyalist amaç ve ilkeleri gerçekleştirmek, bunun öncüsü olan kadında bu ilkeleri yaşamsallaştırabilmek ve erkeği de bu ilkelere çekebilmek, özgür birliktelikleri yaratabilmektir.

Kopuş Teorisi ve Kadın Kurtuluş İdeolojisi, hem ideolojik hem de pratik örgütsel mücadelenin yoğunlaştırılmasıdır. Bu mücadele sırasında birçok sorun yaşansa da bu, özünde gelişimin ve dönüşümün sancılarıdır.

Önderlik, YAJK kurulduğunda, “YAJK, erkeği özgürleştirme aracıdır” belirlemesi ile erkeğin de özgürleşmesinin araç ve perspektifini belirlemiştir. ‘96’da “Erkeği Öldürme” çözümlemesi ile bu perspektifini derinleştirmiştir. Erkeğin öldürülmesini sosyalizmin bir ilkesi olarak değerlendirirken, özgür ilişki ve bireyler olmadan sosyalist-özgür insanın gelişmeyeceğini her dönem yoğunca işlenmiştir. Burada anlaşılması gereken şudur; Önderlik, Kadın Özgürlük Hareketi’ni geliştirme temelinde hangi adımı atmışsa, erkeği de bunun içine çekip katmayı, dönüştürmeyi ve özgürleştirilmesini istemiştir. Ancak buna karşı, belki olumlu yaklaşımlar, anlama çabaları gelişse de, ağırlıklı olarak bu ideolojinin anlamını yeterince kavramayan, esnetici, boşa çıkartıcı, ilgisiz yaklaşımlar ortaya çıkmıştır. Bu anlamda, erkeğin gündeme doğru temellerde oturmamıştır. Ancak tüm bunlara rağmen, özgür erkeğin yaratılma çabaları her geçen gün daha da artmaktadır.

En kapsamlı biçimiyle 1996’da “Erkeği Öldürme” çözümlenmesi yapılmıştır. 1997 yılında Önderlik, “acaba YAZK (Yekitiya Azadiya Zılama Kurdistan) geliştirilebilir mi, yapılır mı” sorularıyla erkekte de bazı tartışmaları derinleştirmek istemiştir. 1998 yılında da çeşitli arkadaşların

YAJK üyesi olabileceğini söylemiştir. Yani erkek, bunun tam bilincinde olmasa da, kadın tam rolünü oynamasa da, erkeğin özgürleştirilmesi sonunu her zaman Kadın Özgürlük Hareketi'nin kapsamında olmuş ve bu mücadeleye çekilmeye çalışılmıştır. Ancak bu mücadeleye girişte yaşanan yetersizliklerin erkekten kaynaklı yönleri çözümlenmelidir.

Toplum içerisinde her yönüyle önde olan erkek kendini her şeyin merkezine koymaktadır. Tüm düşünce ve yaşamlar erkek merkezli olmuştur. O yüzden erkek, örgüt içerisinde 'erkekliği' bir değer olarak uzun bir süre dokunmadan korumaya, onu bir ayrıcalık olarak tutmaya çalışmıştır. Geri erkek ölçülerini örgüt içinde kendisine avantaj sağlayan bir olguymuş gibi ele alan erkek, bu gerilikler sorgulandığında ise psikolojik olarak tüm savunma mekanizmalarını açığa çıkarmaktadır. Özellikle kadına karşı suçlayıcı yaklaşımı ve inkarı bu temeldedir. Bu, anlaşılan ama vazgeçilmeyen erkekliğin çözümsüzlüğüdür. "Kadın önce kendini düzeltsin, özgürleştirsin, sonra ben kendime bakarım" anlayışıyla diyaletik bağı yıkip, herşeyden sadece kadını sorumlu tutmaktadır. Bir diğer yaklaşım da, geriliği çözümlenmeye çalışılan erkekliğin değerli olduğunun, erkek tarafından mantığa uydurulmaya çalışılmasıdır . Cins boyutunda sorgulamalara girmeden, bazı toplumsal ve sınıfsal özellikler öne sürülerek gerçeğin önü kapatılmaya çalışılmaktadır. Böylece, erkeğin gerilikleri doğallaştırılmaktadır. Kendisini özgürleşme sonunun dışında tutan yanılıklı yaklaşımlar da, "ben demokratım, kadının dostuyum, katılımına saygılıyım, benim sorunum yok" söylemiyle kendisini yanıltmaktadır. Yaşanan en büyük yanılgı, kölenin özgürlüğe ihtiyaç duyduğu kadar, egemenin de bir o kadar özgürlüğe uzak olduğunu anlamamaktır. Özgürlük noktasında, 'erkekliği' değer gören anlayış ile kendini özgür sanma ve bu nedenle de ben-merkezcilik yaşanmaktadır. Tüm bu geri yaklaşımlar birçok pratikte, ideolojik-teorik materyallerimizde çözümlenmiştir. Bizim de burada kısaca anlatmak istediğimiz şey, "erkeklik" olgusunun erkeğin özgürleşme yolundaki en büyük engel

olduğudur. Bu, çözümlendiğinde ise, büyük güç ve enerjiyi açığa çıkarılacaktır. Önderliğin çağrılarına karşılık veren erkek, birçok noktada doğru bağlılığı ve katılımı gerçekleştirecektir. Önderlik YAJK'ı erkeği özgürleştirme aracı olarak tanımlamıştır. Bunu anlamayan ve 'erkeği öldürme'yi şaka ve alay konusu yaparak sosyalist ilkelere ters düşen ve bu ilkeleri tartıştıran, 'özgür kadın veya erkeği' yaşamda en düzeysiz tartışmaların, şakaların konusu yapan, ciddiyetsiz yaklaşımlar Önderlik Çizgisi'ne ters düşmek anlamına gelmektedir. Bu nedenle bu tür yaklaşımları deşifre ederek mücadele etmeli ve ortamımızda kendisini meşrulaştırmasına izin vermemeliyiz.

Nasıl ki, geri kadın yaklaşımları, geri erkek özellikleriyle bütünleşmişse, iradeli ve özgür kadın da özgür erkeği yaratarak onunla bütünleşecektir.

Kadın Kurtuluş İdeolojisi'ni, sosyalist birey ve yaşamı yaratma, bunun mekanizmasını ve denetimini sağlama ve savaşta sapmaya, yozlaşmaya karşı, erdemlerin, güzelliklerin, düşünerek ve ilkelere bağlı kalarak yaşamının inceliğini, duygu yoğunluğunu yaratmanın ilkelerini önümüze koymaktadır. Bu ilkeler, erkek merkezli tüm ideoloji ve düşüncelere karşı, Ana tanrıça düşüncesinin çağdaş formülasyonu olurken, onun örgütünü ve iradesini yaratmak, düşünce-örgüt-estetik birliğini oluşturarak uygarlığın yarattığı tüm öz-biçim çelişkilerine karşı, düşünce-davranış, sanat-estetik birliktenliğiyle alternatif olabilmektir. İçerik ve kapsam itibarıyla bu ideoloji tüm sorunları ve çelişkileri çözecek bir derinliğe sahiptir. Bu ideoloji bir sınıf ideolojisi ya da salt bir cins ideolojisi değil, sosyal ve evrensel bir ideolojidir.

Kopuş teorisine karşı hem kadında, hem erkekte geri yaklaşımları

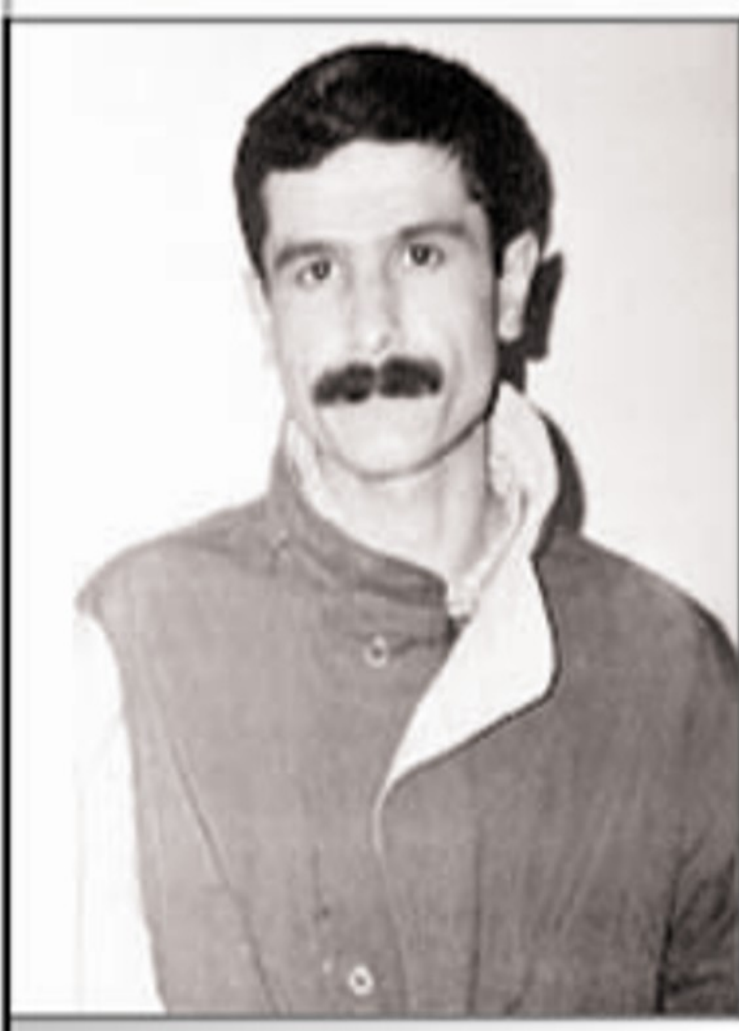
gelişmiştir. "Kadınları neden bizden ayırıyorlar, böyle örgüt mü olur" yaklaşımıyla mülkü elinden alınan erkek egemen zihniyetin sergilediği tavırlar birçok defa karşılaşılan

durumlar olmuştur. “Kadın ideolojisi de neymiş, bizim bir ideolojimiz vardır, kadın eksenli dönüşüm ve yaşam olmaz. Erkek reddediliyor, bu yanlıştır” vb. onlarca farklı yaklaşım gelişmiştir. Kendi koşullarında anlaşılır olarak değerlendirilebilecek tüm bu yaklaşımlar, zamanla doğru sorgulamaların gelişmeye başlamasıyla aşılmaya başlamıştır. Ancak daha katedilmesi gereken daha uzun bir yolun olduğu da bir gerçektir. Kadın Özgürlük İdeolojisi ve Kopuş Teorisine erkek ve kadın cephesinden en güçlü cevap Sema YÜCE ve Fikri BAYGELDİ Arkadaşlar tarafından verilmiştir. Büyük bir duygu ve düşünce yoğunlaşması, kişilik çatışması ve kararlılıkla tüm gerilikleri kutsal ateşte yakarak cevap olmuşlardır. Önderliğimizin geliştirdiği 8 Mart’taki çözümlemeler Sema Arkadaş’ın büyük bir çıkış yapmasına vesile olmuştur. Yaşadığı yoğunluğu “Bin yılların savaşını içimde verdim” diyerek dile getiren Sema Arkadaş her türlü geriliği kendi şahsında yenmektedir. Ve kendini kadının yeninden doğuş günü olan 8 mart ile Kürt Halkının yeniden doğuş günü olan 21 mart arasında bir köprü olarak nitelendirmektedir. Fikri Arkadaş da kendi gerçekliğiyle mücadele edip birçok yaklaşım ve anlayışı, egemen erkekliği ve geleneksellikleri kendinde yok etmeyi Önderliğimizin geliştirdiği ideolojik çözümleme düzeyi ve Sema Yoldaş’ın özgürlük ateşinin aydınlığında gerçekleştirmiştir. Fikri Arkadaş kendisini, özgürleşen, komutanlaşan, öncüleştiren Kürt kadınının eri olarak en mütevazı biçimde, sadelik ile tanımlamıştır. Bir kadının komutanlaşmasını erkek olarak hazmetmek tüm egemenliklerin ve komplekslerin yıkılmasını gerektirirken; kadının eylem anlayışını erkekte gerçekleştirmek, duyguda ve düşüncede yüce bağları geliştirmek anlamına gelir. Bu ilişkide yıkılması gerekenler yıkılmış, olması gerekenler en güzel yaşam için bedelleri ile yaratılmıştır. Çünkü gerilikler kül edilmeli, doğru ve yanlış ateşin gerçekliğinde ayırılarak, tüm sisteme inat insan özüne layık olan bir yaşam yaratılmalıydı. Önderliğin çağrısına en büyük cevap kendi koşullarında böyle verilebilirdi.

Mehmet Halit Oral

“Başkanım, son dönemlerde size yapılan saldırıları bir türlü hazmedemiyorum. Hazmetmekten ziyade, sessiz kalmayı ihanet olarak görüyorum. Özellikle de büyük komutan ve tanrıçamız Zilan Yoldaşa ve diğer tüm şehitlerimize ihanettir, sessiz kalmak.”

M.Halit Oral

M. HALİT ORAL
1971 Mardin-Ömerli
09.10.1998 Maraş Cezaevi

**M. Halit Oral Yoldaşın
Mektupları**

Değerli Başkanım

Ben, '71 Mardin (Ömerli) doğumluyum. Ailem feodal yapının ağırlıkta olduğu bir karakterdedir. '78'lerden sonra ailece Kürdistan'dan Çukurova'ya göç ettik. Şu anda Mersin'de oturmaktayız. Sekiz kardeşiz. Evimizin geçimini babam sağlamaktadır. Babam daha önce Devlet Demir Yolları'nda çalışıyordu. Ancak oradan ayrıldı. Şu anda Bağ-Kur'dan emeklidir. Onun dışında başka bir iş yapmamaktadır. Dolayısıyla benim kişiliğime ağırlıklı olarak damgasını vuran, feodal aile yapısı ve çarpık metropol yaşam kültürüdür. Kişiliğimin maddi zeminini bunlar oluşturmaktadır.

Kürdistan'dan çok erken yaşlarda metropole gelişim, ufak yaşlardan itibaren, ülke ve halk gerçekliğine bir yabancılaşmayı da bende doğurdu.

Çukurova'ya ilk geldiğimizde, ilk ikamet ettiğimiz yer Iskenderun'dur. Burada ilk sıralar okula gittim. İlkokul birinci sınıfı okudum ve okulu bıraktım. Okula gitmememdeki nedenlerden bir tanesi de, gerek ekonomik sorunlarımızdan, gerekse de aileye katkı yapmam gerektiğindendir. Okulu bıraktıktan sonra, çeşitli meslek gruplarına girdim. Oto tamirciliği vb. işlerde çalıştım. Ancak, belirli bir işim olmadığından çok kısa sürede bunları bıraktım.

Ailem, uzun zamandan beri yurtseverdir. Bir kardeşim gerilla saflarındadır. Ailemin uzun zamandan beri partiyi tanıması ve

destek vermesi, bu yönlü benim üzerimde de etkili olmuştur. Ufak yaşlarda ülkeden ayrılmam, yabancı bir kültürün etkisine girmemden dolayı, daha bu yaşlarda çarpık bir bilinç edindim. Metropol yaşam ve kültürünün ağır etkilerini bu yaşlarda edindim. Ve kişiliğim de buna göre şekillendi. Maddi sıkıntılar, çarpık kültürün etkisiyle giderek ne yapacağını bilmeyen, yaşamı sadece toplumda belli bir itibar elde etme, yükselme ve güç sahibi olma olarak görme eğilimini geliştirmişti. Bu temelde arayışlarım oluyordu.

Asimile edilen kişiliğim, halk, ülke gerçekliğine daha da yabancılaştı; aslında düşmanın öngördüğü ve topluma sunduğu düzen yaşamına denk bir pratik içerisine girdim. Çarpık sosyal çevrenin etkisiyle ucube gençliğe özen duymaya başladım. Ulus, halk, ülke sevgisi yerine; aile ve korumacılığı, genel yerine bireysel çıkarları kendime esas aldım. Ve yaşamımı bunun üzerine düzenlemeye başladım. Düzen içerisinde çalıştığım çeşitli mesleklerden hemen sıkılıyordum. Daha güçlü olmam gerektiğinin zorunluluğunu görüyordum. Çünkü içinde bulunduğum çevre, arkadaş yapısı ve sosyal yapı bunu zorunlu kılıyordu. Bu temelde arayışlarım başladı. Diğer çalıştığım işlerde istediklerimi elde edemiyordum. Bu işlerden kazandığım, hayalimde olan yaşamı gerçekleştirmeme olanak tanımıyordu. O dönemde, toplumda yaygın olan "az çalış, çok kazan" yöntemine başvurmanın, fazla emek harcamadan kolay yoldan yükselmenin yollarını arıyordum. Bunun için ne gerekiyorsa, yapmaya hazırdım. Elbette bunda yoksulluk, ezilmişlik duygusu, toplumdaki dışlanma hissi de belirleyici bir etkindir. '87'lerden sonra toplumda gayri meşru işlere girdim. Böylesi bir çevreyle tanışmam, zaten önceden kişiliğimde potansiyel olarak varolan asalak ve lümpen yaşamımla uyduğu için, bu toplumla ve çevreyle kaynaşmam pek zor olmadı.

İlk başlarda içine girdiğim çevre bana oldukça ilgi çekici geliyordu. Hem çalışmadan para kazanma, hem de toplumda yükselme, güç sahibi olma açısından bulunmaz bir ortam olarak görüyordum. Giderek, başıboş lümpen bir yaşam

biçimini kendi kişiliğimde benimsedim. Davranışlarım, yaşam biçimim, hal ve hareketlerim de bu çevreye göre değişti. Daha önce hayal ettiğim çarpık yaşamı elde ettim. Yani daha önce hayalini kurduğum (güç, yükselme, para vb.) her şeyi elde ettim. Bu konuda gerek maddi, gerekse de kaba güç anlamında istediklerimi de elde ettim. '92'nin sonlarına doğru, içinde bulunduğum böyle bir çevreden artık sıkılıyordum. Kendimce her şeye ulaştığımı sandığım halde, halen içimde büyük bir boşluk vardı. Şimdi kendimi daha da yalnız hissediyordum. Yine aile ve akraba çevresinin yurtsever oluşu, benim de topluma aykırı işlerle uğraşmam, bir süre sonra kendi ailem tarafından dışlanmamı beraberinde getirdi. Çünkü gerek uğraştığım işler, gerekse davranışlarım, çevremle, ailemle taban tabana bir zıtlık arz ediyordu. Bunun sonucu olarak bendeki kişilik ve kimlik arayışları, çarpık ve kendine yabancılaşma biçiminde geliyordu.

1992'lerden sonra gerek partinin büyüyüp gelişmesi, yine kitlesel serhildanların olması, yine partinin metropollerde kitlesel eylemlere girişmesi, benim partiye karşı daha da ilgi duymamı sağladı. Bu dönemde partiyi tanımaya başladım. Ancak uzun zamandır içinde olduğum düzen yaşamından kopamıyordum. Net olarak bir kopuşu sağlayamıyordum. Bu konuda ikircikli ve kararsızdım. Bunun karşısında diğer taraftan düzen yaşamından elde ettiğim (güç, yükselme, para) şeylerin hepsinin çok sahte, yalan, insanı kandıran, kendine yabancılaştıran bir yaşam olduğunu görmeye başladım. Ve bu yaşamdan tiksinemeye başladım. Ve yeni arayışlara yöneldim. Yeni arkadaş çevremden ve yakın akrabalarımın partiye katılımların olması, beni partiye daha da yakınlaştırdı. Bu süre içinde ailece de parti ile ilişkilerimizin gelişmesi, arkadaşların bize gelip gitmesi, benim arkadaşlarla konuşmam, düşüncelerimde yeni değişiklikler yarattı. Arkadaşlarla konuşmamdan sonra, geçmiş yaşamımın sahteliğini gördüm. Ne kadar yoz, insanı bitiren bir yaşam içinde olduğumu görebiliyordum.

Arkadaşlarla tanıştıktan sonra, artık eski yaşamımı bırakmaya karar verdim. Ve kararımı partiden yana kıldım. Partiyle yakın ilişkiye girdikten sonra, özellikle arkadaşlar bana güven ve cesaret verdiler.

Bu dönemde çapı küçük eylemler yaptım. Komitelerde görevler aldım. Yani hem üretime bağlı, hem de partinin verdiği görevleri birlikte yürütmeye başladım. Eski yaşamımdan, düzen anlayışlarından da koptum ve bir daha eski yaşama dönmedim. '93'lerde bazı yakalanmaların olması, yine yakalananların ismini vermesi yüzünden, bulunduğum alanda deşifre oldum. Bu yüzden beni yakalamaya gelirlerken annemi yakaladılar. Annem ceza alarak, Malatya Cezaevi'nde altı ay yattı ve daha sonra tahliye oldu. Yine Iskenderun'da benden küçük olan kardeşimin kişisel olarak bir cinayet işlemesi, artık Iskenderun'dan gitmemizi gerektiriyordu. Bu yüzden ailece Mersin'e göç ettik.

Mersin'e geldikten sonra partiyle ilişki içine girdim. Burada da yarı üretimden kopuk bir tarzda parti içinde görevlerimi yürütüyordum. Daha sonra yakalanan bir arkadaşın ismimizi vermesi sonucu, ben ve bir grup arkadaş yakalandık. Sorgu sürecinde partinin direniş geleneğine denk bir direniş sergileyemedim. Daha çok feodal bir direniş diyebilirim. Bu sorguda partinin herhangi bir değerini, ne maddi ne de manevi olarak ele vermedim. Daha sonra sırasıyla Mersin Cezaevi'ne, oradan da Konya Cezaevi'ne geldik. Konya Cezaevi bizim açımızdan yeni açılmıştı. Ve bu konuda zindan deneyim ve tecrübelerimiz yoktu. Yine Konya Cezaevi'nde yeterli bir parti yaşamının oturtulamayışı ve kitlenin kaldığı bir cezaevi olmasından dolayı, ilk başlarda kendi açımdan oldukça zorlandım. Yine kaldığım süre içerisinde sürekli açlık grevleri olmasından dolayı kendimi bu dönemde eğitime, tanıma, kişiliğimi tanımaya yönelik fazla imkanım olmadı. Konya'da kaldığım süre içerisinde çeşitli görevler de aldım (komün, kapıya bakma vb.) Sosyal alanda ve eğitim komisyonlarında eğitim verme gibi görevlerde bulundum. Benim için partiyi gerçek anlamda tanıma zindanda oldu. Bu

yüzden kimi zaman çıkan yanlış anlayışlardan etkilendim. Partiyi bireyler şahsında görme gibi durumlarım da oldu.

1996 Kasım'ında bir grup arkadaşla dosyamız kapandı. 12 yıl 6 ay ceza aldım. Ve bir grup arkadaşla birlikte Ermenek Cezaevi'ne gittik. Ermenek Cezaevi'ne gitmemle birlikte yeni bir alana gitmiş olmam, yine oradaki arkadaş yapısının bileşiminin farklı oluşu, benim için yeni bir başlangıç oldu. İlk defa Ermenek Cezaevi'nde kendi kişiliğimi biraz görme, tanıma olanağına kavuştum. Burada kendimi eğitme konusunda çabalarım oldu. Temelde ideolojik-politik yetmezliklerimin ağır basması, parti içinde güçlü bir duruşun sahibi olmamı engelliyordu. Yaklaşık bir iki yıldır Ermenek Cezaevi'nde idim. Bu süreçte bulunduğum Ermenek Cezaevi'nde birtakım olaylar yaşandı. Bunlara müdahale etme gücüm olmadığından dolayı, kendi tarzımla karşı koymaya çalışıyordum. Ki, bu da beni daha da yanlış ve eksiklikler içine sokuyordu. Bundan dolayı ailem vasıtasıyla IK'den sevkimin çıkarılmasını önerdim. IK'nin alan örgütüne talimatıyla sevkimi çıkardım. Ve Maraş Cezaevi'ne geldim.

Sonuç olarak, dört yıllık zindan pratiğime baktığımda, parti ortamında ciddi bir varlık gösteremedim. Partiye ve onun yaşam tarzına denk bir pratik içerisine giremedim. Ve onu temsil edemedim. Ermenek'ten buraya gelişimi de bir kaçış olarak değerlendiriyorum; sorunlardan ve kendimden kaçış olarak görüyorum. Ve kaçıştır. Bu da temelinde kendimi geliştirmemem, zayıf kalmamdan kaynaklanan bir durumdur.

Değerli Başkanım;

'Keşke canımızdan başka verecek bir şeylerimiz olsaydı!' (Zilan). Son dönemlerde size yapılan saldırıları bir türlü hazmedemiyorum. Hazmetmekten ziyade, sessiz kalmayı ihanet olarak görüyorum. Özellikle de büyük komutan ve tanrıçamız Zilan yoldaşa ve diğer tüm şehitlerimize ihanettir, sessiz kalmak.

Size ve halkımıza yapılan saldırılar, insanlığa yapılan saldırılardır. Kendi cephemden bu saldırılara bir cevap olmak,

şehitlerimize ve size ihanet etmemek, görevimizi yerine getirmek, büyük bir onur verecektir bana. Şimdiye kadar çağrılarınıza cevap olamadım. Bu eylemimle çağrınıza cevap olabilirsem ne mutlu bana.

Öfkem, kinim ve intikamım büyüktür. Ancak bunu zindanda düşmana karşı kusamıyorum. Bu eylemimle, size olan bağlılığımı bir kez daha göstermek istiyorum. Ve bu eylemimle düşmana olan kinimi, öfkemi ve nefretimi kusak istiyorum. Ve yine ondan intikamımı almak istiyorum.

Sizi görme şerefine erişemedim. Ama her zaman kalbimde, yüreğimde hissediyordum sizi. Benim için çözümlemeleriniz esastı. Aslında sizi gören ve kutsal eğitiminizi alan arkadaşları bir yandan kısıkanıyorum ve bir yandan da onlara kızıyorum. Çünkü bir defa sizi görmek, bir defa kutsal eğitiminizi dinlemek demek, dünyayı fethetmek demektir. Ama bugüne kadar yanınızdan gelen arkadaşlara baktığımda, ne size ve ne de o kutsal eğitiminize layık tam bir pratik sergilediklerine tanık oldum. Bunun da ne kadar kahredici bir durum olduğu ortadadır.

Kuşkusuz eylemim TC'ye geri adım attırmayacaktır. Ama şunu çok iyi görecekler ki, size gelecek en ufak bir zararda, tüm halkımız dünyayı başlarına zindan edecektir. Çünkü, eğer bugün bu dünyada bizden bahsediliyorsa ve bizleri bir şey sayıyorlarsa, tamamıyla sizin büyük emek ve çabalarınızın sonucudur. Yani sizin için ne yaparsak yapalım, kutsal emeğinizin ve çabalarınızın hakkını ödeyemeyiz.

Değerli Başkanım;

Ben partiye, Başkan Apo'ya, şehitlere ve halkıma ölümüne bağlıyım. Partiden, yoldaşlarımdan ve halkımdan tek bir isteğim var; Başkanımızın güvenliğidir. Çünkü siz varoldukça Kürdistan halkı zaferi yakalayacaktır.

Başkanım;

Benim kişilik zaafımlarım ve yetmezliklerim çoktur. Bunları aşma yönünde çabalarım olduysa da yeterli değildi. Bedenimi

bu kutsal ateşle temizlemek, bana büyük bir şeref verecektir. Bu ateş ki, Mazlumların üç kibrit çöpüyle başlayıp, Dörtlerin tineriyle, Zilanların bombalarıyla, Sema ve Fikrilerle kutsanmış bir ateştir. Bu ateş en pis bedeni bile temizler ve kutsar. Ve benim bedenimi de temizleyeceği inancındayım.

Bütün samimiyetimle ve içtenliğimle siz Başkanımızı selamlıyor, size bağlılığımı ifade etmek istiyorum.

Yaşasın Başkan APO!
Yaşasın PKK-ERNK-ARGK!
Kahrolsun barbar ve faşist TC!

Mehmet Halit ORAL

Değerli Ailem!

Ben daha önce adınıza layık olamadım. Ama mücadeleye girdikten sonra sizi lekelememek için ve size layık olmak için elimden ne geldiyse, onu yapmaya çalıştım.

Benim bu eylemi yapmaktaki amacım, Kürt Halkının acısını biraz olsun dindirme ve yine Güneşimiz olan Başkan Apo'ya yapılan çirkin saldırıları ve Türk halkının bu saldırılar karşısında sessizliğini; yine manevi komutanlarımız olan şehitlerimizin kanları üzerinde çirkin politikaları, oynayanları protesto etmek içindir.

Eğer halkıma, partime, şehitlerime, Başkanıma ve sizlere layık oluyorsam, ne mutlu bana. Bu temelde sizlerden istediğim; tüm gücünüzle mücadeleye destek olun. Tek kurtuluşunuz mücadelemizdir. Bir diğer isteğim, beni ülkeme gömmeniz ve göz yaşı dökmemenizdir. Aksine, tıpkı düğüne gider gibi sevinçli olmanız gerekir. Çünkü zayıf insanlar ağlar. Bizler zayıf insanlar değiliz. Bugün dünyanın en güçlü insanları bizleriz ve biricik Güneşimiz Başkan Apo varoldukça da zayıflamayacağız. Bundan dolayı her kim ki, Güneşimizi karartmaya çalışırsa, tüm gücümüzle onlara karşı savaşmalıyız. Size burada uzun uzun yazmayacağım ve yazmama da gerek yoktur sanırım. Çünkü güçlü insanlarsınız. Eminim eylemimle gurur duyacak ve tüm devrim şehitlerine baktığınız gibi bakacaksınız. Birliğinizi, beraberliğinizi oluşturun! Kurtuluş birlik, beraberliktedir. Ben "gittim" diye zindanları bırakmayın. Bugün zindanlarda on binlere varan Halit var. Böyle bakmanızı istiyorum.

Bitirmeden Cihan'a bir iki söz söylemek istiyorum.

Değerli Kardeşim

Kendine iyi bak ve oku. Sen okumadıkça hiçbir şey olamazsın. Kendini tanıdıkça düşmanını da tanıyacaksın. Ve neden bu eylemi yaptığımı da bilince çıkaracaksın. Bugüne kadar cahil bırakılmışız ve bırakmışlar. Kendimizi tanıyalım. Yani kendini tanımadan, ağabeylerinin silahını kaldıramazsın. Hiç kimseyi esas alma! Esas alacağın, büyük insan Başkan Apo ve şehitlerimizdir. Sen bunları esas aldıkça kazanacak ve büyüyeceksin. Büyüdükçe de zafere kilitleneceksin! Evet sana tek vasiyetim; oku, oku ve oku!

Değerli annem ve babam,

Size uzun uzun yazmak isterdim. Ancak zamanım olmadığından bu kadarını yazıyorum. Bitirirken, her ikinizi de en içten samimiyetimle selamlıyorum.

Oğlunuz ve yoldaşınız
Mehmet Halit Oral

Yoldaşarı Şehit Halit'i Anlatıyor

Güneş'in ateşten barikatının ateş ruhlu komutanı M. Halit Oral yoldaşın yüce eyleminin kavurucu sıcaklığı, üstün morali ve üstün coşkusuyla sizleri selamlıyoruz. Halit yoldaştan Ali Aydın, Bülent Bayram, Selamet Menteş, Aynur Artan, Mehmet Gül ve Mirza Sevimli yoldaşlara uzanan Ulusal Kahramanlık Haftası'nın kahramanları 24'lerin ateşten barikatının yüce ruhu önünde saygıyla eğiliyoruz. Halit yoldaşın Güneş'e yürüyen ateş topu bedeninin tanıkları olarak O'nun görkemli aydınlığında kamaşan gözlerinizin algılayabildiği kadarıyla yüce iradesini, sarsılmaz bağlılığını, inancını, moralini ve ateşten kişiliğine uzanan büyük arayış militanlığını sizlerle paylaşmayı bir görev biliyoruz

M. Halit Oral yoldaş, 1971 yılında Mardin'in Ömerli ilçesinde dünyaya gelir. Feodal ağırlıklı, yoksul ve yurtsever bir ailede büyür. '78'de ailesinin Çukurova'ya yerleşmesinden sonra doğduğu, kendini tanıdığı ülkesinin topraklarının, dağlarının özlemiyle yaşar. Ailesinin ilk yerleştiği Iskenderun'da sömürgeci okullarda okula başlar. Ama ilkokul birinci sınıfta okula alışamaması ve ekonomik sıkıntılar nedeniyle okulu terk ederek, aile ekonomisine katkı sunmak amacıyla çeşitli meslek dallarında çalışmaya başlar. Ancak hiçbir meslek dalında uzun süre kalamaz. Parti Önderliğimize (Güneşimize) bıraktığı mektubunda bunların hiçbirisinin kendisini tatmin etmediğini ifade ederek, devamla, "Ailemin uzun zamandan beri partiyi tanınmasına, özellikle bu yönlü benim üzerimde etkileri olmasına karşın; ufak yaşlarda ülkeden ayrılmam, metropol yaşam ve kültürünün ağır etkileri altında kalmam sebebiyle çarpık bir bilinç edindim; metropol yaşam ve kültürünün ağır etkilerini bu yaşlarda edindim. Ve kişiliğim de buna göre şekillendi. Maddi sıkıntılar ve çarpık kültürün

etkisiyle giderek ne yapacağını bilmeyen, yaşamı sadece toplumda belli bir itibar elde etme, yükselme ve güç sahibi olma olarak görüyordum. Bu temelde arayışlarım oluyordu. Asimile edilen kişiliğim halk, ülke gerçekliğine daha da yabancılaşıp düşmanın aslında öngördüğü ve topluma sunduğu düzen yaşamına denk bir pratik içerisine girdim. Çarpık sosyal çevrenin etkisiyle ucube gençliğe özen duymaya başladım. Ulus, halk, ülke sevgisi yerine aile korumacılığını, genel yerine bireysel çıkarları esas aldım ve yaşamımı bunun üzerine düzenlemeye başladım. Düzen içerisinde çalıştığım çeşitli mesleklerden hemen sıkılıyordum" diye yazıyor.

Halit yoldaş, büyük bir arayışın militanıdır. Arayışına ilkin düzen sınırları dahilinde başlar. Kendini hiçbir kalıbın dar sınırlarına hapsedmez. Yurtsever olan ailesi Türk ordusunun baskılarına maruz kaldığı için Iskenderun'a göç etmek zorunda kalırlar. Ama bu göç O'nun arayışlarına cevap olmaz. Tüm Kürdistan ve Türkiye'de şehir şehir dolaşır. Gitmediği görmediği yer, yapmadığı iş kalmaz. Ama düzen sınırları dahilinde hiçbir şey O'nu doyuracak güçte değildir. Hiçbir maddi varlık, hiçbir basit haz O'nu tatmin edemez. Çünkü O, bir arayış militanıdır. O, ölümsüzlüğün arayışçısıdır. O, hep özünü arar. Ölüm ve ölümcül olan O'na ait değildir. O, hep gerçek yaşamı, özgürlüğü ve sevgiyi arar.

Halit yoldaş, arayış sürecini, Güneşimize bıraktığı mektubunda şöyle ifade ediyor: "...Gerek maddi, gerekse de kaba güç anlamında istediklerimi elde ettim. '92'nin sonlarında içinde bulunduğum böyle bir çevreden sıkılıyordum. Kendimce her şeye ulaştığımı sandığım halde, halen içimde büyük bir boşluk vardı. Kendimi daha fazla yalnız hissediyordum. Yine aile ve akraba çevremin yurtsever oluşu, benim de topluma aykırı işlerle uğraşmam sebebiyle belirli bir süre ailem tarafından dışlanmaya başladım. Çünkü gerek uğraştığım işler, gerekse davranışlarım ailemle, aile çevremle taban tabana bir zıtlık arz ediyordu. Bunun sonucu olarak bendeki kişilik ve kimlik arayışları çarpık ve kendine yabancılaşma biçiminde geliyordu. 1992'lerden sonra gerek

mücadelenin büyüyüp gelişmesi, yine şehir ve metropollerde kitlesel eylemlerin, serhildanların gelişmesi, partiye karşı duyduğum ilgiyi daha da artırıyordu. Bu dönemde partiyi tanımaya başladım. Ancak uzun zamandır içinde olduğum düzen yaşamından kopamıyordum. Net olarak bir kopuşu sağlayamıyordum. Bu konuda ikircikli ve kararsızdım. Bunun karşısında sahte, yalan, insanı kandıran, kendine yabancılaştıran bir yaşam olduğunu görmeye ve bu yaşamdan tiksинmeye başladım. Ve yeni arayışlara yöneldim.

(...) Arkadaşlarla konuşmamdan sonra geçmiş yaşamımın sahteliğini gördüm. Ne kadar yoz, insanı bitiren bir yaşam içinde olduğumu görebiliyordum. Arkadaşlarla tartıştıktan sonra, özellikle bir bayan arkadaşla konuştuktan sonra artık eski yaşamımı bırakmaya karar verdim. Ve kararımı partiden yana kıldım."

Yaşadığı karanlık dünya bütün sahteliğiyle gözüne görünen Halit yoldaş, özellikle de bir bayan yoldaşından etkilenip kahramanlık yolculuğuna koyuluyor. Bu, Sema yoldaşın açtığı yoldan yürüyerek, GÜNEŞ'e uzanan ateş yolculuğunda Zılanlaşan kadının komutasında yürüyen Fikri yoldaşın ruhuyla buluşma yolculuğudur! Bu, GÜNEŞ'in aşkıyla bedenlerini ateşleştiren Zekiye, Rahşan, Ronahi ve Berivan'la buluşup onlarla omuz omuza kavgaya atılmanın başlangıcıdır!

Bu ateş yolculuğunda '92 yılında ilkin cephe faaliyetleri kapsamında çalışmalar içerisine katılır Halit yoldaş. Bu faaliyetlerde başarı esastır O'nun için. Yenilgi asla olmamalıdır. O'na göre başarılamayacak hiçbir şey yoktur. İstendikten sonra her şey başarılabilir. O, başarısızlığa hep büyük öfke duyar. Ve herkesin başarılabilir gözümüle baktığı her şeyi başarıp sonuca bağlamak O'nda temel bir özelliktir. Bunun için yanında bulunan herkes kendini güvencilikte hisseder.

O, tüm yoldaşları için bir güven kaynağıdır. Halit yoldaşla aynı faaliyetlerde bulunanlar, O'nda her zaman yoldaşa derin

bir sadakatin olduğunu ve bunu her zaman her şeyin önüne koyduğunu ifade eder. Kopuşun ve başlangıcın güçlü yapılmasına olan inancı, O'nu partiye daha fazla bağlar.

Asıl arayış daha yeni başlamıştır. O'nun için yaşam yeni başlamıştır. Eski olan her şey ölmüştür ve yürekte de öldürülmüştür. 1994 Mayıs'ında Önderlik ile buluşmak, O'nun kutsal eğitimini görüp, GÜNEŞ ışınlarını ruhuna ve bilincine yedirmek üzere yola koyulur. Ancak alanda esir düşmeler ve çözümler sonucu, tam gideceği 4 Mayıs günü yakalanır. Bu yüzden bu gün için "O gün lanetlidir" demektedir. Önderlik'le, yani GÜNEŞ'i, aşkı, özgürlüğü ile buluşacaktı. Yüceliğin, kutsallığın doğrudan tanığı olacak, "dünyayı fethetmek" üzere eğitim görecekti. Bunun için o günü, sohbetlerinde de sık sık lanetliyordu Halit yoldaş. Zira dünyayı fethetme imkanından yoksun kalmıştı o gün. Kısa bir süre kaldığı Mersin zindanının ardından Konya zindanına gönderilen Halit yoldaş, oligarşinin mahkemelerinde "ceza" aldıktan sonra Ermenek Cezaevi'ne sürgün edilir.

Yoğun pratik faaliyet, talihsizlikler ve olanaksızlıklar nedeniyle kendi arzusunca yeterli bir eğitim görmese de, Önderlik eğitiminin bilincinde olarak vasiyetinde belirttiği yetmezliklerle, yanlışlıklarla, parti dışı kişilik, anlayış ve eğilimlerle, hem de oligarşinin kendisiyle doğrudan dışı dış bir mücadele içinde bulunur. Hiçbir hata ve eksiklikle uzlaşmadığı gibi, hep üzerine gider. Ve onlara karşı hep bir savaş içinde olur.

Çünkü Halit yoldaş, duyduğunu, gördüğünü yürekten, bütün samimiyetiyle öğrenmiş, Önderlik çözümlemeleriyle Önderliği hep yanında görmüş, Önderlik ruhuyla, bilinciyle, yani çözümlemeleriyle beslenmiştir. Ve O, sadece ve sadece Önderliği ve şehitleri esas almıştır. O, Önderliğin savaşçısı, GÜNEŞ' in askeridir. O'nun için hiçbir sınır oluşturulamazdı. O, hiçbir kalıba hapsedilemezdi. Hele ateş yolculuğundan asla saptırılamazdı.

Kaldığı zindanlarda Önderliğin Sema yoldaş için belirttiği, "O'na, bu kadar dayandı' demeyeceğim, O savaştı" tespitindeki gibi hep GÜNEŞ'e ilerleyen ve yükselen çizgide seyretti.

Ateş yolculuğunun zirveleşen süreci her an daha da kısılıyordu. Her an daha da yakınlaşıyordu GÜNEŞ'e. Zaman azaldıkça O, artık bir şahadet, bir eylem kişiliği ve artık GÜNEŞ'ten bir parçaydı. Bütün çirkinliklerin yok edici gücü olan ateşe kesilmişti tüm hücreleri. Ateş sıcaklığı, sevgiydi, aşkı, özgürlüktü ve O'nun ruhunda tüm çirkinlikleri ve tüm "zaafları" yakıp kül etmişti. O, artık "Kendini aşan insan"dı. Sırta ateşlenmişti. Soluk soluğa, dişe diş bir özgürlük maratonunda O, artık tepeden tırnağa ateşti.

Yani GÜNEŞ'ine ermişti. Artık onun bir temsilcisiydi.

Yani GÜNEŞ'ten bir parça; GÜNEŞ'in militanı...

Artık komutandı Halit yoldaş. Tarihten, andan emir bekliyordu. Gerekeni, gereken yerde, gereken zamanda ve gereken biçimde eksiksiz yapacak komutan kişilikti. Halkın özgürlüğü, Önderlik yürüyüşü neyi gerektiriyorsa öyle yaşayacaktı. Bedeni, artık şahadet kişiliğine ulaşarak ölümsüzleşen ruhunun emrindeydi.

GÜNEŞ'imize, yani yaşamın kaynağına sömürgeci-empyralist hunharlıkla saldırılar gündeme geldiğinde, yerinde duramaz olmuştu Halit yoldaş. Eylemden iki gün önce TC'nin Önderliğe yönelik komplosunu değerlendirmek için yapılan toplantıda genelde "Bu, Suriye'ye değil, Önderliğe bir saldırdır, ama Önderlik boşa çıkarır" vb. şekilde belirtilen görüşlerden daha farklı, daha derin düşünüyordu O. Evet, Önderliğe bir saldırdı bu. Ama böyle deyip geçilemezdi. Bu derin olmayan bir yaklaşımdı. "Önderlik boşa çıkarır" deyip kayıtsız kalınamazdı. Böyle sessiz durulmamalı, bir şeyler yapılmalıydı. Halit yoldaş, planın kapsamlı olduğunu, çok şeyi hedeflediğini ve çok tehlikeli devam ettirildiğini görüyordu. Türk devletinin ateşkese cevap verecek güçte ve durumda olmadığı, ama kriz, TC içinde baş gösteren "kaset

savaşı'nı örtmeye, gündemi saptırmaya yönelik bir girişim değil midir" biçimindeki bir soruya, "Hayır, bu doğrudan Önderliği hedefleyen bir plandır" diye cevap vererek planın içinde Barzani ve Talabani'nin de bulunduğunu, Barzani'nin ABD'ye gitmeden önce Ankara'ya gelmesinin, her ikisinin ABD'de buluşmalarının bunun göstergesi olduğunu vurgulayarak, planın kapsamını anlatmaya çalışıyordu.

Yine toplantıda "Önderliğimize çok kapsamlı bir saldırı var, bir şeyler yapılmalı, ben çok yoğunlaşıyorum, mutlaka bir şeyler yapılmalı, ama ne?" sorusuna cevap arıyordu. Son dönem bütün yoğunlaşması bunun üzerine idi. Her toplantı ve sohbetinde de özellikle bunu dile getiriyor, bir şeyler yapılması gerektiğini özellikle vurguluyordu. Tehlike büyüktü, zaman daralıyordu. Yoğunlaşma üst boyutlara tırmanmıştı.

Tarih 8 Ekim'di ve kutsal geceye sadece saatler kalmıştı. O gece sadece Kürt Halkı için değil, bütün insanlık için ebedileşen bir karanlık haline getirilmek isteniyordu. Halit yoldaş bunu seziyordu. Giderek kafasında Önderliğe yönelik gerçekleştirilen bu saldırıya nasıl cevap vereceğini bulmuştu. Bunun rahatlığını taşıdığı her halinden belli oluyordu; ama kararını hiç kimseye hissettirmeden, gizli mesajlarla yoldaşlarıyla paylaşmak istiyordu. İçindeki tartışmaya yoldaşlarını da dahil etmeliydi. Bunun için iyi bir fırsat doğmuştu. O gün Serxwebun'da okunan 14 Temmuz eylemiyle ilgili değerlendirmede bir filozofun "Doğru zamanda yaşamasını bilen, doğru zamanda ölmesini de bilendir" ve yine "Küçük insanda ruh bedenden önce ölür, büyük insanda beden ruhtan önce paramparça olur" belirlemesini, daha iyi anlaşılabilmesi için, "Bunu nasıl anlamalıyız?" diye tartışmaya sunuyordu.

GÜNEŞ'in ateşten savaşçısının ruhu dayanamıyordu yaşananlara. Ve sonuçta kararını vermişti: Ateşten bir barikat kuracaktı GÜNEŞ'inin etrafında.

En derini, en uzağı, en önce görmek, en büyük cesaretin ürünüydü. Bunu da ancak kendini büyük adayanlar yapabiliirdi. Saldırının çirkinliğini cesur olanlar hissedebilir, sadece cesur olanlar karşı durabilirdi.

GÜNEŞ karartılmak isteniyordu. GÜNEŞ'in sıcaklığı, aydınlığının da ötesinde yaşam karartılmak isteniyordu. Saldırı da sadece özgürlüğün, sevginin sıcaklığına ve aydınlığına değildi. Direkt yaşamın kendisineydi. Doğrudan insanlık hedefleniyordu.

Buna sessiz kalmak ihanetti. Buna sessiz kalmak, ölümü kabullenmek, yaşamdan vazgeçmektir.

Halit yoldaştaki büyük cesaret ve tarih karşısındaki büyük sorumluluk yoğunlaşmaya, bu büyük söze ve büyük söz, büyük eyleme götürmüştü. Söz büyüktü, eylem de büyük olacaktı. Her büyük eylemin gerisinde bir büyük söz vardı ve Halit yoldaş büyük sözüyle Önderliği "GÜNEŞ" olarak tespit etmiş ve bu güçlü tespitle, büyük eylemi yaratmıştı.

GÜNEŞ, silahlarla, ordularla, taş duvarlarla veya kalelerle korunamazdı. GÜNEŞ'i korumanın, O'na kalkan olmanın tek yolu vardı; Önderlik yolunda büyük bilinç, cesaret, emek, irade ve inancı sembolize eden ATEŞ olmak.

GÜNEŞ, savaş ve özgürlük ateşiyle donanmış yüreklerin, ateşten bedenleriyle korunabilirdi.

Söz söylenmiş, karar verilmişti; komutan olmanın tarihi sorumluluğunu eyleme dönüştürmenin anı gelip çatmıştı. Halit yoldaş, komutan bilinci ve ruhuyla gelişmeleri, olacakları en önceden ve en derinden görmüştü. Ve şimdi en önde yürüyecekti. GÜNEŞ'imizin karartılmasına müsaade etmeyecekti;

"Güneşimizi karartmak isteyenlerin başına dünyayı zindan edecek"ti.

Bunun ip uçlarını da yoldaşlarına kısmen veriyordu.

Öte yandan eylemin planlamasına başlamış, büyük bir titizlikle kimseye hissettirmeden hazırlıklarını tamamlamıştı.

Planlama, zafer planlaması, mutlaka başarmanın planlaması Zilancaydı.

Eylem anı yaklaştıkça yoldaşlarıyla daha fazla sohbet ediyor, gülüyor, gayet coşkulu bir halde hiç kimseye en ufak bir şey hissettirmiyordu. 8 Ekim'in akşamı, çakmağının tek çakışta yanmaması sebebiyle yoldaşlarına, çakmak taşının kalmadığını belirtip bir çakmak taşı ister. Daha sonra hücresinde bulunan çakmak kontrol edildiğinde, iki büyük taşın yerleştirilmiş olduğu görülüyordu. Belki çok küçük bir ayrıntıydı, ama kesin sonuç almak için bu derece küçük ayrıntılara bile dikkat ediyordu. Gece sessizliğinde yakmak için uğraşırken, ses çıkarıp yan hücrelerdeki yoldaşlarını uyandırabilirdi. Bu kaygı, bu bilinç ve bu sorumlulukla çakmağına iki taş koymuş olsa gerek.

Halit yoldaş artık saatleri sayıyor, zaman ilerliyor, GÜNEŞ'e ulaşma arzusu büyüyordu. GÜNEŞ büyük bir tehlike altındaydı. Rampalarda füzeler ateşlenmeden, O ateşlemeliydi bedenini.

Ve 8 Ekim'i 9 Ekim'e bağlayan gecenin saat 03.00 suları, tıpkı Amed Zindanı'nın 35. Koğuş'undaki gibiydi. Mazlum yoldaş 4. kat 9. hücredeydi. Bu kadar yakındı Mazlum yoldaşa. Mazlum'dan emir almıştı, gecikmemeliydi. Sessizce aşağıya indi Halit yoldaş. Bir bidon kolonya alarak yukarı çıktı tekrar. Elbiselerini çıkarıp altta naylon bir eşofman, üstte naylon bir tişört ve onun üstüne yine naylon bir gömlek giydi. Eliyle kalınca ördüğü naylon bir iple de iki yerden hücresinin kapısını içten sıkıca bağlayıp kapattı.

O, artık yaydan fırlamış bir oktu, durdurulamazdı. Kimse uzanamazdı artık O'na. Etrafında dönüp duracak, ateşten kalkan olacak 24'lerin yörüngesi çiziliyordu artık. Ateşin bedenini iyice sardığından emin olduktan sonra, büyük bir coşku ve heyecanla atılan "Bîjî Serok APO", "Bi can, Bi xwîn em bi tere ne ey Serok!" sloganları yoldaşlarını da uyandırdı.

Duvarlara çarpıp yankılanması sebebiyle ilk anda sesin nereden geldiği anlaşılamadı. Ama alevler, sesin yerini bildiriyordu. Yakın hücrelerdeki arkadaşları O'nu alevler arasında, ellerini kaldırmış zafer işareti yaparken gördüler. Hemen kapıya yöneldiler. Ama kapı sağlam bağlandığı için açılmıyordu.

Yoldaşlarıyla göz gözeydi Halit yoldaş. Alevlerin arasından gülümsedi yoldaşlarına. Sonra o tarihi dilanına başladı. Elleri arkasında son derece soğukkanlı bir şekilde dilan tutuyordu Halit yoldaş. Halay çekip oynuyordu. Yoldaşlarının çaresizce kapıya yüklenmeleri O'nu daha da coşturmuştu. Dilan büyüyecekti. Halka genişleyecekti. Her gün bir yoldaş daha girecekti koluna. Biliyordu, görüyordu bunu. Ve bunun sevinciyle daha bir coşkuyla tutuyordu dilanını. Bugüne değin, insanın en güzel dilanı alevlere benzetilerek tarif edilmişti. 'Alevler gibi dans ediyor' deniliyordu. Ama bundan sonra alevlerin dansının güzelliği Halit yoldaşla tarif edilecekti. 'Halit yoldaş gibi dilana durmuş alevler' denilecekti.

Birkaç dakikalık bir uğraştan sonra ancak koparılabilirdi kapının ipleri. Yoldaşları eylemine müdahale edip alevleri söndürmekle uğraştıklarında, "Yoldaşlar niye böyle yapıyorsunuz, bırakın yanayım" diye kararlılığını, sitemini bildiriyordu yoldaşlarına. Ama ateş söndürüldüğünde vücudunun hemen hepsi yanmıştı artık. Başı ve yüzü bütünüyle yanmış, vücudunun diğer bölgeleri de önemli oranda tutuşmuştu. Yoldaşları O'nu yatağına uzattıklarında son derece sakindi, ateşin acısından değil, eylemini tamamlayamadığı için isyan ediyordu.

O artık ateşten barikatın öncü komutanıydı. Ruhu gibi bedenini de Önderliğin aşkı ve şehitlerin tutkusuyla savaş ateşine boyamıştı.

Yatağında uzanmış halde ellerini indirmiş, yoldaşlarını o keskin bakışlarıyla süzerken, cezaevi personeli ve askerlerin

geldiğini fark ettiği vakit, hemen ellerini kaldırıp zafer işareti yaparak gülmeye başladı.

TC yenilmişti. Oligarşi gülünecek durumdaydı. O'nun gözünde artık zavallı ve çok gülünçtü. Gülmeliydi onlar, o köleler, o cellatlar; O'nu en güzel biçimde görmeliydi, bütün moraline ve üstün iradesine tanık olmalıydı. Zafer işareti yaptığı parmaklarını birer ok gibi onların gözüne sokarcasına yöneltirken gülümsüyordu.

Bu, görkemli bir iradeydi.

Bu, bir moral patlamasıydı.

Bu, sevginin zirveye ulaşmış gücüydü.

Ve bu, Önderliğe, GÜNEŞ'e ulaşmanın coşkusuydu.

Halit yoldaş GÜNEŞ'e ulaşmış, kalkan kılmıştı bedenini. Tam da Önderliğimize komplonun yapılacağı 8 Ekim'i 9 Ekim'e bağlayan gece...

Bu bir tesadüf değildi, bir kehanet de değildi. Önderlik ruhuna, şehadet ruhuna ulaşmış komutan kişiliğin taşıdığı sorumlulukla insanlığı güvence altına almanın tedbiriydi. GÜNEŞ'in ateşten militanı şehitlerden emir almıştı. Tarihten ve komutanlaşan yüreğinden emir almıştı. O'nu, planlanan saldırının aynı gününde belki de birkaç saat önce eyleme götüren de, eylemi yaptırtan da buydu.

Halit yoldaşın eylemi, GÜNEŞ'e yönelik planlanan saldırı gününe denk gelmişti. Bu ne tesadüf, ne şans ve ne de bir kehanetti. Tarihi, geleceği ve GÜNEŞ'i yüreğinde yaşayarak saldırıyı hissetmişti ve eylemini kararlaştırmıştı. Zirvede yoğunlaşan yürekler tehlikeyi de, kurtuluşu da görürler, duyarlar, hissederler. Aynı dili konuşurlar.

Halit yoldaş eylemini öyle planlamıştı ki, amacına devleti de tanık kılmıştı. Alevler arasında onlara da iletmışti amacının büyüklüğünü. Öyle ki, hiçbir saptırma girişimine zemin sunmadan. Büyük amaca tanıklık eden gardiyan, asker ve yöneticiler tarafından verilen ifadelerde eylemin amacını

saptıracak hiçbir şey bulunamamış, her şey olduğu gibi anlatılmak zorunda kalınmış, O'nun yüceliği karşısında yenilgi itiraf edilmişti.

GÜNEŞ karartılamamıştı artık. GÜNEŞ'in etrafında Halit yoldaşın çizdiği yörüngeye birer birer katılan ateşten gezegenler, barikatları her geçen gün daha da güçlendiriyordu. Aşılmaz bir bağlılık kalesine dönüşüyordu. Bunun böyle olacağını biliyordu, görüyordu Halit heval. "Değerli Başkanım" diyordu mektubunda, "Kuşkusuz eylemim TC'ye geri adım attırmayacaktır; ama dünyayı başlarına zindan edecektir." Ve yine, büyük bir mütevazılıkla canını vermesine rağmen, tıpkı Zilan yoldaşa olduğu gibi, "Keşke canımızdan başka verecek şeylerimiz olsaydı" diyordu.

Kendisinden sonraki ardıllarını da görüyordu Halit heval. Zira O, geçmiş kadar anı, an kadar geleceği yaşıyor ve hissediyordu.

Sana andımızdır Halit heval!

Ateşinin ışığında görecek ve sıcaklığında yaşayacağız.

Ve size söz veriyoruz komutan yoldaşlar!

Siz ateş abideleri öncülüğünde her Kürt bireyi birer ateş topu olarak ya mutlaka size ulaşacağız, ya da sizi Kürdistan'ın her karış toprağına taşıyacağız.

Murat Kaya

“Kendimizi ruhta, düşüncede Başkan APO’ya bağlamak başta gelen görevimiz olmaktadır. İnsan her zaman tepkisini dile getirip, fiili eylemlerde bulunur. Ama partileşmek ve onun katılanı olmak apayrı bir olay. Önemli olan bunu yapabilmek.”

Murat Kaya

XURŞİT-EDİP
1973 Mardin-Sürgücü
18.10.1998 Bartın Cezaevi

Heval Murat Kaya'nın Mektupları

İlk Görevimiz Başkan Apo'yu Çok İyi Anlamaktır

Düşman partimizin ilan etmiş olduğu ateşkese karşı, bilinen klasik metodlarından vazgeçmiş değil. Bu ateşkes sürecini provoke etmek için her türlü psikolojik, sinir savaşını yürütüyor. Sadece bununla da sınırlı kalmıyor; merkezine Başkan APO'yu alan bölgesel savaşa yol açacak saldırı planlarını geliştiriyor.

Başkan APO'nun "Suriye'deki varlığı"nı gerekçe gösterip, Suriye'ye karşı savaş tamtamlarına girmiş durumda. Tabii bunu Suriye'ye yönelik bir saldırı olarak değerlendirmek oldukça saflık olacak. Bu plan direkt Başkan APO'yu hedefliyor.

Savaşta, tüm sahalarda kaybeden düşmanın bu saldırı hazırlıkları sürerken, bizlere de düşen görevler var. Kendimizi ruhta, düşüncede Başkan APO'ya bağlamak başta gelen görevimiz olmaktadır. İnsan her zaman tepkisini dile getirip, fiili eylemlerde bulunur. Ama partileşmek ve onun katılanı olmak apayrı bir olay. Önemli olan bunu yapabilmek.

13 Ekim'de Mustafa Karasu arkadaş tüm ulusa bunun talimatını verdi. Herkesi Ulusal Önderliğe sahiplenmeye ve bunu dünyaya ilan etme kampanyasına çağırdı. Bu en üst düzeyde komutan olan arkadaşın çağrısıdır. Ve kesin uyulması gereken bir talimattır.

Maraş'ta bedenini meşaleleştiren Halit Oral arkadaş bu talimatı en erken gerçekleştiren oldu. Onurludur ipi ilk göğüslemek. Ve Halit Oral arkadaş bunu haklı olarak kazandı.

Hem cezaevinde başlattığımız kampanya, hem de son gelişmeler beni derinden sardı diyebilirim. Moral olarak irademi güçlü hissediyorum. Kendimi oldukça deseni güzel kumaştan dikilmiş bir elbisenin içinde hissediyorum. Tarifsiz, ama hissedilir bir varlık sarmış beni. Kendimi çok sevdiğim insanlara en yakın hissettiğim bir andır bu. Güven veriyorlar bana. Onların yol göstericiliğinde, hakikatin temelinde, doğrunun serüvenindeyim. Keşke bunu dışarıda yaşayabilseydim. Ama bu bir istektir. Realist olmak gerekir. Somut koşulların somut görevleri var. Bana düşen de bu görevimi yapmak ve gereklerini yerine getirmektir.

Halk olarak tarihsel bir öneme sahip gelişmeleri yaşıyoruz. Ya hepten kaybetme ya da kazanma. Gelişmeler bu iki kavramın ekseninde işliyor. İnsanlık ya bu süreçte tümünden karanlığa boğulacak, ya da sonsuz bir aydınlığa erişecek. Kürdistan Devrimi ve dünya gericiliği bunda belirleyici olacak. Nasıl ki kazanan Kürdistan Devrimi insanlığa sunulacak sonsuz bir aydınlık olacaksa; kazanan gericilik ise; buna tezatlık teşkil edecektir.

Son geline aşama, denge aşamasıdır. Biz ve gericiler bu dengeyi sağlayan iki gücüz. Bundan dolayı TC ve onun müttefiği olan dünya gericiliği, bu dengeyi lehlerine bozmak için azgın savaş planları içinde. Ortadoğu halklarına yönelik korkunç savaş planının merkezinde ise partimiz ve Parti Önderliğimiz yer almaktadır. Elllerinde ne kadar korkunç teknik varsa onu devreye sokmuşlar.

Başkan APO'ya yönelik suikasti gerçekleştirmek için tek eksiklikleri, bulamadıkları fırsattır. İşte dünya gericiliğini arkasına alan TC, Ulusal Önderimiz Başkan APO'ya yönelik bu alçakça planları yaparken bizlere düşen, bizde ne bitiyorsa onu önderimize kalkan yapmaktır. Çünkü Başkan APO tek başına ne bir birey, ne bir sınıf, ne de bir cinstir. O her şeyin

öznesi, tüm şeyleri kendinde odaklaştırmış bir birikimdir. En “ilkel” insan saflığından, modern insana kadar onda uzanan bir köprü var. Bu köprü dünün ve yarının bugünde birleştiği duraktır. Bu köprü direndi tek başına. Bugüne kadar sarsılmaz bir inançla “komünizmin direnen son kalesi” olan Başkan APO’ya sunulacak her armağan, insanlığa damıtılan bir parça özgürlük ve aydınlıktır. Dönem bizlerden sadece karanlığa küfretmeyi değil, karanlıkta bir ışık olmayı emrediyor.

Başkanım!

Ben 1973 yılında Mardin’in Sürgücü beldesi Derduk (Gürağaç) köyünde, 10 çocuklu bir ailenin 8. çocuğu olarak dünyaya geldim. Ailem, aşiret bağları çözülmüş Kırmanc kesimindendir. Ama hâlâ feodalizmin etkisindedir. Kendileri öteden beri Kürt özelliklerini korumuştur, ama bu bilinçsiz ve yurtseverlikten uzak bir korumaydı.

Ailem, ben henüz çocukken Adana’ya taşındığından; ülkeden ayrı, Adana’da büyüdüm. Hem ülkeden uzak olmamın ve hem de aileden kopuk olmanın bende yarattığı olumsuz etkiler vardı. Okul okumadım sayılır. Daha çok çocukluğumdan beri hep çalıştım. Çalıştığım ortamın ağırlıkta Türk olması, bende bir Türkleşme özentişi uyandırdı. Kayıp ve saklı Kürtlük; bende hep bir arayıştı, bir soruydu. Aranılan bir Kürtlük ve özenilen bir Türklük bende hep bir çelişki olarak kaldı. Ne zaman ki, ’90’lı yıllarla birlikte PKK ile tanıştım, bu çelişkimi de artık çözmeye başlayabildim. PKK, benim beynime ve yüreğime ışık veren bir güneştir. Bununla çelişkimi çözdüm ve ben kendim oldum.

Çevremde bulunan yurtsever arkadaşlarla 1991 yılında ilk ilişkim oldu. Bu ilişki beni partiye daha da yakınlaştırdı. Okuduğum yazılar ve dinlediğim konuşmalar, içimdeki dile getiremediğim şeylerdi. Yıllar sonra Parti Önderliği’nin “herkes bende kendisinden bir parça görebilir” demesinin, bunu ifade ettiğini şimdi daha iyi anlıyorum.

Partiye resmi olarak 1992 yılında katıldım. İlk eğitimi Güney Kürdistan Haftanın, Şehit Mahir Kampı’nda gördüm. Daha

sonra faaliyet yürüttüğüm Adana'da 1994 yılının Ocak ayında düşmana esir düştüm. Sırasıyla Adana Kürkçüler, Elbistan ve Bartın zindanlarında kaldım.

Bu sürecin kısaca bir değerlendirmesini yapacak olursam: Şunu belirtmeliyim ki, Başkan APO'nun büyük emek ve çabalarına layık bir temelde kendimi partiye katamadım. Bunun nedeni eskiye dayanıyor. Bir dönem psikolojik rahatsızlık geçirdim. Bu, bende kendini gösteren bir depresyondur. Bu dönem, birilerinin yardımına en fazla ihtiyaç duyduğum dönemdi. Ancak çok ihtiyacım olan yakınlığın yerine kendimin hâlâ da anlam veremediğim bir şekilde partiden uzaklaştırıldım. Ben asla hiçbir zaman ne savaş kaçını olmayı, ne de bu duruma getirilmeyi kabul etmedim. Bu uzaklaştırma, beni sadece partiden değil, insanlardan da uzaklaştırmaya götürdü. Çok sıkıntı çektim, acılar yaşadım. Bazen her şeye son vermek için intiharı da düşündüm. Ama çevremde kalmamış olsa da, hâlâ güvenebileceğim insanların olabileceği umuduyla defalarca ilişki arayışında oldum. Sonuçta tekrar ilişki kurup faaliyetlere başladıysam da, küskünlüğüm devam etti. Bu tavrım partiye en büyük haksızlıktı. Bunun nedeni ise bireyin hatalarını partiye maletmemdi. Bu küskün ve boykotçu tavır, beni çalışmada verimsiz, düşman sorgusunda teslimiyetçi kıldı.

Zindanda sürecin çözümlemesini yaptığımda; partiye yaptığım haksızlığı her gün biraz daha yalın görebiliyorum. Başta Başkan APO'ya ve şehitlere layık bir asker olamamanın utancı ve ezikliği içindeyim. Önderliğin her yazısını okuduğumda, şehit yoldaşların her anısına baktığımda bu daha derinleşiyor ve dayanılmaz bir hal alıyor.

Başkanım;

Her açıdan belki kendimin olmayabilirim. Hâlâ yüzleşmediğim başka gerçekler kendini gizlemiş veya ben onlarla korkmuşumdur. Ama kendimi önemli oranda çözdüm ve bu kutsal eyleme kendimi aday olarak görüyorum. ESER'in gençliği, ZİLAN'ın özgürlüğü, SEMA'nın zaferi yakalayan

kadınlığı, FİKRİ'nin "Özgürleşen Kürt kadınının" komutasındaki erkekliğiyle buluşmanın büyük heyecanını yaşıyorum. MAZLUM yoldaşın militan duruşuyla cisimleşen Komünist PKK'nin bir eseri olarak, büyük Ekim Devrimi'ne ulaşmak istiyorum. Keşke bunu yaşamda temsil edip partiye faydalı olabilsem. ZİLÂN gibi düşseydim kavganın ortasında. Ama bulunduğum koşulların somut gerçekliği buna engeldir.

Büyük bilge Zerdüşt için "erken doğmuş filozof" denilir. Bunun da nedeni, zamanında anlaşılmamasına dayandırılıyor. Bunu Kürdistan'da bir Ehmedê Xanê için de söylemek mümkündür. Ehmedê Xanê, 300 yıl sonra bir tek Başkan APO tarafından anlaşıldı. Ehmedê Xanê'nin ölümsüz eseri olan Mem û Zin, Başkan APO tarafından ayakları üzerine oturtuldu. Günümüzde ise aynı sıkıntıyı Başkan APO yaşıyor. Ama bizim 300 yılı anlamaya ayıracak lüksümüz yok. Kendilerinde yaşamı yaratan büyük şehitlerimiz, kesinlikle Başkan APO'yu çok iyi anladılar. Bizler de anlamak zorundayız.

Başkanım;

Önderliğin Haziran 1998'deki çözümlemesini okuma şansım oldu. O eserin okunması içimde bir kıvılcım yaktı. Önderliğe yönelik son alçakça komplolar, Kani Yılmaz ve Mustafa Karasu arkadaşların, yine en son Başkan APO' nun 15 Ekim'de Med-TV'deki değerlendirmeleri ve kesin talimatları bu kıvılcımı körükleyip, kabına sığmaz aleve dönüştürdü. Bu eylemim Başkomutanımızın ve diğer komutan yoldaşların talimatına verilmiş bir yanıttır. Emrin yerine getirilmesidir. Bu bir seferberliktir ve ben bu seferberliğe Halit Oral arkadaşın ardından yürüyerek kendimi armağan ediyorum.

Bijî PKK-ERNK-ARGK!..

Bijî Mirovê Mezin Serokê Netewî Serok APO!..

Bimre Dagirkerî û Paşverûtiya Bi Her Rengî!..

18.10.1998
Murat Kaya

Halkların Başına Düşman İttifaklarla Çökmek İsteyen Tüm Emperyalist Ve Gerici Güçler

Sizler kendi hukukunuzu bile tanımaz hale gelip, insanlığı korkunç bir sonla karşı karşıya getirmek istiyorsunuz. Tek amacınız kurduğunuz saltanata biraz daha ömür biçmektir. Yıllardır her türlü desteği verdiğiniz faşist Türk devleti, halkımıza eşi görülmemiş acıları yaşattı. Onları öz topraklarından koparıp, muhacir hale getirdi. Sizler hâlâ haklı mücadelemize “terörist” diyorsunuz. PKK “terörist” ise, TC hümanist mi? 40 milyonluk halkın dilini yasaklamak, onun bir tek TV’sine bile tahammül edip de ekranlarının aydın kalmasını içine sindirememek mi hümanizm? Önderliğimizi ortadan kaldırmak için korkunç tekniğini kullanıp, bölgesel savaş çılgınlığına cüret etmek terörizmin en büyüğü değil mi? Sizler bu devleti desteklemekle onun suç ortaklarısiniz. Hiç olmazsa bundan sonra bu destekten vazgeçin ve hakımızın çığlığını duyun. Aksi halde olacaklardan biz sorumlu değiliz. ZILAN tarzı “Fedai Eylem” çerçevemiz, yapacaklarımızın aynasıdır. Cesaretiniz varsa ve eğer kör değil, görebiliyorsanız; bu aynadan kendinize ve yarattığınız zavallı insan tipine bakınız.

Kahrolsun Sömürgecilik!
Yaşasın Halkların Kardeşliği!

Kahraman Ordumuz ARGK'nin Bayrağı Altında Savaşan Yoldaşlara

Dünyanın en onurlu, en şerefli işini bizler, devrim işi yaparak yerine getiriyoruz. Bunun tek teminatı olan siz gerilla yoldaşları selamlıyorum. Kürdistan'ın geçit vermez dağlarında büyüttüğü özgürlük savaşını, Anadolu topraklarına taşıyan Kahraman Ordumuz ARGK'nin, bu şerefli enternasyonal savaşının yaratıcısı hiç kuşkusuz Başkomutanımız ve yüce şehitlerimizdir.

Sevgili yoldaşlar;

Düşmanın dayattığı marjinalleşme planı boşa çıkmıştır. Şimdiki saldırılar daha alçakçadır. Tek varlık nedenimiz olan Başkan APO'ya yönelik saldırılara güçlü bir ordulaşma, ama önce partileşme düzeyiyle cevap vereceğinize inancım sonsuzdur.

Yaşasın AGİTLEŞEN Kahraman Ordumuz ARGK!
Yaşasın Başkomutanımız Başkan APO!

YAJK Bayrağı Altında Direnen Kürdistan Kadını

Başkan APO'da kendini ifade eden kadın eksenli kurtuluş ideolojisi ile saflarında Zilan'ların, Sema'ların çıkaran siz kadın yoldaşları en sıcak, samimi duygularıyla selamlıyorum. Son, Gare alanında son mermisine kadar savaşıp, teslim olmayıp Beritanlaşan yoldaşların anısı önünde saygıyla eğiliyorum. Başkan APO'ya bağlılığın gereği olarak gerçekleştirdiğiniz eylemlilikleri selamlıyor, özgürleşip kendinizi bulacağınıza inanıyorum.

Küllerinden Yeniden Doğan Yiğit Halkımız

Değerli analar, sizler bu ülke için en çok acıları yaşayanlardansınız. En değerli varlığınız olan evlatları bu kutsal savaşta şehit verdiniz. Sizlerle gurur duyuyorum. Ve inanıyorum ki, Kürdistan'ın doğurgan anaları, yiğit evlatlarını daha da besleyip büyütecek. Burada tüm anaları selamlıyor, ellerinden öpüyorum.

Yiğit halkımız

Karartılmak istenen güneşimiz, bizim gelecekteki aydınlığımızdır. Ulusal Önderimiz Başkan APO'ya yönelik alçakça oyunları örgütlülüğümüzle boşa çıkarmak gerekir. Başkan APO, 15 Ekim'de, Med-TV'de bunun çerçevesini çizdi, yapılması gerekeni ortaya koydu. Güney'iyle, Kuzey'iyle tüm halkımızın, Güneşimiz'e uzanan elleri kıracağına inanıyor, sizleri evlat sıcaklığıyla selamlıyorum.

Yaşasın Ordulaşan Halkımız!

Yaşasın Ulusal Önderimiz!

Yaşasın Halk Savaşımız!

Değerli Ailem

Sizlerle çok kez mektuplaştık, görüştük. Mektuplarım hâlâ sizde saklı duruyorsa eğer; açıp okuyun. Ben onların içindeyim.

Bunun için size uzun hitap etme gereğini duymuyorum. Yalnız şunu belirtiyim ki, belki sizin çerçevenizde bir evlat olamadım. Ben asla klasik çerçevesi çizilmiş aile bağlarına bağlanamadım. Ben arayışımı PKK'de buldum ve PKK ailesinde karar kıldım. Şunu bilmelisiniz ki, ben ülkemi sevdikçe sizleri sevdim ve sizlere layık olmak, sizi utandırmamak için gayret ettim.

Annemi en zor anlarımda, en yakınımda bulduğum günlere değer biçiyorum. Onun üzerinde var olan tüm analık haklarına verilecek en değerli armağan, yakacağım ateşin alevleridir. Alevimi Kürdistan'ın tüm acılı analarına armağan ediyorum. Sizden çok değil, son olarak tek isteğim; imkanlar elveriyorsa, beni ülkeme gömmenizdir. Şayet imkanınız yoksa, beni Adana'da şehitlerimizin bulunduğu bir mezarlığa gömmenizdir. Türkiyelileşen partimizin bir askeri olarak Anadolu toprağına karışmak bana huzur verecektir.

Son olarak sizleri selamlıyor, annemin, babamın ellerinden öpüyorum.

Murat Kaya
18.10.1998

Eylem Gecesi Yaşananlar

Eylem gecesi yaşanan durum Gece, Med-TV kapandıktan sonra, saat 01'00'e doğru yatmaya gitti.

03:00-05:00 nöbetine kaldırıldığında, elbiselerle yatmış olduğu görülüyor. Ayakkabılarını giydikten sonra, mutfığa doğru gidip bir parça ekmek alarak yatakhane kısmına geçip nöbet tutmaya başlıyor. 03:30'dan sonra yemekhane bölümüne geçerek bir sigara içiyor. Sigarasını içtikten sonra nöbet arkadaşını sigara içmesi için mutfak bölümüne gönderip kendisi tekrardan yatakhane bölümüne geçiyor. Saat 04:30'dan sonra tekrar nöbet yerlerini değiştirip mutfak bölümüne geçiyor. Bu arada tuvalet bölümüne hızla girip çıkıyor. Tuvalet bölümünden çıktıktan sonra, tiner şişesinin bulunduğu tezgâha doğru eğiliyor. Nöbet arkadaşının kendisine baktığını görünce, bir şey olmamış gibi rahat davranıyor. Saat 05:00 civarında nöbet arkadaşı, "bizden sonra kimi kaldıralım?" diye sorunca, Murat arkadaş da daha erken olduğunu söyleyerek arkadaş tekrar geri gönderiyor. Saat 05'te, 05-07 nöbetçilerini kaldırdıktan sonra, nöbet arkadaşı, "ben yatmaya gidiyorum, tamam mı?" deyince, Murat arkadaş da, "tamam sen yatmaya git" diyor. (Nöbeti boyunca tavırlarında herhangi bir farklılık gözlenmiyor.)

05-07 nöbetçileri O'na, "tamam heval, sen gidip yatabilirsin" deyince, Murat arkadaş "yok ben yatmayacağım, biraz işim var çalışacağım" diyor. Saat 05:30 civarında nöbetçi arkadaşlardan yemek istiyor, ama yemek yemiyor. Nöbetçilerin verdiği elmayı ikiye bölüp yarısını kendisine, diğer yarısını da nöbetçi arkadaşına veriyor. Bu arada Murat arkadaş yazısını yazmaya devam ediyor. Saat 06:00 civarında nöbetçi arkadaşlardan bir çay yapmalarını istiyor, ama nöbetçi arkadaşlar "zaten arkadaşların kalkmasına az kaldı, gerek

yok” deyince, O da bir şey demeyip yazmaya devam ediyor. Saat 06:30 civarında nöbetçiler kahvaltılık ve çayı hazırlamaya başlıyorlar. 06:35 civarında da Murat arkadaş tuvalet bölümüne geçiyor. Yaklaşık beş dakika sonra, tuvalet bölümünden şu slogan sesi duyuluyor: “Bijî Serok APO!..”

Nöbetçi arkadaş slogan sesi üzerine, hemen tuvalet bölümüne geçiyor ve tuvaletin üst kısmından gür bir ateş ve dumanın yükseldiğini görüyor. Nöbetçi arkadaş kapıyı açmaya çalışıyor. Fakat kapının arkadan sürgülenmiş olduğunu anlayınca, kapıyı tekmeleyerek açıyor. Murat arkadaş bu esnada aynı sloganı hep tekrarlıyor.

Kapı açıldığında kafasının alevlerle tutuşmuş olduğunu görüyor. Nöbetçi arkadaş hemen su dökmeye çalışıyor. Ancak yalnız yarım bidonluk su bulabiliyor. O suyu da Murat arkadaşın üzerine döküyor. Bunun üzerine Murat arkadaş “su dökmeyin, ateşi gürleştirin” diyor. Bu arada diğer arkadaşlar da yetişip su dökerek ateşi söndürüyorlar. Ateş söndükten sonra, arkadaşlar O’nu kaldırıp içeri taşıyorlar. Bu arada Murat arkadaş slogan atmaya ve konuşmaya devam ediyor. Arkadaşlar, O’nu yere serilen battaniyenin üzerine yatırdıktan sonra, makasla yanan bedenine yapışmış olan elbiselerini söküyorlar...

Murat Kaya arkadaşın eylem esnası ve sonrasında cezaevinden çıkarılıncaya kadarki süre içerisinde söylediği sözler ve attığı sloganlar ise şöyle:

-Bijî Serok APO!..

-Güneşimizi Karartamazsınız!..

-Güneşimize Uzanan Elleri Yakacağız!..

-Bu Güneş Sömürgeciliği ve Emperyalizmi Yakacak!..

-Güneş Yakındır, O’na Ulaşıyorum!..

-Savaş Biz Kazanacağız!..

-Neden söndürdünüz ateşi, ateş ne güzeldi, böyle güzel miyim? Bana yakışıyor mu? Nasılım, güzel miyim? Ateşi gürleştirin, su dökmeyin!..

- Kalkıp oturacağım, oturabilecek durumdayım, yoldaşlarım yanımdayken ben ayakta olmalıyım!..
- Şu anda M. Arif Cizrewî'yi dinlemek isterdim. Klamlarında dile getirdiği Kürdistan hasretini gidermek isterdim!..
- Mazlum arkadaş seni görüyorum!.. Beni affet, ben görevimi başaramadım!..
- 17 Ekim Devrimini Yaşatacağız!..
- Yaşasın Komünist PKK!..
- Yaşasın DHP!..
- Yaşasın Halkların Kardeşliği!..
- Ne Mutlu Bana!..
- Başkanım Seni Çok Seviyorum!..
- Kahrolsun Sömürgecilik!..
- Kahrolsun Faşizm!...

**Murat Kaya Yoldaşın
Günlüğünden...**

“Vurulmuştun, Medya’nın Çocuğu, bir elin tabancanın kabzasında, diğer elin karnında yüzüstü yere uzanmıştın. Basın sizlerden bahsediyordu. “Vurulduklar” diyordu. Evet vurulmuştunuz. Senin lacivert, ütüsüz pantolonun, siyah kunduran ve beyaz kahverenkli çizgili kısa kollu gömleğinden tanıdım. Heybetli bir şekilde uzanmıştın. Gazetede bu fotoğrafını görünce acımadım sana. Sadece seni kışkandım. Ve kendi kendime hayıflandım. Şu anda da öyleyim. Sizlerle olmam gerekirken, neden buradayım sorusu beni kahrediyor. Birgün, ama birgün elbet bu kahrımdan kurtulacağım.”

Temmuz 1996

“Bir hafta sonra dağlardan ayrılacaktım. Ama birgün aynı ortama döneceğim umudu bende hiç eksilmemişti. Bengî heval ve diğer yoldaşlarla Ağır Kahraman’la son vedamda bunun umuduyla ayrılmıştım. Kısmet olmadı, onlarla tekrar buluşmak. Ama umudum bitmiş değil, elbet birgün...”

09 Ocak 1997

“Nihayet gerilla oldun yoldaş. Ve şehitlik mertebesinin kutsal tacını giydin. Belki bize nasip olmayacak o günler. Ama sen layık oldun ya, amacına ulaştın ya, o hepimize yeter. Sağol can yoldaş, bizi gururlandırdın. İnan ki, kendi nazarımda belki çok büyük şeyler yapmaya güç getiremeyeceğim, ama ne pahasına olursa olsun, istemini istemim bilerek yaşayacağım. Belki bize de nasip olur da, senin mertebene ulaşip biz de yanınıza gelme onuruna sahip oluruz.”

23 Şubat 1997

“Başkan APO’yu her an düşünmek, Onsuz bir saat bile düşünmemek. Söylediklerini, öğrettiklerini hep hatırlayıp ve öylece yaşamak. Onsuz, onun öğrettiklerini düşünmeden yaşamak hayvancadır. Nedeni ise; Başkan APO, bizleri sadece bir ulus olarak değil, bir insan cinsi olarak yeniden var etti. Her şeyimizi ama her şeyimizi yoğun siyaset, politika ve ideolojiye akıtarak yol göstericimiz oldu. İşte bu nedenledir ki, Başkan APO’yu düşünmeden yaşamak, bu çizgiden sapmak olacak ki, bu sapma da güdülerin esareti altındaki yaşam yoludur.”

16 Mart 1997

“Ortamımızdan atılıp tekrar dönen sayısız insan gördüm ve oldukça da etkilendim. Ürkütücü bir durum, bu hale gelmek. Bu duruma düşmek bizden pek uzak değil. Çünkü bu, bir kişilik sorundur. Ortamımızdan atılanlar, birgün bu hale düşeceklerini bilmeyerek devrime atıldılar. Ama tutunamadılar. Sonları hüsrana oldu ve düştüler. İşte bu şekilde düşmemek için, her an kendini sorgulamak ve zayıf yanlarımla savaşmam gerekir. Hani bir söz vardır; denir ki ‘karşı koyanı olmadıkça tanrının bir yanı eksik geliyor bana.’ İşte biz kendimizi tanrı yerine koyalım, eğer büyük savaşım kişilik savaşı olduğunu biliyorsak, işte karşıtımızı açığa çıkarmamız gerekiyor. Mutlaka içte zayıf bir yanımız vardır. İçte çelişki yaratıp eksikliklerimizi açığa çıkarma cesareti gösterebilirsek; ‘karşı koyanı’ olan eksiksiz tanrılar oluruz. Ve eksiksiz tanrılar da eninde-sonunda sınıf mücadelesinden zaferle çıkacak olanlardır.”

25 Haziran 1997

“Kaç gündür 18 Haziran’da Şehit düşen ‘Topyekün Direniş Sembolü’ Sema Yüce arkadaşına ilişkin bir tasarı kurmaya çalışıyorum. Bir türlü istediğim gibi olmuyor. Kafamda sayısız taslak yapıp bozdu. Hiçbiri Sema arkadaşına layık olmadı. Kararlıyım, Sema yoldaşa en çok yakışacak yazıyı yazacağım mutlaka. Bir yoldaşlığın gereğidir bu.”

27 Haziran 1998

“İnsan karanlık bir yerde sessiz bir ortamda olmayacak şeyler tasarlar ve yapar. Şu anda bu durumdayım. Bazen kendimi yorucu ama zevkli bir gerilla yürüyüşünde hissediyorum. Bazen de zindanda çok büyük hedeflere ulaşıyorum. Ama her şey hayal. Belki bir özlemdir benimkisi, ama yine de zevkli oluyor.”

6 Mayıs 1998 Çarşamba geceyarısı saat 02:10

“Ateşle kutsanmış bir bedenın yaşam damıtan alevinde yıkanmak, Ninova’dan Amed’in hücrelerinden bir eserdir. ESER’in bedeninde yanar. HALİT’in genç ömrünün tarih kadar eski köklerle buluştuğu andır bu ateş. Ateşten kalkan olmaktır, önderin etrafında. Tarihin dünü, bugünü, yarını yok artık. Tarih bugündür. Dün de bugün, yarın da bugündür. Ve bugün tarihin içindedir.”

15 Ekim 1998

“Ah Nemrut dağı, ne de güzelleşiyorsun şimdi. Tarihi harabelerine yansıyan sabahın ilk ışınlarını görmek yok mu. Hele bir de karanlıkta tepeyi aşan güneşte Başkan APO’yu görüyor gibi oluyor insan. Ah Prometheus yoldaş; en güzel değil mi güneş, doğudan yükselen sonsuz güneşle yüzyüze gelmek...”

16 Ekim 1998

Mehmet Gül

“Direniş şehitlerimizin anıları, tüm özellikleri, davranış ve sözleri, partimizin bütün mensuplarınca bir çağrı, emir ve talimat olarak anlaşılmak ve hayata geçirilmek zorundadır. Bugün partiye dayatılacak tek yaşam, mü- cadelemizin ve parti binamızın köşe taşlarını oluşturan direniş şehitlerimizin yaşamıdır”.

Önder APO

MEHMET GÜL
1971 Amed-Ergani
19.10.1998 Amasya Cezaevi

**Mehmet Gül Yoldaşın
Mektupları**

**Önderlik Yoluna Bağlılık O Yolun Sevilen Bir Yoldaşı
Olmaktır**

1971 yılında Ergani’de orta halli bir ailenin çocuğu olarak doğdum. Dünyaya gözümü açtığım ortamda, Kürtlüğün kılcal damarlarına kadar sindirildiği, 12 Eylül faşizminin kol gezdiği, faşizmin toplumumuzu silindir gibi ezip geçtiği, yozlaşmış bir yaşam gerçekliğiyle karşılaştım ve bu yaşam beni de iliklerime kadar yabancılaştırmış, damarlarımdaki kanı bile bozacak hale getirmişti. Kürtlüğe ait ne varsa, kendimi bu değerlere karşı uzak tutuyordum. Ancak bir yandan düzenin “beşeri zaafı,” diğer yandan ailenin ve toplumun feodal kabalığı beni bunaltarak bir arayış içerisine soktu. Ailemin ve çevremizin fazla olmasa da yurtseverlik duyguları beni mücadeleyle yakınlaştırdı. Kendimi tanımaya başladığım zaman ağızımdan çıkan ilk söz; “ben Kürdüm” oldu. Ama bu duygusal bir tarzdaydı.

Başkanım;

Ben Özgürlük hareketi öğretisiyle halkımızın serhildanlara kalktığı ’90’lı yıllarda yurtseverlik düzeyinde tanıştım. Okul çevresinde tanıştığım bir grup arkadaşla ’93 yılında özgürlük saflarına ilk adımımı attım. O zaman Kürdistan’la, halkımla, o güzelim dağlarımızla tanıştığımda elimi sıkkan arkadaş, “Ülkene hoş geldin” demişti. Bu söz beni çok derinden etkilemişti. Gerçek yaşamı ben PKK’nin güzellik denizi içinde

buldum. Ancak çıkan bazı sorunlardan dolayı size, kızıl ateş şehitlerimize ve değerli halkımıza ihanet ederek saflardan kaçtım. Bu ilk hamlede başarılı olamadım. Ancak düşmana karşı belli bir zayıflığım olduysa da, irademi asla satmadım ve teslim olmadım. Buna rağmen kendimi insanlığın tüm değerleri önünde suçlu görüyorum...

Başkanım;

Beş yıldır cezaevi ortamındayım. Ruhsal, duygusal ve düşünsel olarak zindan alanında birçok şeyi yaşadığımı belirtebilirim. Erzurum vahşetinin ardından, Mazlumların diyarı Amed'i gördüm. Mazlum, Dörtler, Kemal, Hayri, Akif ve Ali yoldaşların kendilerini ulusal-sınıfsal onur adına, yaşamı ve kendi iradelerini koruma adına katik ettikleri hücreleri gördüm. Hele Mazlum yoldaşın o sararmış gömleğini görünce; O'nu karşımda görüyor gibi oluyordum. Ve her gün bir kere gidip o gömleğe bakıp duruyordum. Zindanda ideolojik, politik alanda yeteri düzeyde olmasa da Mazlum, Kemal ve Hayri yoldaşların yaşam ve mücadele çizgisine kendimi ulaştırmak istiyordum. Dışarıda, ülkede gelişen devrimci savaş gerçekliği önderliği, Apocu ruhu, vuruş tarzının etkisini zindanlara da yansıtıyordu.

Başkanım;

Emperyalizm, özel savaş güçleri ve Ortadoğu sahasında bulunan bütün gerici güçler sizden çok korkmuşlardı. Kürdistan'da doğan Ekim Devrimi, bölgenin dengelerini derinden sarsmakta, devrimi çok yakınlaştırmakta ve an meselesi haline getirmektedir. Kürdistan'da yaratılan "yeni insan", kendisiyle birlikte Kürdistan'ı yeniden yaratıyor. Buna tahammül edemeyen bu cani ve illet sürüsü, bilfiil insanlığı Kürdistan ve bölge halklarımız şahsında sizlere yönelik yaptıkları suikastla bitirmek istiyorlar. Bu mücadelenin çıkışından; yani '70'lerden günümüze kadar devam etmiştir.

Gerilla, bugün artık bitirilemez bir güç haline gelmiş ve bu illet sürüsünün enselerinin altında, sizin anıtkabirin altında karargahınızı kurduğunuz gibi, karargahlarını kurmuştur.

Türkiye'yi Kürdistan Devrimi'yle bütünleştiren bir köprü olmuştur gerilla. Her gün biraz daha bataklığa batan TC özel savaş rejimi, sıkıştıkça habire saldırganlaşmaktadır. Bunun sonucu olarak '96 yılında yapılan suikast, bunun en açık belirtisidir. Bu suikast emperyalist patentli olduğu gibi 8-9 Ekim 1998 tarihinde gelişen komplo eylemi de yine öyledir. TC-NATO-İsrail bu suikast ve komploların planlandığı merkezlerdir. Mücadelenin devrimsel gelişimini kabul etmeyen bu şer güçleri, aynı zamanda tarihte en fazla insan kanını emen halk düşmanı rejimlerdir. Partimiz PKK, her zaman enternasyonalist, barışçı ve halkların temel haklarına değer veren bir hareket olarak herkese kendisini tanıştırmıştır. Ve dünya alem de bunu böyle bilmektedir. 1 Eylül Dünya Barış Günü, bunun en belirgin ispatıdır. Ateşkes ilan edilmiş ve kimin barıştan, kardeşlikten yana olduğu açıkça ortaya konmuştur. Ama uzatılan bu zeytin dalına karşılık, özel savaş saldırılarını daha da hızlandırdı. İsrail ve ABD'de yapılan görüşmeler ve ardından gelen tehdit naraları ve sizin şahsınıza uzanan eli kanlı yüzlerin pratik aşamasıdır. '96 sürecini şimdi yeniden hatırlattılar ve sizin şahsınızda Kürt Halkını yeniden soykırımdan geçirmek amacındadırlar. Size yapılan saldırı; insanlığa, barışa, dostluğa ve ulusal kurtuluş hareketlerine yapılan saldırıdır. Dolayısıyla gerçekleştireceğim bu eylemle TC'ye, Türkiye halklarına uzanan barış elinin arkasında komplo teorileri kurup, ateşkese bu şekilde cevap vermelerini kendimi yakarak protesto ediyorum. Sizlere, halkımıza ve insanlığa uzanan füzeler bugün emperyalizmin, TC veegerici güçlerin bataklığında patlayacak ve onlar bu bataklıkta kuruyacaklardır.

Değerli Halkım Ve Dünya İnsanlığı

Ülkemde yok olan bir tarihin karşısında sessiz kalmak tüyler ürperticidir. Ülkemizde, Özgürlük Hareketimize her taraftan alçakça saldırılar yapılmaktadır. Bu saldırıların önüne geçme ve 'dur' demenin zamanı gelmiştir. Kürdistan'da yakılan, yıkılan, boşaltılan köyler, faili belli kontra-devlet terörüyle katledilen on binlerce insanımız yetmiyormuş gibi, bu canilerin eli Ulusal Önderliğimize uzanmaktadır. Buna karşı sessiz kalmak bunu onaylamaktır.

Değerli dünya insanlığı

Siz halen ne zaman gözlerinizin üzerindeki perdeyi atıp bu vahşeti göreceksiniz! Kürt Halkına yapılan bu saldırılara karşı 'dur' demenin zamanıdır. Barış eli aynı zamanda size de uzatılmıştır. Kürtler tarihte hep Lut Kavmi gibi oradan oraya savrulmuşlar, ülkeleri parçalandı. Kürt, kendi ülkesinde köle ve esir yaşıyor. Kürtler de sizler gibi yaşamak istiyor. Hem Kürtlerin yaşam hakkı yok mu? Sizleri Kürdistan'da yaşanan bu vahşet karşısında duyarlı olmaya çağırıyorum.

Değerli Yoldaşlar

Önderliğe uzanan eller, bize uzanan ellerdir. Birey olarak kendim bunun karşısında sessiz kalmak istemedim. Zindan alanında özellikle kişiliğimde birçok çatışma süreçleri yaşadım. Yine şehitlerden öğrendiğim temel ders: Kendi “beşeri zaaflarını ve kendindeki duvarları aştığın an” birer insan olup çıkarsın ortaya! Öğrendiğim ders budur. Parti Önderliği’nin “İnsan isterse kendini beş dakikada kararlaştırabilir” sözü beni etkiledi. Zindan direnişlerimiz, ZİLAN, SEMA ve FİKRİ yoldaşların üzerimde yarattığı etkiler beni kararlaştırdı diyebilirim. Zindana dayatılan marjinalleştirme politikası, Özgürlük saflarında boşa çıkartıldığı gibi, zindan alanında da bunun çabası sürüyor. “Erkeği Öldürmek” kavramını duyduğumda, gerçekten kendimde erkekliği öldürme noktasına geldiğimde bu çıkış bana izlemem gereken yolu gösterdi.

Yoldaşlar

Önderliği, halkımızı ve sizleri çok seviyorum. Bu eylemi gerçekleştirdiğimde ben suçlu konumdan çıkabileceğime inanıyorum. Beni köyüme, Murat Taştan (Karker) arkadaşın yanına gömün ve mezarıma “suçludur” diye yazın.

Yoldaşlar

Kendimi 24 Eylül’den 4 Ekim Amed katliamına uzanan bir çizgi haline getirmek istiyorum. SEMA öğretmenim bana bunu öğretti. FİKRİ yoldaş, SEMA yoldaşın askeri, O’nun komutası altında kendisini ölümsüzleştirdi. Ben de SEMA ve FİKRİ yoldaştan M. Halit Oral’a kadar gelen birer PKK

savaşçısı olarak kendimi ölümsüzleştiriyorum. Zindanlara dayatılan teslim alma, itirafçılaştırma ve marjinalleştirme politikalarını protesto ediyorum. Eli kanlı zalimler bu saldırıları yaptıkça bizler de kendimizi bu imha saldırıları karşısında ateşten kenetleyerek cevap vereceğiz.

Beyinlerimizde parçalanmış kalas, cop, şişlere karşı ateşle cevap vereceğiz. Kendimi bunun bir basamağı haline getiriyorum. Kızgınlaşmış savaş, kendilerinde bombalar patlatan, katledilen yoldaşlar bunu emrediyor. Her türlü silikliğe, kendiliğindencilığe, “ben yapamam-edemem” felsefelerine dur demenin zamanıdır. Gün, bizlere bunu emrediyor. Gün, kendindeki temel tıkanma noktalarını tespit etme, bunları aşma ve kendini tek merkeze bağlama günüdür. SEMA yoldaşın üç kibrit çöpüne verdiği anlam bizim içindir. “Önderlik yoluna bağlılık, o yolun sevilen bir yoldaşı olmak ve kendini o yolda özgürlüğe kavuşturmak” sözleri boşuna söylenmemiştir. Yaşamı çok seviyorum yoldaşlar!..

Saygılarımla!

Değerli Anne Ve Babacığım

Başta hepinize selam ve saygılarımı sunuyor, ellerinizden öpüyorum. Aslında bu beş yıl içerisinde birbirimizi daha iyi tanımış olduk. Ve bu bizlerde bazı ortak duygularda birleşmeyi ve bütünleşmeyi getirdi. Sizleri her görüşümde az da olsa ülke hasretini ve özlemini giderebiliyordum. Ülkeden uzak olmak, ülkeden ayrı yaşamak... Bunlar tuhaf duygulardır. Ama bir parça toprak için canını dişine takmış bunca insan nehrinin hiçbir zaman yalnız olmadığını ve daima bu insan selinin güçlü olacağı ve kazanacağını sizlere aktarmak isterim. Mücadele her yerde dalga dalga yükseliyor. Bu dalganın gelişimini hiç kimse engelleyemez.

En son Başkan Apo'ya yapılan saldırı, barışa vurulan darbedir. Bizler devamlı barış taraftarı olurken karşımızdakiler habire saldırmaktadır. Aslında bunların da nesli giderek tükeniyor. Bunlar tükendikçe, insani olan bütün değer yargılarına saldıracaklardır. Şimdiden saldırı vaziyeti içindedirler. Bunların sonu gelmeyene kadar, bu saldırılar devam edecektir. Biliyorsunuz, Önderliğimize uzanan eller bizlere uzanan ellerdir. Bizim tek varlık nedenimiz, yaratıcımız, her şeyimizdir Önderlik. Onun için O'nu sevmeli ve devamlı O'nun dalgalandırdığı bayrak altında yürümeliyiz. Ben canımdan çok Önderliği seviyorum. Onun için sorumlucu her şeyi yaparım. Çünkü benim PKK'de öğrendiğim gerçek budur. Biz kendimizi yeniden Önderlikle yaratıyoruz. İdeolojik, sosyal, psikolojik ve siyasal alanda yaratılan devrimler Önderliğin eserleridir. Ancak bizler O'nu anlamada yeterli çaba sahibi değiliz. Anladığımız kadar uyguluyoruz, ama bu da yeterli değildir. Eğer Kürt Halkı, insanlık ailesi

içinde yerini alıp bugün dünya halkları tarafından tanınıyorsa, bu PKK öğretisinin bir sonucudur. Kürdün miladı, Kürdün kendi tarihine sıfırdan başlangıç yaptığı nokta, PKK'nin çıkışı ve mücadele gerçekliğidir. Kürt rönesansı, aydınlanma çağı, PKK'nin yaşam felsefesinde, yarattığı yaşamda filizlenmiştir... Bugün eğer kelimizi Kürt olarak görüyor ve yaşayabiliyorsak, PKK sayesinde. Yoksa PKK'siz yaşam bile hiçbir yerde tanınmamıştır. Tanınan yaşam da kendinden uzaklaşma, yabancılaşmış, kültürel değerlere ilgisiz, silik, ucube, köle bir tip ortaya çıkmıştır. Kürt kadını köleliği kabul ederken, erkek de kaba ve sahte erkeklik gözüyle habire kadını sindirmiştir. Kürdün yaşam diyalektiği, yaşam felsefesi böyle idi. Ama bugün partimiz PKK ve Önderlik çizgisi, bunu boşa çıkarmıştır. Beş yaşındaki çocuğun ağzından çıkan sözler ile yetmiş yaşındaki ihtiyarın ağzından çıkan sözler aynıdır. Herkes zafere karşı umutlu. Dolayısıyla sizlere 'uyanın' diyorum.

Belki hayatı tam anlamıyla sizlerle yaşayamadım. Belki çok ayrı kaldık birbirimizle. Ben anne ve babasevgisini görmezken, belki sizler de evlat sevgisini görmediniz. Bu konudaki üzüntümüz ortak, bilmiyorum siz nasıl düşünüyorsunuz?

Uzun zamandır yabancı ellerdeyim. Gerçekten insan kendini yabancı hissediyor. Ve şöyle bir karar verdim; kendi kendime dedim ki; artık onlar yanıma gelmeyecek, ben onların yanına gideceğim, ama nasıl? Kendimi, gerçekleştirdiğim an, özgürleştirdiğim an; ve işte o an geldi. Evet, sizlere geliyorum. Yani güzel, hasretini çektiğim ülkeye. Ülkem beni her şeyden korur. O güzelim kokulara hasret kaldım. Şimdiye kadar prangalar, demir şişler, tel örgüler ve beton duvarlar engelledi. Ama şimdi ise önümde hiçbir engel yok, önüm sade, berrak ve açık. Bana hep "Bırakılırsan eve gel" derdiniz. İşte ben de geliyorum. Beni ağlayarak değil, zılgıtlar çekerek, davullar zurnalar çalarak karşılayın. Ülkeme beni böyle gömün.

Sizden en son ricam, en son dileğim; sadece sizden değil, akraba çevremden tutun da diğer dostlara kadar; bu seslere kulak verin. Ülkede yakılmayan köy, öldürülmeyen insan, “faili meçhuller”le katledilmeyen, tehdit edilmeyen kimse kalmadı. Bu zulme ‘dur’ deyin. Bu sese kulak verin ki, kendinizi tanıyabilesiniz. Dileğim, hepinizin barış girişimcisi olabilmenizdir. Barışı savunun, sizlerden temennim budur. Bunu başarırısanız, çok mutlu olacağım, hatta dünyanın en mutlu insanı olacağım. Yine beni köydeki şehitler mezarlığına, Murat Taştan’ın yanında gömün. Murat’ın yanında yatmak, O’nunla tekrar yan yana gelmek ve tekrardan eskisi gibi buluşmak isterdim. O’nun yanında kendimi iyi hissedeceğim.

Bu dönemde kendine ‘ben insanım’ diyen herkes artık kendini tanımalıdır. Hele bir kendinize sorun; “ben kimim?” Ülke ayaklar altında ezilirken, her taraf kankatliam içindeyken, sizin boğazınızdan ekmek nasıl aşağı iner? Kim bunu kabul etmiş ki, sizler kabul edesiniz? Ruhunuzu, iradenizi, onurunuzu satmayın. Temiz ve saf duygulu insanlar olun. Evet, sizlerden ayrılmanın mutluluğu ile hepinize yeniden selamlar, saygılar, başarılar diliyorum. Gözünüz inşallah arkada kalmaz. Değil mi anne... baba... Hoşçakalın, her şey sizlere emanet. Sizlere mektup yazarken hep derdim ya, “geleceğin gülüşünde buluşmak dileğiyle.” İşte, şimdi sizinle buluşmaya geliyorum... Hepinize “Merhaba” diyorum.

Sizi Seven Oğlunuz Mehmet Gül...

Ali Aydın

“PKK bir denizdir ve ben de bu denizin içindeyim. Kendimi çok gururlu ve onurlu görmekteyim. Bu denizi kurutmak isteyenlere karşı ben de kendimi feda etmek istiyorum.”

Ali Aydın

ALİ AYDIN
1974 Iğdır
20.10.1998 Bartın Cezaevi

*Ali Aydın Yoldaşın
Mektupları*

*“Başkanımız Etrafında Kenetlenin! Hiç Kimse Tarihimizle
Oynayamaz ve Eskisi Gibi de Parçalayamaz. Çünkü Bizim
Yüce Bir Başkanımız Var.”*

Değerli Başkanım;

Ben 1974'te Iğdır'ın Sinek köyünde dokuz nüfuslu bir ailenin dördüncü çocuğu olarak dünyaya geldim. Ailem Kürt'tür. Feodal bağları hâlâ kıramamışlardır. Ama Kürtlüğünü korumaktadır. Ulusal kurtuluş mücadelesinden kopukturlar. 1988'de evimiz, bir aşiret kavgası nedeniyle Iğdır'a geldi. Burada ben kendi çevreme açıldım, az da olsa bende bir sempati gelişti partiye. Çevremde tanıştığım arkadaşlarla birlikte olmam, giderek benim bilincimi, Kürtlük üzerine ve ulusal kurtuluş mücadelesi üzerine kaydırmaya götürdü. Ne ettiysem, bir türlü partiye katılamadım.

En son 1993 Aralık ayının son gününde partiye katılmaya çalışırken yakalandım. Iğdır, Erzurum ve en son Bartın Zindanı'nda kaldım.

Partiyle burada tanıştım. Her ne kadar zorlandıysam da, yine de kendimi terbiye etmeye çalıştım. Ama Serhat kişiliği beni bayağı zor duruma soktu. Onun için de yardım aldım ve kendimi geliştirmeye çalıştım.

Başkanım;

PKK bir denizdir ve ben de bu denizin içindeyim. Kendimi çok gururlu ve onurlu görmekteyim. Bu denizi kurutmak isteyenlere karşı ben de kendimi feda etmek istiyorum.

Başkanım;

Seni görmeyi çok isterdim. Ama bakıyorum, seni görmeme izin vermeyenler var. Onun için bu engelleri kaldıracağım. Tıpkı Sema gibi, Fikri gibi, Murat Kaya gibi, M. Halit Oral ve Mehmet Gül yoldaşlar gibi ben de kendimi feda edeceğim.

Hayatta en çok nefret ettiğim şey, dışardayken, Kürt Halkının içine girdiği durumdu. Parti içinde de, parti ortamından kaçıp da ve daha sonra gelip değerler üzerine konarak, değerleri çarçur eden kişilerden nefret ediyorum. Bunlara bakarak kendimi geliştiriordum ve düşmana kinim artıyordu. Kürt Halkının direnişini ve PKK'nin büyüklüğünü görmekteyim.

Yaşasın Yüce Önderimiz Başkan APO!..

Yaşasın PKK!.. Yaşasın ERNK!..

Yaşasın ARGK!..

Kahrolsun Emperyalizm ve Onun Uşakları!

Devrimci Selamlar
Ali Aydın

Dalgalandan ARGK Bayrağı Altında Yaşayan Gerilla Yoldaşlara

Değerli Yoldaşlar;

Hepinize layık olmayı istedim. Dönemin bizden istediği gelişmeyi esas aldım. Ve şimdi de dönem bizden fedaileşmeyi, kararlılığı ve “karanlığa küfür etmeyi değil, karanlığa ışık olmayı” istemektedir. Işığımız olan Başkan APO’ya ve halkımıza karşı yürütülen bu kirli savaşın önüne geçmek gerekir. Onun için de üzerimize düşen her şeyi yapacağız. Ki, sizlerin de bunu yapacağınıza inanıyorum. Ben de sizin bir yoldaşınız olarak bunu yapacağım. Belki sizin gibi silah altında değilim, ama fiziğimle bu kirli savaşa cevap olacağım. Çünkü “Bi Can Bi Xwîn Em Bi Terane Ey Serok” sözü bizden bunu istemektedir. PKK çok büyük, çok güçlüdür. Hiç kimse bu büyüklüğe ve bu zenginliğe el uzatamaz. Uzanan ellere karşı, Kürt Halkının direnişçiliğiyle, onların evlatları olan bizler de canımızı feda ederiz. Çalışmalarınızda üstün başarılar dilerim.

*Devrimci Selam ve Saygılarımla
Yoldaşınız Ali Aydın*

Halkımıza

Değerli Kürt Anaları;

Şu bir gerçektir; bizi biz yapan, bizi bataklıktan kurtaran ve bugüne getiren Başkan APO'dur. Siz analar da buna dayanarak kendinizi Başkanımız etrafında kenetleyin. Artık kurtuluş aşamasına gelmiş bulunmaktayız. Sizlerin de bildiği gibi ışığımız olan Yüce Önderimiz Başkan APO'ya suikastler yapmaktadırlar ve ışığımızı karartmak istiyorlar. Onun için de siz de bu ışığı koruyun ve ona sarılın. Ben de kendimi bu ışığı karartanların beyninde patlatmak istiyorum. Karanlığı Aydınlatacağız! Tüm Kürt analarının ellerinden öperim.

*Devrimci Selamlar
Evladınız Ali Aydın*

Özgölümüzde Bulunan Kadın Arkadaşlara

Değerli Yoldaşlar,

Yaptığım bu eylemin farkındayım. Belki ben, sizin istediğiniz gibi olamadım. Size hak veriyorum. Bende mevcut Serhat kişiliği hep önümde engel olduysada, yine öğretmenim olan siz yoldaşların yardımıyla bu düzeye geldim. Artık kendimi, parti uğruna, Başkan APO uğruna ve siz yoldaşların uğruna feda edeceğim zaman gelmiştir ve hatta zaman geçmektedir. Murat Kaya yoldaş beni çok etkiledi ve ayaklarımın üzerine oturttu. Bunun için “karanlığa küfretme yerine, karanlığa bir ışık olalım” ve karanlığa ışık olma zamanı gelmiştir. Hepinizi selamlıyor, saygılarımı sunuyorum.

Bijî Serok APO!

Bijî PKK!

Bijî ARGK!

Bijî ERNK!

Bimre Koletî!

Yoldaşınız Ali Aydın

Not: Çok acele ettiğim için unuttum; ailemi örgütleyin, parti yoluna sokun.

Değerli Ailem

İstedığınız gibi belki de size layık olamadım. Ama bunu da bilin ki, ben halkıma layık olmayı daha iyi gördüm ve onun için de büyük ailemiz olan PKK ailesini esas aldım. Sizden tek isteğim, bu savaşı görün, Kürt olduğunuzu bilin. Başkan APO'nun çizdiği yoldan yürüyün yeterlidir. Bakın Kürt Halkı artık kölelikten ve sömürüden kurtulmaktadır. Ülkemiz olan Kürdistan artık kurtulmaktadır. Bunun için de siz de bu savaşta yer alın. Bitirmeden önce, anneme yazmak istiyorum:

Annem

Seni çok seviyorum. Biliyor musun niçin? Her Kürt anasının evlatlarına verdiği o temiz sütü sen de bana verdin. Verdiğin süt helalmiş ki beni gerçeğime doğru dönüştürdü. Bilirim elinde bir şey yok Onun için görüşüme geledin Çünkü sen klasik Kürt erkeğinin egemenliği altındasın. Kim bilir belki de sen ölmüşsün. Beni yetim bıraktın sanma. Ve korkma ben yetim kalmam. Çünkü arkamda dağ gibi yoldaşlarım var. Canımdan çok sevdiğim, yoluna baş koyduğum Başkanımız var. Bu bana yeter de artar. Yeter ki çizdiği yoldan gidelim. Ana seni çok seviyorum. Sevdiğim kadar da düşünüyorum seni ve tüm Kürt analarını. Çünkü sen özgür olmalısın. Özgür ülkemizde birlikte özgürce gezmek istiyorum. Seninle ve bütün Kürt analarıyla. Bütün Kürt anaları kan ağlıyor ve bu analara kan ağlatanları gör. Ve her gün, her akşam, her gece, her sabah lanet getir onlara anne. Babamın ellerinden öperim. Anamın ellerinden öperim.

Yaşasın Başkan APO!
Yaşasın PKK!
Yaşasın ARGK!
Yaşasın ERNK!
Yaşasın Kürt Halkının Direnişçiliği!
Kahrolsun Gericilik ve Oportünizm!!

Oğlunuz ve Yoldaşınız
Ali Aydın

Ali Aydın Yoldaşın Anısına...

Güneş Ülkesi'nin en güzel yerlerinden biri de Agirî dağıdır. Agirî, ateş dağı, yanardağı anlamına gelen Ar-girî kökünden ismini almaktadır. Agirî, Kuzey Kürdistan'ın, Doğu Kürdistan ve Rusya'yla birleştiği sınırda yer almaktadır. Yaz-kış doruklarında karın eksik olmadığı bu dağ, görkemi ve ihtişamıyla Kürdistan'ın iki parçası ve Rusya'da yer alan tüm halkların ve özellikle de Kürtlerin gönlünde taht kurmuştur. Bir yanardağ olması ve Kürtlerin de Zerdüşt dininden olmalarından dolayı kendileri tarafından kutsal görülen bir dağdır. Bundandır ki, Serhat'ta yaşayan tüm Kürtler en güzel türkülerini Agirî için yakmıştır. Seveda ve umutlarını ona yaslamışlardır. Kutsaldır Agirî Kürtler için, koruyucu anadır. Serhat'ta tüm evlerin kapı ve pencereleri bu kutsal anaya dönük yapılır. Karların çekilmeye başlamasıyla birlikte serinleyen etekleri yeşile kesildiği için, Doğubeyazıt, Iğdır ve Aralık yörelerinden hayvancılıkla uğraşan tüm aileler eteklerine çadırlar kurarak uzun süre kalırlar kutsal dağlarında.

Nuh'un gemisinin üzerine konduğu rivayetlerinin olduğu Agirî, Serhat'ta yaşanan direnişlere de meskenlik etmiş bir dağdır. İhsan Nuri Paşa önderliğindeki Ağrı İsyanı'nda olduğu gibi '80'li yıllarda geri çekilmeyi yaşayan Ulusal kurtuluş mücadelesinin de birçok yiğit savaşçısını ana şefkatiyle kucaklamıştır. '90'lı yıllardan itibaren de tam bir gerilla meskeni olmuştur.

1990'lı yıllarla birlikte yaşanan serhildan dalgasıyla birlikte, gerillayla ilişkisi olan olmayan herkesin gerillayı görmek için gittiği Agirî, o yıllardan sonra düşmanın bir türlü gerillayı sökemediği bir dağdır. Hemen hemen Serhat yöresinden herkesin olduğu gibi Ali hevalin de gerillayla ilk kez tanıştığı yer Agirî'dir.

1974'te Iğdır'ın Sinek köyünde yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelen Ali heval, ilkokulu bitirdikten sonra aile ekonomisine katkı yapmak amacıyla çobanlık yapmaya başlar. Yazın çobanlık yaparken, kışın da evde hayvanlara bakar. Serhildanlardan yoğunca etkilenmiş olsa da, Ali hevalin yaşamı gerillayla tanıştığı ana kadar bu şekilde sürer. '92 yılı baharının sıcak bir gününde Agirî'nin eteklerinde hayvanlarını otlatan Ali heval, bir taşın üzerinde oturmuş Agirî'nin karlı doruklarına ve hemen karların olmadığı yerden itibaren başlayan ve Iğdır ovasını da içine alan yemyeşil deryaya ve rengarenk açan çiçeklerin güzelliğine bakar. Bu güzel görüntüye kendini kaptıran Ali heval, bir yandan da yaşanan serhildanları ve eskiden çok rahat kutladıkları, ama şimdi yasaklanmaya çalışılan Newroz'u, yaşanan mücadeleyi, gerillayı düşünür. Bir süre sonra kendisini hissettirmeye başlayan açlığın etkisiyle kalkıp çalı çırpı toplamaya başlar. Bu arada kayalıkların arasından çıkıp kendisine doğru gelen silahlı insanlar görür. İlk başta biraz ürkse de, kendisine yaklaşanların özgürlük savaşçıları olduğunu söylemesi üzerine, "Oturun, ben size çay yapacağım" der. Gerillaların da oturmayıp, kendisine çalı toplamada yardımcı olmalarından ve kendisiyle ilgilenmelerinden oldukça etkilenir.

Ali heval bir yandan çay hazırlarken, bir yandan da ilk defa gördüğü gerillalara sevincini, mutluluğunu belirtir ve kafasındaki bütün soruları sıralamaya başlar. Özellikle Newroz'u ve yaşanan serhildanları sorar. İnsanların ateş yakıp etrafında coşku ile halay çekmesine rağmen Newroz'un anlamını yeterince bilmediğinden gerillalara sık sık bu konuda sorular sorar. Gerillalar Ali hevalin sorduğu sorulara O'nun anlayabileceği şekilde cevaplar verirler. O büyük Kürt

efsanesini anlatırlar. Newroz'un 2600 yıl önce Demirci Kawa'nın halkla birlikte, her gün iki çocuklarının beynini yiyen zalim bir kral olan Dehaq'a karşı isyan edip onu öldürdükleri ve halkların özgürlüklerini dağlarda yaktıkları ateşlerle kutladıkları gün olduğunu söylerler. Bugün de PKK'nin bu devrimci özü yaşattığını ve devrim yapacağını, TC'nin de bunu hazmedemediğini, yeni Mazlumların, Dörtlerin kendi bedenlerini Kürt Halkının dirilişi ve temsili uğruna yaktıklarını, Newroz'un bugün onlarda anlam bulduğunu, halkı isyana kaldırıcı özelliği olduğunu uzun uzun anlatırlar. Akşamla birlikte gerillaları yolcu ettikten sonra, bir yandan gerilla ile tanışmanın verdiği sevinç ve bir yandan da Mazlumların kendilerini yakmaları ve artık anlamaya başladığı serhildanların etkisinde kalır.

O günden sonra Ali heval evden her çıkışında yanında fazla ekmek götürmeye ve sürekli gerillaları beklemeye başlar. Yaşamunda artık çok şey değişmiştir. Gerillayı, mücadeleyi, serhildanları, Newroz'u ve özellikle de çok etkilendiği, kendini meşaleleştirme eylemlerini düşünür ve mücadeleyle geç tanışmanın üzüntüsünü yaşamaya başlar. Ali heval o yaz boyunca sürekli gerillalarla görüşür. Her görüşmesi kendisi için mücadelenin bir başka yönünü ve düşman gerçekliğini öğrendiği yeni bir eğitim süreci olur. Kışın kendisini hissettirmesiyle birlikte bir süre arkadaşlardan ayrı kalacağını bilen Ali heval, "Ben de mücadeleye katılmak istiyorum" der. Henüz yaşının küçük olmasından dolayı arkadaşlar onun bu önerisini kabul etmeyerek bir süre daha beklemesini söylerler. Tüm ısrarlarına rağmen önerisi kabul edilmeyen Ali heval, arkadaşlarla vedalaşarak ayrılmak zorunda kalır. Artık o günden sonra, her yeni günün kendisini bahara ve gerillalara biraz yaklaştırdığını bilerek, her günü bir başka sevinçle karşılamaya başlar. Ama yine de '92 kışı kendisi için en uzun kış olur. '93 baharıyla birlikte hiç sevmediği çobanlığa bu kez kendisi talip olur. Çünkü çobanlık gerilla ile görüşmek demektir. Zengin bir aileye çoban olup, koyunlarıyla birlikte Agiri'nin doruklarına doğru açılır. Artık gerillayı beklemez.

Bu kez kendisi gerillaları aramaya başlar, ancak göremeyince çok üzülür. Kısa bir süre sonra gerillaların kendisine doğru geldiklerini görünce, üzüntüsü, yerini büyük bir sevince bırakır. Bu görüşmelerinin hemen ardındaki günlerde düşmanın yaşanan büyük bir operasyonuna ve gerillayla yaşanan çatışmaya ve düşmanın kayıplarına tanık olur. Bu durum kendisini o kadar etkilemiştir ki, gördüğü herkese çatışmayı ve gerillayı anlatmaya başlar. Durumun hiç de televizyonlarda anlatılanlara benzemediğini, kendi gözleriyle gördüğünü anlatıp çevresini de etkilemeye çalışır.

Yalnız o yıl TC, geçiş yollarını kapatmak amacıyla stratejik noktalarda karakollar yapmaya başlar. Ali heval, bu durumun kendisi için artık gerillayla görüşmesinin zor olacağı anlamına geldiğini iyi bilmekte ve içine sindirememektedir. Ama yoluna dikilen bu karakolu nasıl tahrip edeceğini de bilemez. Hep bu durumu düşünüp bir çıkış yolu bulamadığından dolayı ve kendisiyle birlikte çobanlık yapan, aynı zamanda gerilla ile de kendisini tanıştırmış olan bir arkadaşına, "Eğer düşmanın bu karakolu tamamlanırsa bir daha gerilla ile görüşemeyiz" deyip onun da fikrini almaya çalışır. Ancak yine de bir çıkış bulamamanın üzüntüsüyle akşam eve dönerler. O gece aklına benzinle karakolu yakmak gelir, ama benzini nasıl alacağı düşünceleri içerisinde koyunlarını alıp tekrar Agırî'nin yolunu tutar. Arkadaşına düşündüklerini anlatır ve benzini almanın tek yolunun da iki koyunu satmak olduğunu söyler. Arkadaşı "Ya koyunların sahibi sorarsa ne deriz?" deyince, Ali heval "Biz de kurt yedi deriz. Eğer inanmazsa gerillaların kesip götürdüğünü söyleriz. Nasıl olsa istemese bile sesini çıkaramaz" der.

Arkadaşıyla kararlaştırdıkları gibi iki koyunu Iğdır şehir merkezinde satar ve parasıyla da benzin alıp geri dönerler. Koyunlarını karakol inşaatının etrafına yayıp, akşam işçilerin gitmesini beklerler. Akşamla birlikte işçilerin de çekilmesi ardından, yalnız kalan bekçiye görünmeden karakola yaklaşır benzini dökerek ateşlerler. Yalnız kaçarken bekçi kendilerini görmüş ve düşmana bilgi vermiştir. Bunun üzerine Ali heval

arkadaşıyla birlikte gözaltına alınır. On beş gün süren yoğun işkencenin ardından tutuklanarak Iğdır Cezaevi'ne, ardından da Erzurum E Tipi Cezaevi'ne gönderilirler.

O dönemde Erzurum Cezaevi pilot bölge seçilmiş ve yapılan işkencelerle bir itirafçılaştırma ve Serhat bölgesini bu yolla düşürme alanı seçilmiştir. Ali heval arkadaşıyla birlikte daha cezaevine girer girmez gardiyan ve askerlerin yoğun saldırılarıyla itirafçılar koğuşuna gönderilmeye çalışılırlar. Kendilerine sık sık "Oraya gitmeyin, PKK'lılar sizi öldürür. Eğer PKK'lıların yanına gitmezseniz, yaşınız da küçük olduğundan erken çıkarsınız. Onların yanına giderseniz ömür boyu cezaevinde kalırsınız" dayatmalarına ve işkencelere rağmen kabul etmez ve arkadaşların yanına giderler.

Siyasal olarak da gelişmeye açık olan Ali heval, eğitim saatlerinin dışında da, her arkadaşına sorular sormaya ve verilenleri almaya çalışır. Alçakgönüllülüğü ve sevecenliğiyle de tüm arkadaşları tarafından sevimliye başlar.

15 Ağustos 1994 tarihinden itibaren saldırılarını tam bir vahşete çeviren düşman, tüm tutsakların kutlama yaptıkları bir esnada saldırır. Bu saldırıda her tutsak gibi ağır yaralar alan Ali heval, yaşı küçük olmasına rağmen arkadaşlarına moral vermekten geri kalmaz, sık sık yanındaki arkadaşlarına da, "Eğer ben zaaf gösterirsem, düşman yaşımın küçüklüğünden yararlanarak bana ihaneti dayatacak. Yine beni hücrelerin önünde dövüp hepinizin moralini bozmaya çalışacak. Ben bunun bilincindeyim ve kararlı tavrımı sonuna kadar sürdüreceğim" diyerek tüm arkadaşlarına kararlılığını bildirir ve moral kaynağı olur. Bu vahşet dönemi tüm '94 yılına yaydırılır. Çünkü düşman amacına ulaşamamış, tüm tutsakları teslim alamamış ve ardından hesapladığı gibi teslimiyeti diğer cezaevlerine yayma emellerine de ulaşamamıştır.

Vahşet sürecinin üçüncü ayında cezaevi idaresi, yaşı küçük olan arkadaşları toplayıp, onları diğer yoldaşlarından ayırmak için tek bir koğuşa koyar. Ali heval de bu grup içerisinde.

Düşmanın daha da ağırlaşan saldırıları başlayınca Ali hevalin aklına gerillalardan duyduğu ve cezaevinde iyice öğrendiği Diyarbakır vahşeti ve bu vahşetten çıkışın kıvılcımı olan Mazlum ve Dörtler gelir. Diyarbakır ve Erzurum'u karşılaştırır ve aynı olduğu sonucuna vararak, "Biz de kendimizi yakarsak bu vahşeti durdururuz" deyip arkadaşlarını ikna etmeye çalışır. Ali hevalin direnişe duran yüreği durdurulamaz ve yirmi arkadaşını ikna ettikten sonra, hep birden "Bijî Serok Apo!" sloganı eşliğinde koğuştaki tüm gazeteleri toplayıp, kendilerine sararak bedenlerini ateşlerler. Endişeye kapılan gardiyanlar toplu bir şekilde koğuşa girince gördükleri karşısında önce telaşa kapılırlar, ardından da ateşi söndürürler. Ali heval diğer arkadaşlarıyla birlikte yaralı halleriyle hücrelere kapatılır, tedavileri yapılmadığı halde yoğun işkenceye maruz kalırlar. Buna rağmen başarının sevinciyle her zamanki moralini korur.

Ali heval '95 yılı ocak ayında Erzincan DGM'sinde görülen davasından örgüt üyeliği cezası alır ve Bartın Cezaevi'ne sevk edilir. Bu cezaevinde de sürekli moral ve sevginin kaynağı olur.

Tarihe bir kara sayfa olarak geçen 9 Ekim uluslararası komplosuyla düşmanın "Güneşimizi karartma" çabalarını haber alan tutsakların, "Güneşimizi Karartamazsınız!" şiarıyla başlattıkları, ateşten barikat olarak Güneşimize bağlılık eylemlerine Ali heval de katılır.

Çünkü tüm tutsaklar şunu çok iyi biliyorlardı ki: Güneşlerine yapılan saldırılar özünde Ortadoğu halklarının umutlarını karartma girişimi ve onları bir kez daha tarihin karanlıklarına gömmeye çabalarıydı. Nasıl ki Mazlumlar çıktıkları kıvılcımlarla yeni çıkışın adı olmuşlarsa, "Güneşimizi Karartamazsınız!" şiarıyla direnişe duran yürekler de yeni bir başlangıcın adı olmak istiyorlardı. Yükselen Güneşlerinin ve Güneş Hareketi'nin etrafında ateşten barikat oluyorlardı. Ali heval de bu eylemin ilklerinden biri olarak 20 Ekim 1998 tarihinde bulunduğu Bartın Cezaevi'nde üzerine kolonya

dökerek bedenini ateş topuna çevirerek şehitler kervanına katıldı.

Ateşin ve Güneşin Çocukları, halkların tarihinde sizler kadar ateşin kutsallığına ve bağlılığın gereklerine göre yürüyen hiç kimse yoktur. Sizler tarihe yeni bir sayfa açtınız. Sizler mücadelemizde de yeni bir çıkış hamlesi oldunuz. Sizler halkımızın serhildana duran yüreği ve çılgığı, partimizin ilan ettiği Kahramanlık Haftası'nın yaratıcıları oldunuz.

Kahramanlık ruhunun ve bağlılığın pratiğe geçiricisi olan sizlere sözümüz; Güneşimizin etrafında sizlerin kararlılığıyla barikat olacağız. Her birinizi kendimize örnek alarak kendimizi geliştireceğiz. Emek ve değerlerimizin bileşkesi Güneşimize, sizlere ve sizlerin ardından Güneşlerinin etrafında yeni bir barikat olan Kürt Halkının direnişlerine kendimizi büyüterek cevap olacağız.

Bülent Bayram

“Savaşı geliştirenler hayatlarını ortaya koyuyorlar, özlemlerini ortaya koyuyorlar ve en yüce mertebeye ulaşıyorlar. Bize düşen, Onlara sadık kalmak, bunlara devrimci anlam verebilmek, iyi sözcü olmaktır.”

Önder APO

BAGER
1970 Hakkari
21.10.1998 Adıyaman Cezaevi

Bülent Bayram Yoldaşın Mektupları

“Beni, Bağlılığım ve İnancım Bu Eyleme Yöneltti”

Başkanım

1974 yılında Hakkari’de doğdum. Ailem geçmişten beri sol düşünceye sahip, yurtsever bir ailedir. Annem ve dayılarım geçmişte reformist ve küçük burjuva hareketlere ilgi duymaktaydı. ’80 sonrası dönemde partiye yakınlaştılar ve mücadeleyi desteklediler. Babam ’70’lerde Güney Kürdistan’da gelişen ilkel milliyetçi ayaklanmalara, bu bağlamda “peşmergelere” sempati duymuştur. Daha sonraları (’84’lerde) o da partiye ilgi göstermiştir. Ailem aktif bir aile değildir. Duygu ve yürekte mücadeleye inanmış ve bazı aile bireyleri destek sunmuştur. Bulunduğumuz çevredeki insanlar, her dönemde ailemize “devrimci, solcu” olarak bakmıştır. Dayılarım birçok defa düşman tarafından yakalanmış, baskı görmüş, cezaevlerinde kalmışlardır. Ağabeyim ’94 yılında gerilla saflarına katıldı.

Ben böylesine çatışmalı bir ortamda büyüdüm. Çok küçük yaşlarda düşmana bilinçsizce de olsa kin duymaya başladım. Evimize yapılan baskınlar, dayılarımın gözaltına alınmaları, işkence görmeleri sonucunda ben de polis ve subay çocuklarıyla kavgaya etmeye, onları dövmeye başladım. Gruplar

oluşturup subay ve polis lojmanlarının etrafında düşman çocuklarıyla kavgalar geliştirdim. Bu yaklaşımım okulda da devam etti.

İlk ve ortaokulu Hakkari’de okudum. ’89 yılında Mersin’e göç ettik. Babam Köy Hizmetleri Müdürlüğü’nde işçi olduğu için tayini Mersin’e çıkmıştı. Ülkeden kopuş beni çok zorladı. Her gün ülkeyi düşünüyor, yaz tatillerinde oraya gitmek istiyordum. Mersin bana çok yabancı, boğuk bir yer gibi geliyordu. Orayı hiç sevmedim. Duygum, yüreğim, her şeyim ülke özlemini taşıyordu. Mersin’e geldikten sonra okulu bırakıp TIR tamircisinde çalışmaya başladım. Haftada bir gün sanat okuluna gidiyordum. Çalıştığım işyerinde uygulanan baskılara boyun eğmeyip kendimi kabul ettirdim. Oraya gelen TIR şoförlerinin çoğu Kürt’tü. Avrupa’ya taşımacılık yaptıkları için Avrupa’da parti ile ilişkileri olanlar vardı. Bu insanlarla tanışıp güvenlerini kazandım. Küçük yaşta partiye ilgi duymam onların sevindiriyor ve bana karşı sevgiyle yaklaşıyorlardı. Her Avrupa’ya gidişlerinde getirdikleri kitap, broşür, Serxwebun, rozet, bayrak vb. veriyorlardı. Ben de bunları alıp arkadaşlarıma ve aileme veriyordum. Okuduğum kitap ve broşürlerden çok şey anlamasam da, mücadeleye olan ilgim giderek artıyordu. ’89 yılında dayım Mustafa Sezgin (Cafer) gerillaya katıldı. Bu beni çok etkilemişti. ’90 sonrası süreçte gelişen serhildanlar ve gösterilerle birlikte ben de mücadeleye katılmak için arayışlara girdim. ’90 yılında bir arkadaşımınla birlikte Uludere’nin Hilal köyüne gittik. Arkadaşım oralıydı ve kendisinin tanıdığı bir milis vardı. Onun aracılığıyla saflara katılacaktık. Oraya gittik, ama aradığımız kişi bizden kısa bir süre önce partiye katılmıştı. Tüm uğraşlarımıza rağmen partili arkadaşlara ulaşmanın yolunu bulamadık. Düşmanın dikkatini üzerimize çekmeden köyden çıkıp geri Mersin’e geldik. Bu başarısız girişimim beni geri çekmedi. Mersin’de ilişki arayışına girdim ve buldum. ’91 yılına kadar arkadaşlarla ilişkim sürdü. Daha sonra ’91 yılında gerillaya katıldım. Haftanın’de eğitim gördüm. Daha sonra Hiror, Metina, Zap gibi alanlarda kaldım. 1992 Güney

Savaş'ndan bir hafta önce arkadaşlar tarafından şehre gönderilmek için Güney'den ayrıldık. Bir grup arkadaşla birlikte Cudi'ye, oradan da Cizre'ye geçtik. Biz Cudi'deyken Güney Savaşı başladı. Savaşa katılmak için önerimi yaptım, kabul edilmedi.

1992 15 Ekim'inde altı arkadaşla birlikte Çukurova'ya geldik. Yaklaşık bir yıl Adana'da faaliyet yürüttüm. '92 Ekim'inden '93 4 Ekim'ine kadar Adana'da askeri faaliyetlerde kaldım. Değişik görev ve sorumluluklar yürüttüm. Birçok eylem planlamasında ve uygulamasında yer aldım. Faaliyet süresince hiçbir rehavete ve sivilleşme eğilimlerine kapılmadan çalıştım. Birçok eksik ve yetersiz yaklaşımlarım yaşanmıştır, ama hiçbir zaman yanlış bulduğum bir şey yapmadım. Neyi doğru buluyorsam, partiden neyi öğrenmişsem onu yapmaya çalıştım. Yaptıklarımın içerisinde çıkan tüm eksiklikler, anlayamama ve bilmemeden kaynaklanmıştır. Düşmanı basit gören, her şeyi eylem olarak anlayan, örgütlenme ve bilinçlenmeyi ikinci plana iten yaklaşımlarımı ancak yıllar sonra bugün anlayabiliyorum. Ne kadar eylem yapsam o kadar iyidir biçiminde bir yaklaşım eksik bir yaklaşımdır. Örgütü, ideolojiyi gözetmeyen, her şeyi askeri eylemlilikte gören bu anlayışım, daha sonraları gelişen düşman yönelimleri ve halkın bu yönelimler karşısında düştüğü yılgınlık ve sinmenin başlıca nedenidir. Örgütlü kitle yılgınlığa düşmez. Benim göremediğim işte bu noktaydı. Bugün bunu görebiliyorum, ama çok şey kaybettirdiğimin de farkındayım. Zindan yaşamım boyunca bunun acısını hissettim, güçlü sonuçlar çıkardım.

4 Ekim 1993 yılında yeni bir eylemin keşif hazırlıklarından döndükten sonra bir arkadaşla birlikte düşman tarafından yakalandım. Düşmanın bulunduğu evi basacağını anlayınca evin dışına çıktım ve düşmanın pususuna düşerek yakalandım. Düşman hangi evden çıktığımı görmediği için ev sahiplerinden kimse düşmanın eline geçmedi. Düşman sorgusunda parti direniş çizgisini yeterince temsil edemedim. İlk etapta bir zaaf gösterdimse de, ardından kendimi

toparlayarak düşmanın istediklerini reddettim. Partiye ve değerlere sahip çıkma durumum olmadı, ama büyük zararlar da vermeyerek kendimle sınırlı bir çözülme durumum oldu. Bu bir militan için kabul edilmez bir tutumdur. Bunun bilincindeyim. Kendimi ancak böyle bir eylemle affettirebilirim. Her zaman bunun ezikliğiyle yaşadım ve kendimi sorgulayarak irademi güçlendirdim.

Malatya Cezaevi'nde iki yıl kaldım. Düşman mahkemelerince idam cezasına çarptırıldım. Mahkemelerde halka, partiye, şehitlere bağlılığımı haykırarak özeleştirimi verdim. Hiçbir zaaf göstermedim. Malatya Zindanı'nda gelişen tüm eylemlere katıldım. Siyasi birim görevi ve eğitim birimi görevlerini yaptım. Partinin verdiği görevler karşısında değişik dönemlerde güçsüzlük yaşasam da, bu durumu giderdim. '95 yılında Ceyhan Cezaevi'ne, ardından da Adıyaman Zindanı'na sürgün edildim. Beş yıllık zindan yaşamım boyunca hem kendimi, hem de toplumsal gerçekliğimizi daha iyi tanıdım. Parti ile yürürken tek bir gerçeğe kilitlenmenin yakıcılığını daha net kavradım. Ya parti ile ya da düşman ile olunacağını, bunun orta yolunun olmadığını yaşanan pratikler açıkça ortaya koydu. "İki tanrıya kulluk edilemeyeceği" gerçeğini anlayarak tüm ruhumu, duygumu Önderlik ve şehitler gerçeğine bağladım. Pratik yürüyüşümde her ne kadar sorunlar yaşasam da bunların giderileceğine olan inancımı hiçbir zaman yitirmedim. Parti Önderliği'nin yaşamına ulaşma isteğiyle kendimi her gün yeniden sorgulayarak güçsüzlüklerimi ve önümdeki engelleri aşmaya çalıştım. Zindanı hiçbir zaman kabul etmedim. Hayallerim, düşüncem her an gerilla ve Önderlik'le birlikte oldu. Önderliğe ulaşma, yüce eğitiminden geçme, gerillaya yeniden ulaşma umuduyla kendimi dışarıya hazırladım. Sürekli Önderlik çözümlemelerini okuyarak Önderliğin karşısına güçlü çıkmak için hazırlandım. Zindanın temel hastalıklarından olan lafazan, demagog, soyut düşünen, sahte özelemler peşinde olan, bilgilenmeye bir sermaye dönemi düşüncesiyle yaklaşan türden yaklaşımlardan nefret ettim ve

Önderliğin “Yaşamdan öğrenin, kitaplardan değil” sözünün takipçisi olmaya çalıştım. Yaşamın kendisini anlatan çözümlemeler dışında başka bir şeyle uğraşmadım, aramadım. Kendimi de, çevremdekileri de çözümlemelerde tanıdım.

Beş yıllık kısa zindan yaşamımda birçok ihanete, kaçışa, düşkünleşmeye, siyaseti bırakanlara, bir sopa yememek için köşe bucak saklananlara, kısacası birçok cüceliklere tanık oldum. Yine parti yetkisini, kendisini ve ahbap-çavuşlarını yaşatmak için kullanmaya çalışan, tasfiyeci unsurlarla karşılaştım. Gördüğüm ve bilince çıkardığım oranda karşı çıktım, alet olmadım. Hiçbir zaman bireysel kaygıya kapılmadan gerçeklerini yüzlerine vurdum. Bazen sonuç almaktan uzak kalan kaba ve kestirmeci yaklaşımlarım olsa da sessiz kalmadım. İdeolojik-politik yetersizliğimden dolayı göremediğim, partiye zarar veren pratikler de yaşandı. Parti tarafından bunlar yargılanıp mahkum edildence kendimi sorgulayarak derin üzüntü duydum. Hiçbir sorun karşısında yılmayarak partiden ve Önderlik’ten aldığım güçle savaşımaya çalıştım. Önüme çıkan engeller karşısında daralma ve tepki duyma durumuna düştüğüm anlar oldu. Bazen çözümsüz kalma duygusunu da yaşadım. Ama bunlar hep geçici oldu ve yeniden kendimi toparlayarak doğru yaklaşıma çalıştım.

Parti Önderliği’nin yoğunca üzerinde durduğu kadın, aile, düzen ve bölge bağlarından kendimi kurtarmak, özgürleşmek için çaba harcadım. Büyük Komutan Zilan hevalin özgürleşme eylemi yaşamımda bir dönüm noktasıdır. Eylemiyle beni büyük düşünmeye sevk eden Zilan heval şahsında kadın cinsine yaklaşımı sorguladım. Duygu ve güdülerin bastırılmayla, görmezden gelinmeyle giderilmeyeceğinin bilincindeyim. Son birkaç yıllık süreçte en çok yoğunlaştığım, kendimi terbiye etmeye çalıştığım nokta burası oldu. Çözebilme ve giderme iddiam her zaman tamdı. Bugün baktığımda, sonuç almada büyük mesafeler kaydettiğime inanıyorum.

Ailemi bir devrim mevzisi haline getirmek için tüm çabamı gösterdim. Önümde engel olmaktan çıkardım. Beni hiçbir zaman devrimden uzaklaştıramayacaklarını pratikimle kanıtladım. Kabul edilmesi gereken yönlerini kabul ettim reddedilmesi gereken yanlarını reddettim. Bugün olumlu bir çizgide olduklarına inanıyorum.

Başkanım;

Bu mektubumda kendimi kısaca anlatmaya çalıştım. Parti yaşamım boyunca yaşadığım hata ve yetmezliklerin özeleştirisini bu eylemimle yeniden verirken, size ve şehitlere olan bağlılığımı yineliyorum. Temsil ettiğiniz yaşam ve felsefenin iyi bir öğrencisi olmaya çalışıyorum. Her zaman “ben size ölün demiyorum, yaşayın, büyük başarı” diyorsunuz. Bugün yaşadığımız koşullarda, bu türden bir eylemin büyük bir yaşam, en büyük başarı olacağına inanıyorum. Kolay bir ölümü seçme yerine, böylesine bir eylemle düşmana zindan cephesinden güçlü bir darbe vuracağımı biliyorum. Bağlılığım ve inancım beni bu eyleme yöneltiyor. 14 Temmuz direnişçileri, Zilan heval, Sema, Fikri ve Halit Oral hevaller bunu emrediyor. Eylemimle onların iyi bir takipçisi olduğumu göstermek ve onlara bağlılığımı haykırmak istiyorum. Onlar, zindan duvarlarını aşarak Önderlik’le buluştular. Ben de Önderlik çizgisi ve şehitler gerçeğiyle buluşarak düşmanın imha saldırılarına cevap vereceğim. Cevabım, sömürgeciliğe olduğu kadar ihanetidir de. Eylemimle ihanet gerçeğine gerekli karşılığı da veriyorum.

Kahrolsun sömürgecilik!

Kahrolsun her türden ihanet ve çetecilik!

Yaşasın Başkan Apo!

*Devrimci Selam ve Saygılarımla
Bager (Bülent Bayram)*

**Önder Apo'ya
bağlılık Mektubu**

***Ateşle Kutsanmaya Ve Arınmaya Giderken Canımdan Çok
Sevdiğim Başkanapo'ya Bağlılık Mektubum***

Başkanım;

Sırlarla dolu bir yaşamın sahibisiniz. Anlamak için uğraşanlar hep eksik kalıyorlar. Tam “anladım” diyen birisi bir bakıyor ki daha öğreneceği çok şey var. Çünkü ulaşılması güç bir zirve, her anı hayranlıklar uyandıran bir yaşam, düşmanları kadar dostları da şaşırtmayı, onları sürprizlerle yaşatmasını seven bir mücadele tarzı. Zorlukları aşmada ve sıfırdan yaratmada inanılmaz bir ustalık ve daha birçok çarpıcı özellikler, sırlar...

Ben de bu “sırlar” üzerinde çok yoğunlaştım. Tanımaya çalıştım. Ulaşabildim mi? Hayır! Ama doğru bir bağlanma ve ulaşabilme çabam her zaman oldu. Önderliğin son çözümlemelerinde sıkça dile getirdiği “Gılgamış’ı temsil ediyorsa, Enkidu gücünde savaşıyor kim, var mı böyle bir arkadaş?” diye soruyor. Bu soru yakıcı bir gerçeğin ürünü, bunu anlıyorum. Her türlü gerilikten ve yanılgıdan uzak, bireysel çıkarlarını düşünmeyen, tüm yaşamını Önderliğe ve çizgiye adanmış, onu savaşta en iyi temsil eden, “Enkidu” olma yolundadır. Ben de önderliğin bu arayışına cevap olmaya çalışacağım. Bugüne kadar başaramadıysam, Önderlik gerçeğini yeterince anlayamadığım içindir. Ama bugün Önderliğe daha çok yaklaştığıma inanıyorum. Geçmişte kaybettiğimi, bu eylemle yeniden kazanacağım. Son günlerimi büyük bir huzur içinde geçiriyorum. Yörüngesine girmeye

çalıştığım merkezin beni kabul ettiğini, edeceğini bilmenin coşkusuyla geçiyor son anlarım. Arkadaşlığın, öğrenci olabilmenin gereklerini yerine getirmek kadar ne mutlu edebilir insanı?

Başkanım;

Önderliğe yönelik saldırı kampanyasının yoğunlaştığı son günlerde düşmana olan öfkem daha da arttı. Bu öfkemi, bulunduğum zindanda düşmana karşı nasıl harekete geçiririm düşüncesi içerisinde kıvrandım durdum. Sonuçta en büyük karşılığın bu eylemle verileceğine karar vererek hazırlıklarına başladım. İnaniyorum ki, görkemli bir eylem olacak. Eğer bu süreçte dışarıda olsaydım yapacağım yine aynı şey olacaktı. Üzerime bağlayacağım bombalarla düşmana yönelecektim. Ama bu koşullarda yapacağım eylemin de, düşmana aynı türden bir cevap olduğunu biliyorum. Parti Önderliği'ne yönelik her düşman saldırısına binlerce insanın benim gibi karşılık vereceğini herkes bilmelidir. Kendi canımızı, uğrunuza feda etmekten çekinmeyeceğimizi Zilan, Sema, Fikri, Halit ve daha binlerce şehidimiz kanıtlamıştır. Kaybedecek fazla bir şeyimiz olmadığını, ama kazanacağımız bir dünyanın varolduğunu tüm insanlık bilmelidir. Ve kazanacağımız o dünya için canımızı vereceğimizden de hiç kimsenin kaygısı olmamalıdır. Bu binlerce şehidimizin ölümsüzlük eylemlerinde kanıtlanmıştır.

Başkanım;

Sizi görmeyi çok istedim. Dışarıda bunun için çok çaba sarf ettim. Ama olmadı, koşullar elvermedi. Bunun üzüntüsünü her ne kadar yaşasam da, ruhumda ve düşüncemde Önderlik'le buluştuğum inancı içerisindeyim. Kendimi Önderliğe çok yakın hissediyorum. Önderliği gören, kutsal eğitiminden geçen arkadaşlar adına seviniyorum. Önderliği görüp de anlamayanlara, Önderliği takip edemeyenlere de hem üzülmüyor, hem de kızıyorum. Onları Önderlik'le buluşmaya davet ediyorum. Tek kurtuluş ve özgürleşme

yolunun Önderlik felsefesini, yaşamını anlamaktan geçtiğinin bilincinde olmak gerekiyor.

Önderliğe yönelik saldırıların cephesi ne kadar çok olursa olsun ve yine ne kadar büyük güce sahip olurlarsa olsunlar bu bizleri yıldırmıyor, hepsinin boşa çıkarılacağını Önderlik kanıtlamıştır. Bu konuda Önderliğin izinde olduğunu söyleyen herkese de büyük işler düştüğünü biliyorum. Sorun bunu gerçekleştirmektir. İşte yapılamayan da budur. Önderlik tek bırakılıyor. Tüm insanlarımızın bulundukları her alanı bir savaş mevzisine dönüştürmeleri gerekiyor. Yetmiş yıllık egemen karakterin halkımız üzerindeki barbarlıkları biliniyor. Binlerce insanı katletmekten çekinmeyen bu azgın karakter, eğer hala yaşıyor ve ayakta olduğunu iddia ediyorsa, bu onun güçlülüğünden değil, halkımızın zayıf yanlarından ötürüdür. Birlik ve kazanma ruhuna kavuşan bir halkın önünde hiçbir güç dayanamaz. Eğer bugün Önderliğimizi korumamız ve O'nun etrafında kenetlenmemiz gerçekleşirse, düşmanın tüm heveslerinin kursağında bırakabiliriz. Bu yaşama veya yok olma gerçeğini ifade ediyor. Yaşamamız ve kazanmamız ancak düşmana karşı Önderlik etrafında kenetlenmekten geçiyor.

Gerçekleştireceğim eylemle hem düşman saldırılarına cevap vereceğim, hem de ulusal birliğin inşasında bir katkı sağlamaya çalışacağım.

Eğer ulusal birlik bir bina ise, ben de bu binanın duvarlarına bir taş ekliyorum. Halkımızı da bu binanın inşasında görev

almaya çağırıyorum. Komutan Zilan hevalin dediği gibi, “keşke canımdan başka verebileceğimiz bir şey olsaydı.” Bugün ancak ateşleyeceğim bedenim var. Bedenimin bir çağrı, bir mesaj, bir çılgılık olacağı inancıyla Başkan Apo’ya bağlılığımı ispatlayacağım. Kendimden önceki tüm komutanlarımın yaptığı gibi Önderlikle buluşarak düşmana bu cepheden darbemi vuracağım. Düşmana karşı kinimi, öfkemi ancak bu şekilde kusabilirim. Son olarak Önderlik’ten tek bir isteğim vardır. Kendisini koruması ve güvenliğini sağlamasıdır. Bu savaşta zaferin Başkan Apo’nun varlığıyla sağlanabileceğine herkes gibi ben de tüm kalbimle inanıyorum. Bugüne kadar Başkan Apo için özgür bir parça vatan toprağı yaratamadığımız için çok üzgünüm. Bu saflarda savaşıyan bir birey olarak benim de bu durumdan sorumlu olduğumu, payımın olduğunu belirtmek istiyorum. Başkan Apo’ya sonsuza dek sağlıklı ve gönlünce bir yaşam diliyorum.

Kahrolsun faşist TC devleti!
Yaşasın PKK-ERNK-ARGK!
Yaşasın Başkan Apo!

*Devrimci Selam Ve Saygılarımla
Bager (Bülent Bayram)*

Aileme

Hepinizi, gerçekleştireceğim eylemin coşkusuyla selamlıyorum. Böyle bir eylemi neden seçtiğimi anlayacağınıza inanıyorum. Ve eylemimi göz yaşları içinde değil, büyük bir gurur ve anlayışla karşılamanız gerekir. Vatan uğruna verilen can en anlamlı olanıdır. Hepinizi vatan uğruna ve Önderliğe bağlılık temelinde daha da güçlü mücadele etmeye çağırıyorum.

Tümünüzün benden beklentisi iyi bir devrimci olmamdı. Ben de bu beklentinize cevap olmak için mücadele saflarına katıldım. Bu yolda şehadet, esir düşme, sakat kalma ve daha başka birçok sonucun olduğunu sizler de biliyorsunuz. Bu sonuçlardan biriyle elbet bir gün karşılaşacağınıza inanmıştınız. İşte bugün ben bu sonuçlardan birine, şehadete karar verdim.

Başkan Apo'ya yönelik suikast girişimine sessiz kalmak doğru değildi. Sessiz kalmak ihanet anlamına geliyor. Sizlerin de ihanet eden bir evladınızın olmasını istemeyeceğinizi biliyorum. Sizler bir aile olarak bana verebileceğiniz her şeyi verdiniz. Ülke ve halk sevgisi, düşman bilinci ve iyi bir insan olmam için her türlü görevinizi yaptınız. Bu konuda sizlere olan borcumu da eylemimle ödeyeceğim.

Kardeşlerimin iyi birer devrimci olması için elinizden ne geliyorsa yapın. Şehitlerimizin anılarına bağlı olmanın bir gereği de iyi evlat yetiştirmektir.

Anne,

Kendini güçlü tut. Eylemime zılgıtlarla, sevinçle karşılık ver. Sana vasiyetim ağlamadan, başı dik her yerde mücadeleyi ve şehitleri yaşatmandır. Bu yolda elinden ne geliyorsa yapman benim son istemimdir. Ailenin diğer bireylerine güç ver. Rojhat'a, Azad'a ve Fırat'a eylemimin anlamını kavrat. Onları mücadele bilinciyle yetiştir. Mücadele silahımı kardeşlerime devrediyorum. Abim Murat'ın Kürdistan dağlarından şehitlerimizin intikamı için savaşması beni çok sevindiriyor. İsteğim, diğer kardeşlerimin de bu yolda yürümeleridir. Tüm kardeşlerimi sevgiyle kucaklıyorum.

Baba,

Çok şey yazmak isterdim. Ama bu koşullarda kısa yazmak zorundayım. Uzun süreden beridir görüşemedik. Eylemimden önce sana da seslenmek istiyorum. Biliyorum, en güçlü olan, soğukkanlılıkla karşılayacak olanların başındasın. Ailenin eylemimi daha iyi anlaması sana bağlı. Onlara anlat ve kavratmaya çalış. İyi birer militan olmaları için bol bol kitap okut. Şehitlerimizi tanımalarını sağla. İnsanların neden ülke uğruna şehit düştüklerini öğret. Senden tek isteğim budur.

Sizlere layık bir evlat olabilmek için yolumdan şaşmamaya çalıştım. Zaten sen her zaman benden bunu beklerdin. "Bir işe girdiğiniz mi tam hakkını verin, yoksa girmeyin" derdin her zaman. Bu sözünün takipçisi olmaya çalıştım. Ne kadar başarılı olabildim, ona da sizler, halk karar versin.

Halkıma, şehitlere ve Başkan Apo'ya borcumun hiçbir zaman bitmeyeceğini biliyorum. Bir nebze de olsa bir şeyler başarabildiysem ne mutlu bana. Vasiyetim, beni Hakkari'de gömmenizdir. Ülkede gömülmek istememi anlayacağını umuyorum. Eğer koşullarınız uygun değilse beni arkadaşım şehit Yakup Bitkin'in yanına gömün.

Seni, annemi, kardeşlerimi, nenemi, dayılarımı, tüm yakınları, dostları devrimci duygularla kucaklıyor, saygı ve sevgilerimi sunuyorum.

21 Ekim 1998
Oğlunuz Bager

Yoldaşlarının Kaleminden Bager Yoldaş

Bülent Bayram '74 yılında Hakkari'de doğuyor. '89 yılında ailesinin Mersin'e göçmesi sonucunda ülkeden uzaklaştığı için zorlanıyor ve ülke özlemini, duygusunu yoğun olarak yaşıyor. Daha küçük yaşlardayken partiye sempati duyuyor ve mücadeleye ilgisi geliyor. Çeşitli düzeylerde partiyle ilişkisi oluyor, Temmuz 1991 tarihinde ise gerilla saflarına katılıyor.

Haftanın'de gördüğü askeri ve siyasi eğitimden sonra Hiror, Metina, Zap gibi alanlarda kalıyor. 15 Ekim 1992'de faaliyetler için Adana'ya gönderiliyor. Yakalandığı 4 Ekim 1993 tarihine kadar Adana'da askeri alanda faaliyet yürütüyor. Geliştirilen eylem planlarında ve uygulamalarında yer alıyor. 26 Ekim 1993 tarihinde Malatya Zindanı'na götürülüyor, 25 Temmuz 1995 tarihinde idam cezasına çarptırılıyor. Cezası kesinleştikten sonra 25 Ağustos 1995 tarihinde Ceyhan Cezaevi'ne sürgün ediliyor. Ceyhan Cezaevi'nin tutukevine dönüştürülüp boşaltılması üzerine 23 Haziran 1997 tarihinde 33 arkadaşıyla birlikte Adıyaman Cezaevi'ne sevk ediliyor. Cezaevlerinde kaldığı sürece de çeşitli görevlerde bulunuyor. Adıyaman Cezaevi'nde de siyasi birim dahil çeşitli görevler yürütüyor.

Bülent Bayram arkadaş son süreçte Önderliğimize yönelik geliştirilen uluslararası saldırı kampanyası ve suikast girişimi karşısında yoğun etkileniyor ve bir şeyler yapabilmenin yoğun arayışı içine giriyor. Özellikle Halit Oral arkadaşın Maraş Cezaevi'nde bedenini tutuşturarak ölümsüzleşmesi,

Bülent arkadaşın tüm yoğunluğunu böylesi görkemli ve kahramanca bir eylem üzerinde kilitlenmesini beraberinde getiriyor. Artık tamamen böylesi bir eylemi gerçekleştirmenin hazırlıklarına kenetleniyor. Halit Oral arkadaşın eyleminden sonra Mehmet Gül ve Murat Kaya arkadaşların aynı amaçla yakma eylemlerini gerçekleştirmesi ve eylemlerine müdahale edilmesinden sonra Bülent arkadaş, örgütteki bir arkadaşla “Ben arkadaşların eylemlerine müdahale edilmesini, söndürülmesini doğru bulmuyorum. Böylesi eylemlere müdahale edilmemesi gerekir” biçiminde düşüncesini belirtiyor. Böylece burada yapacağı eylemine müdahale edilip edilmeyeceğinin zeminini yokluyor. Bu süreçte ortamdaki konuşmalar, sohbetler Önderliğe yönelik saldırı girişimleri ve buna endeksli gelişmeler ile Halit Oral arkadaşın Önderliğe yapılan suikast girişimi ve saldırıları protesto etmek ve Önderliğe bağlılığını ifade etmek için gerçekleştirdiği eylemin yoğunluğuyla geçiyordu. Halit Oral arkadaşın bıraktığı mektupların basında çıkmasından önce elimize ulaşmış olması bu yoğunluğu daha da hızlandırmıştı.

Bülent Bayram arkadaş, eylem kararını bir hafta öncesinden vermiş, eylemi gerçekleştirmenin anını, fırsatını kolluyordu. Öyle ki, son bir hafta-on gün tavır ve davranışlarında, üslup ve yaklaşımında, yaşam ve ilişkilerinde büyük bir değişim meydana gelmişti. Hep düşünceli sakin ve büyük bir yoğunlaşma içinde olduğu koğuşunda bulunan arkadaşlarınca da fark ediliyordu. Önderliğe yönelik saldırı kampanyası ve bu saldırılar karşısında sessiz kalmalara karşı öfkesini konuşmalarına da yansıtıyordu. Bu yönlü herhangi bir gelişmeyi kaçırmıyor, basını didik didik ediyordu.

Eylemi gerçekleştirmeden iki üç gün önce bir şeyler yazdığını gören örgütteki bir arkadaş ne yazdığını sorduğunda, büyük bir soğukkanlılıkla “İK’ye yazıyorum” diyerek cevap veriyordu. Makale, öykü veya değişik bir yazı türü olsa arkadaşların merak edip bakacakları, okumaya yeltenecekleri ihtimalini ortadan kaldırmak için böylesi bir yöntemle başvuruyordu. Genelde büyük bir yoğunlaşma içinde olduğu,

Önderlik ve şehitler gerçeğiyle buluşmayı yaşadığı için, arkadaşlara sürekli güç veriyor, çok içten espriler yapıyor, moral aşıliyordu.

Önderliğe bıraktığı mektuplarda “Son günlerimi büyük bir huzur içinde geçiriyorum. Yörüngesine girmeye çalıştığım merkezin beni kabul ettiğini-edeceğini bilmenin coşkusıyla geçiyor son anlarım” belirlemelerinde ifade ettiğı gerçeklik, eylem öncesi yaşam ve ilişkilerine, tavır ve davranışlarına, üslup ve yaklaşımlarına hakimdi.

En son 21 Ekim günü Özgür Halk dergisinin okunduğı bir sırada, Halit Oral arkadaşın mektuplarının tekrar okunması isteminde bulunuyor. Oysa birkaç gün öncesinde Halit Oral arkadaşın mektuplarını iki kez okumuştı, mektupların nüshaları çoğaltılarak koğuşlara dağıtılmış ve üzerinde tartışılarak sonuçlar çıkarılmaya, yaşamda nasıl temsil edilip cevap olunacağına dair konuşmalar olmuştu, oluyordu. Eylemi yapacağı gece geç saatlerde televizyon haberlerinde Önderlikle ilgili verilen görüntülerde, Önderliğin arkadaşlarla selamlaşarak kucaklaştığını görünce bir arkadaş, “Keşke ben de Önderliği bir sefer kucaklayıp öpebilseydim” diyor. Eylemi gerçekleştirdiğı gece geç saatlere kadar aşağıda kalıyor ve herkesin yatakhaneye çıkıp yatmasını bekliyor. Geç saatlerde yatakhaneye çıkıp elbiselerini değiştirerek yatar gibi yapıyor. Eylemi gerçekleştirdiğinde ateşin daha iyi tutuşması için özellikle elyaf ve naylon cinsinden olan eşofmanını giyiyor. Tüm arkadaşların yattığından emin olduktan sonra yatağından kalkıp aşağıdan kolonya ve erken tutuşabilecek malzemeleri alıp yatakhane bölümünde bulunan tuvalet-lavabo kısmına geçerek kapıyı sürgülüyor. Tuvalet-lavabo kısmında bulunan su bidonlarını, eylemini gerçekleştirdiğı anda müdahaleye gelen arkadaşların üzerine su döküp ateşini söndürmelerini engellemek amacıyla arkadaşların ulaşamayacağı bir yere bırakarak saklıyor.

21 Ekim’i 22 Ekim’e bağlayan gece saat 01.45’ten önce üzerine kolonya dökerek eylemini gerçekleştiriyor. İyice tutuştuktan ve belli bir süre geçtikten sonra, 01.45’ta “Biji Serok APO”, “Biji

PKK", "Güneşimizi Karartamazlar" sloganlarıyla koğuştaki arkadaşlar uyanıyor. Arkadaşın attığı sloganlar öyle net ve öyle gür çıkıyor ki, aynı esnada diğer üç koğuştaki bulunan arkadaşlar da uyanıyor. Gür bir sesle atılan sloganlardaki netlik, kararlılık, keskinlik cezaevinin tümünü kaplıyor. Yatakhanelerden aniden kalkan arkadaşlar ilk etapta ne olduğuna şaşırıyorlar, hatta saldırı olduğunu sananlar bile oluyor. Bu telaşla koşarak yatakhanelerin kapısını geçmeye çalıştıklarında sesin yandaki tuvalet-lavabo kısmından geldiğini, kapı aralığından alev ve yanık kokusunun yayıldığını görüyor ve kapıyı açmaya çalışıyorlar. Kapıyı arkadan süngülediğinden kapı açılmıyor. Üç-dört arkadaş kapıyı tekmelerle kırarak açabiliyor. Kapıyı kırmak suretiyle açmak için iki üç dakika geçiyor. Zira Bülent arkadaş hem kapıyı arkadan süngülemiş, hem de arkadaşların kapıyı zorlayıp açmalarını önlemek için, bedeniyle kapının arkasına yaslanıp açılmasını engellemeye çalışıyordu. Bu arada kimi arkadaşlar aşağıdan su almaya, kimi arkadaşlar idareyi çağırmaya, kimi arkadaşlar da kapıyı kırmayla uğraşıyordu. Arkadaşlar kapıyı kırıp içeri girdiklerinde her tarafını alevlerin kapladığı bir ateş topuyla karşılaşıyorlar. Ateş topunun içinde sadece Bülent arkadaşın yüzü seçilebiliyor. Her tarafını alevler kaplamış olmasına rağmen sloganlar eşliğinde ellerini havaya kaldırmış zafer işareti yapıyor. Arkadaşları gördüğü gibi, alevlerin içinde gülümseyerek "Önderliğe bağlılık eylemimi koydum" diyerek, "Güneşimizi Karartamazlar" ve Önderliğe bağlılık sloganlarını gür bir sesle haykırıyor.

Arkadaşların kendisine müdahalesini görünce "Müdahale etmeyin, ateşimi söndürmeyin" diyerek kızıyor. Battaniyeye ateşi söndürülüp battaniyenin içine alındığında, kimi arkadaşların eylemin şokunda olduğunu ve üzüldüğünü görüyor ve "Sevinmeniz gerekir" diyerek arkadaşlara moral veriyor. Arkadaşlar kendisini kaldırıp yatağına götürmeye kalkıştığında, "Ben kendim yürürüm" diyerek, büyük bir soğukkanlılıkla yürüyerek ranzasına gidip uzanıyor. Üzerinde

bulunan elbisesinin kemer, el ve ayak bilekleri dışında hepsi yanmıştı. Gözlerinde kararlılığın dışında en ufak bir belirti görülüyor ve sürekli gülümsüyor, “Bir kuş gibi uçuyorum, melekler kadar özgürüm” diyordu. Sarf ettiği bu sözlerindeki gerçeklik parlayan gözlerinden, gülümseyen yüzünden rahatlıkla okunuyordu. Önderlik’le, şehitler gerçeğiyle buluşmanın mutluluğu, sevinci, coşkusu, bakışlarına, gülüşüne egemendi. Önderliğe bağlılık ve inanç eylemini büyük bir irade, bilinç ve kararlılıkla gerçekleştirmişti. Konuşmalarında sarf ettiği sözlerde, haykırdığı sloganlarında duygusallığın en ufak bir belirtisi görülüyordu. Bilinci tamamen yerindeydi. Yörüngesine girmeye çalıştığı “merkeze”, Önderlik ve şehitler gerçeğine tamamen kilitlenmişti.

Aşağıdan mazgala vurma ve idareyi çağırma sesini işitince “Beni hastaneye gönderemezsiniz, kimse eylemime engel olamaz, kesin sonuç alacağım, şehit olmak istiyorum” diyordu. Oldukça sistemli hareket ederek eyleminin kesin sonuçlarını önceden görerek hareket ediyordu. Konuşmasıyla, tavır ve davranışlarıyla kendisi arkadaşlara güç ve moral veriyordu. Sanki kendisini yakan, vücudu yanan, vücut direnci azalan kendisi değil de başında toplanan arkadaşlardı. O haliyle bile büyük bir soğukkanlılık ve sakin bir üslupla “Önderliğe bağlı kalacağınıza söz verin” diyor, bir arkadaşın gözlerine baktığında ise, “Sen ağlıyor musun, sevinmen gerekir. Önderlik olmazsa biz ne yaparız! Ağlamak ihanettir!” diyerek, kendisi arkadaşı teselli etmeye, moral vermeye çalışıyor. Ranzada uzanmış vaziyetteyken doğrulup oturuyor ve vücuduna bakarak, “Bacağım ağrıyor, demek ki orası iyi yanmamış” diyor ve ardından üç dört kez, “Bi can, bi xwîn, em bi terene ey Serok” sloganlarını peşpeşe haykırıyor.

Saat 02.25’te idare tarafından sedye getirilip hastaneye götürülmesi için merdivenlerden indirilmeye çalışıldığı esnada, “Adıyaman’ın sesini tüm dünyaya duyuracağım” dedikten sonra, “Beni boşuna hastaneye götürüyorsunuz, kimse eylemime engel olamaz. Kuşlar gibi uçuyorum.

Melekler gibi özgürüm” diyor ve Önderliğe bağlılık sloganlarını atıyordu. Aşağı kata indirilip gözü gardiyan ve askerlere iliştiğinde ise, “Bijî Serok Apo”, “Bijî PKK”, “Güneşimizi Karartamazsınız”, “Kahrolsun TC faşizmi”, “Kahrolsun Zeki ihaneti” sloganlarını atıyordu. Koridor boyunca gür bir sesle haykırdığı sloganlarla Adıyaman Zindanı titriyordu adeta. Ve zindanda bulunan tüm arkadaşlar olarak, “Şehitler ölmez” sloganlarıyla Bülent arkadaşı uğurladık.

Bülent arkadaşı ilk etapta Adıyaman Devlet Hastanesi’ne götürüyorlar. İdarenin verdiği bilgiye göre vücudunda üçüncü ve ikinci dereceden yanıklar oluşuyor. 05.30 ile 08.00 arası Antep Devlet Hastanesi’ne, saat 09.00’den sonra ise tedavi olanaklarının olmayışı nedeniyle Adana Balcalı Hastanesi’ne götürülüyor. 22 Ekim 1998, saat 15.00 civarında ise şehadet mertebesine kavuşarak ölümsüzleşiyor.

Bülent arkadaş, eylem öncesinde her yönüyle Önderlik ve şehitler gerçeğiyle buluşmanın kararlılığıyla hazırlıklarına başlamıştı. Hazırlıklarını son derece bilinçli, planlı, büyük bir gizlilik içerisinde ve kesin sonuç almaya yönelik yürütüyordu. Arkadaş, Önderliğe bağlılık ve inanç eylemini büyük bir irade, inanç ve kararlılıkla, büyük bir kahramanlık ve görkemlilikle gerçekleştirdi. Gerek eylem öncesinde, gerek eylem anında ve gerekse de eylem sonrasında sarf ettiği sözler, attığı sloganlar, sergilediği davranışlar son derece bilinçli, sistemliydi. Eylemin başlangıcından cezaevinden götürülene kadar konuşma ve sloganları oldukça güçlü, net, keskin ve gürdü. Eylemini, alevlerini ve kendisinde oluşan yanıkları gören arkadaşların fiziki olarak yaşayabileceğine dair en ufak bir kanıları yoktu. Bunu en iyi gören ise Bülent arkadaşı ve “Beni boşuna hastaneye kaldırıyorsanız, kesin sonuç alacağım” diyordu. Önderlik ve şehitler gerçeğiyle buluşmanın huzurunu yaşayarak eyleminin kesin sonuçlarını görmenin rahatlığını ifade ediyordu.

Eylem sonrasında, eşyalarının arasında Önderliğe iki, ailesine bir adet olmak üzere yazdığı, kahramanca ve görkemli

eylemini gerçekleştirme nedenlerini ifade eden mektupları bulunuyordu. Mektuplarında, özellikle, Önderliğe ulaşma, Önderlik çizgisi ve şehitler gerçeğiyle buluşarak düşman saldırılarına ve iç ihanete cevap verme gerçeği üzerinde duruyordu. Her cümlesi yüksek bilinç yüklü olan ve kendisini Önderliğin çözümlemelerde dile getirdiği yüce arkadaşlık bağı olan “Enkidu” olma üzerinde kilitleniyordu. Eyleminin amacını Önderliğe bıraktığı mektuplarda şöyle ifade ediyordu:

“Önderliğe yönelik saldırı kampanyasının yoğunlaştığı son günlerde düşmana olan öfkem daha da arttı. Bu öfkemi bulduğum zindanda düşmana karşı nasıl harekete geçiririm düşüncesi içerisinde kıvrandım durdum. Sonuçta en büyük karşılığın bu eylemle verileceğine karar vererek hazırlıklarına başladım. İnanıyorum ki görkemli bir eylem olacak. Eğer bu süreçte dışarıda olsaydım yapacağım yine aynı şey olacaktı. Üzerime bağlayacağım bombalarla düşmana yönelecektim. Ama bu koşullarda yapacağım eylemin de düşmana aynı türde bir cevap olduğunu biliyorum. Parti Önderliği’ne yönelik her düşman saldırısına binlerce insanın benim gibi karşılık vereceğini herkes bilmelidir. Kendi canımızı uğrunuza feda etmekten çekinmeyeceğimizi Zilan, Sema, Fikri, Halit ve daha binlerce şehidimiz kanıtlamıştır.”

“Gerçekleştireceğim eylemle hem düşman saldırılarına cevap vereceğim, hem de ulusal birliğin inşasında bir katkı sağlamaya çalışacağım. Eğer ulusal birlik bir bina ise, ben de bu binanın duvarlarına bir taş ekliyorum. Halkımızı da bu binanın inşasında görev almaya çağırıyorum. Komutan Zilan hevalin dediği gibi, “keşke canımdan başka vereceğim bir **şey olsaydı.**” **Bugün ancak ateşleyeceğim bedenim var.** Bedenimin bir çağrı, bir mesaj, bir çılgılık olacağı inancıyla Başkan Apo’ya bağlılığımı ispatlayacağım...”

“Önderlik çizgisi ve şehitler gerçeğiyle buluşarak düşmanın imha saldırılarına cevap vereceğim. Cevabım, sömürgeciliğe olduğu kadar ihanetidir de...”

Selamet Menteş

“Önderlik ancak, örgütlenmiş parti kadrosu, örgütlenmiş parti gerçeği ve yaratılacak yeni insanlık öğretisinin uygulayıcıları olmakla korunur”.

Selamet Mentes

Aynur Artan

“Yapacağım bu eylem, bugüne kadar içine girdiğim yetmezliklerin özeleştirisi olacaktır”.

Aynur Artan

KURDÊ (S. Menteş)
1976 Bingöl-Genç
23.10.1998 Midyat Cezaevi

ROTİNDİ (A. ARTAN)
1974 Elazığ
23.10.1988 Midyat Cezaevi

Selamet Menteş Ve Aynur Artan Yoldaşların Mektubu

Başkanım

Öncelikle Parti Önderliği'ne karşı yapılan saldırıları kendine insanım diyen herkes adına kınıyoruz. Üç bin yıllık tarihi bir geçmişe sahip olan insanlık, böyle bir güzellikle ilk defa tanıştı. İnsanlığın güzelliğinin bileşkesi olan Önderliğimize karşı ancak içindeki insanlık nüvelerini tamamen yitirmiş olan "insanlık ca- navarları" bu saldırıyı yapabilir.

Güzellik dehamız, seni çok seviyoruz. Sana uzanan eller, zafer tutkumuzun ateşi ile küle dönecektir.

Adım Selamet Menteş (Kurdê), Bingöl'ün Genç ilçesine bağlı Sağgöze (Rîz) köyünde doğdum. Çevrede Mıstan aşireti olarak tanı- nırız. Aşiret, Şex Sait isyanında yer aldığı için tanınan bir aşirettir. Toplam altı kardeşiz. Bir abim şehittir, bir abim gerilla saflarında. Bir abim de uğradığı kontra saldırısında gazidir. Ailemin en kü- çüğüyüm. İlkokulu bitirdim, ortaokula geçince okumadım. Feodal ve küçük-burjuva özelliklere sahip bir ailenin içinde büyüdüm. Ailem oldukça yurtseverdir. Ben daha beş yaşınday- ken Kürtlük ve Kürdistan kavramları evimizde tartışılırdı. "Kurdê" adım, o zamandan kaldı. Girdiğim çocuksu inat neticesinde herkese adımı kabullendirdim. Cephe düzeyinde birçok çalışma içerisinde yer aldım. Ama resmi olarak 1994 yılının Eylül ayında Amed eyaletinde parti saflarına katıldım. Üç gün kırsalda kaldıktan

sonra, yaralı arkadaşların ilaç ihtiyaçlarını temin etmek üzere Amed şehir merkezine yollandım. Gizlilik kurallarına yeterince dikkat etmediğim için yakalandım. Amed Zindanı'nda, daha sonra ise, Midyat Zindanı'nda kaldım. Yönetim dü- zeyinde ve diğer alanlarda görev aldım. Özellikle ilk etapta parti ideolojisini yeterince tanınamamdan kaynaklı zindanda gelişen yanlış anlayışların hem zemini, hem de uygulayıcısı oldum. İlk etapta sağ liberal anlayışları içinde barındıran tasfiyeci süreci yaşadım, daha sonra ise sol sektör pratiğın ürünü olan kontra pratiğın içerisinde yürütücülerinden biri oldum. Bu pratikte in- sanlık onuru ile ve parti çizgimizle bağdaşmayan tutumlar içe- risine girdim. Önderliğın YAJK ile birlikte geliştirdiğı kadın özgürlüğünü kavramayan UNİTA tarzı çeteci anlayışlara zemin oldum. PKK'nın militanlığına soyunacağıma, bireylerin militanlığına soyundum. Kendimde parti çizgisini ilkesel düzeyde özüm- seme yerine, bireyleri esas alarak yürüdüm. Gerçek anlamda yoldaşlık ilişkileri yerine ahbap-çavuş, bölgeci ve yerel ilişkiler geliştirdim. Yaşadığımız tasfiyeci pratik açıldıktan sonra parti, halk ve insanlık karşısında kendimi vicdanen suçlu hissettim. Özellikle Midyat alanında partiyi daha yakından tanıma ve yaşadığım pratikleri çözmeye çalıştım. Midyat süreci benim açımdan netleşme ve kararlaşma süreci oldu. Nisan ayında ya- pılan birinci iç konferansta yönetimde yer aldım. Halen de yönetimdeyim. Her ne kadar kendimi bu süreçte partiyi tanımaya ve çizgiye gelme noktasında yetkinleştirmeye çalıştıysam da, öncü- lüğün gereklerini yeterince yerine getiremedim. Yaşadığım tüm sınıf dışı özelliklerime rağmen içsel anlamda kendimi hiç bir zaman partiden kopuk görmedim. '96 yılında size yönelik geliştiren suikast girişiminde, yine böyle bir eylem yapmak istedim. Ama başarıyla sonuçlandıramadım. Bu sefer başaracağıma ina- nıyorum. Yapacağım bu eylem, bugüne kadar içine girdiğim yet- mezliklerin özeleştirisidir olacaktır.

Adım Aynur Artan (Rotında), 1974 Elazığ doğumluyum, aslen Bingöl Yeniköylüyüm. Ailem feodal, küçük-burjuva

özelliklere sahiptir. Ailemde yurtsever özellikler fazla gelişmediğinden ancak üniversite yıllarında partiyi tanıma imkanım oldu. Toplam üç kardeşiz. Ailenin en büyük çocuğuyum. Çevremın feodal ve dinin etkisinde olması, kişiliğimde kapalı bir şekillenmeyi doğurdu.

Partiyle tanışana kadar okumaktan ve ailesi için çalışıp-çabala-yan, dünyası oldukça dar, düzenin köhnemişliğine kendimi kap- tırılmışım. Ama partiyi tanıdıktan sonra kendim dışında büyük bir halkın olduğunu, sömürgeci kemalist gerçekliliğın beni ne denli kör, sağır ve dilsiz bıraktığını gördüm. 21 Kasım 1993 yılında okulu bırakıp Amed eyaletinde parti saflarına katıldım. Dersim ve Erzurum eyaletlerinde kaldım. Cephe çalışmalarında, ordu içerisinde manga ve takım komutanlığı görevini üstlendim. '96 yılında Önderlik Sahası'na gönderildim. Altı aylık eğitim dev- resinin ardından metropol çalışmaları için İstanbul'a gönderildim. Bir yıl legal sahalarda aktif olarak çalıştım. Fakat partimizin kaide ve kurallarına uygun bir yaşam çizgisini sürdüremedim, düzenin basitliklerine kendimi kaptırdım. Yaşadığım bu tedbirsizlik sonucunda, 18 Mayıs 1997 yılında yakalandım. Bir yıldır Midyat alanında koğuş temsilciliği görevini sürdürmekteyim. Kişiliğim liberal ve vasat bir yapılanmaya sahip.

Başkanım,

Özellikle Önderlik Sahası'nda, bizzat Parti Önderliği'nin bizler için sarf ettiğİ emeğİ layık olamadım. Bir çok yoldaş Önderliği görmek için yaşamlarını feda ederken, ben, kendimi bugüne kadar yaşattığım ortayolcu yaşantımla, Önderliğin değerli zama- nını çaldığımı düşünüyorum. Beş yıldır parti içerisindeki duru- şumla kendimde geliştirdiğim "olmaz" teorisini bu eylemle tersine çevireceğim. Başkanım size yönelik bu saldırgan tutumlara karşı ancak her birimiz bedenimizi ateşten birer kor yapı- rak karşı durabiliriz. Önderlik, özgürlük güneşimiz; bizler de Onu çevreleyen gezegenleriz, her gezegen ise ateşten korun ta ken- disini oluyor. Bizler, kendimizi Önderlikte görüyoruz. Başlatılan "Özgürlük

Güneşimiz Karartılamaz!" kampanyasının birer neferi olmak istiyoruz.

Bunu bir tarihi sorumluluk olarak görüyor ve ancak bedenlerimizi ateşe vererek buna cevap olabileceğimize inanıyoruz.

Önderliği korumak, kendini aşmak ve anlamakla mümkündür.

Önderliği korumak, tek bir ses, tek bir vücut olmakla mümkündür.

Önderliği korumak, özgürleşen alevlere ulaşmakla mümkündür.

Önderliği korumak, kurumuş yürekleri, emperyalizme karşı kal- kan yapmakla mümkündür.

Önderliği korumak, partileşmek, özgürleşmek ve insanlaşmakla mümkündür.

Önderliği korumak, Önderlik gerçeğinden yola çıkıp insanlığın özüne doğru akmaktır.

Önderlik ancak örgütlenmiş parti kadrosu, örgütlenmiş parti gerçeği ve yaratılacak yeni insanlık öğretisinin uygulayıcıları olmakla korunur.

Önderlik halktır, toplumdur, insanlıktır.

Önderliği korumak, insanlığı korumaktır.

Çağrımız tüm insanlığa, kendimiz olan, evrensel Önderimiz olan Başkan Apo'yu koruyalım. Özellikle içinde bulunduğumuz süreç 27 Kasım'ın hemen arifesinde 20 yıllık bir savaşın halen daha amansızca devam ettiği bir sürece denk geliyor.

Başkanım,

1 Eylül Dünya Barış Günü'nde, barış için yüreği umut dolu olan herkes adına evrensel bir çağrıda bulundunuz. 1 Eylül'den bu yana toplam 52 gün geçti, sabrınıza ve dayanma

gücünüze hayranız. Çünkü bugüne kadar yaptığınız hiçbir çağrıyı anlamayan ve adeta kör, sağır, dilsizleri oynayan TC, bu son suikast girişimiyle 75 yıllık kirli tarihinin en riskli ve en pervasız oyununu oynadı. Bizlerin çok açık ve samimi tutumlarına rağmen, bu ateşkes sürecinde barbarlığını son noktaya kadar tırmandırdı. "Kendimle birlikte ne kadar götürürsem yanıma kar kalır" mantığıyla adeta, kudurmuş bir çakal gibi şehit düşen gerilla arkadaşlarımızın cenazelerini parçalayarak halka karşı teşhir ediyor. Daha birkaç gün önce, Midyat'ta şehit düşen arkadaşlarımızın cenazelerini halkın gözlerinin önünde işkence yapıldıktan sonra askerlerin poz poz çektiirdiği fotoğraflar nizamiye kapılarına asıldı. Van'da şehit düşen bayan yoldaşlarımızın kafaları bedenlerinden ayrılarak, halkın önünde teşhir edilmek istendi; ama Başkan'ın, halkımızın verdiği yanıt, tek bir sestten, aynıydı; "Katiller, yaptı- ğınız ayıptır, yaptığınızdan utanın..." Düşman gerillaya pervasızca yöneldiği gibi zindanlarda da geliştirdiği hücre sistemiyle bizleri halktan, yoldaşlardan ve insanlığın özü olan örgütlülükten koparmak istiyor. Düşmanın geliştirdiği bu vahşi politikanın özünde yatan gerçeklik bizleri Önderliğimizden koparmak, O'nun çizgisinden ve yolundan alıkoymaktır. Fakat düşman hangi politikayı uygularsa uygulasin, bu onun felakete giden sonunu yavaşlatmayacak, bilakis hızlandıracaktır.

Zilan yoldaş, "özgürlük bombasını bedeninde patlatarak" Önderliğe karşı uzanan elleri paramparça etti. Ardından Sema yoldaş, 21 Mart Newroz'un da "Topyekün direniş eylemiyle" Önderlik öğretisine nasıl layık olunacağını ispatladı. Fikri yoldaş, içindeki "erkeği öldürerek" kadının öncülüğüne olan bağlılığını ortaya koydu. Bizler, gerçekleştireceğimiz bu eylemle, içimizdeki gele- neksel kadını ve erkek egemenliğini yakıyoruz. Geleneksel yaklaşımlar, bizlerin Önderliği anlamamızda hep engel olmuştur. Bugüne kadar kafamızı büyük şeylerden ziyade hep küçük şeylerle meşgul ettik. Kendi bireysel duygularımızdan ve küçük dün- yalarımızdan çıkamadık. Ama Başkan'ın, Parti Önderliği'nin kadına ve

kadın kurtuluşuna verdiği değeri görüyoruz. Jin'i, Ji-yan'a çevirebilmenin yolu, onu iradeleştirmekten geçtiği tespiti, kadını her gün daha fazla özgürlüğe yakınlaştırıyor. YAJK gerçek-liği, Zilan gerçekliği, Sema gerçekliği, Fikri gerçekliği ve bunların hepsinin bileşkesi olan Önderlik gerçeğinin kendisi oluyor. Önderlik öğretisi artık cins gerçekliğini, cins ayrımcılığını da tama- men ortadan kaldırdı.

Direniş meşalesi Mazlum'dan Dörtler'e, Dörtler'den Zekiye ve Rahşanlara, Ronahi ve Berivan'a, Sema'ya ve Fikri'ye devredildi. Son günlerde zindanlar alev alev yanıyor. Her gün parti radyo- sundan bu kervana yeni bir ismin eklendiğini duyuyoruz. Maraş, Bartın, Amasya, Çanakkale ve Midyat. İnaniyoruz, ardılları ve tamamlayıcıları mutlaka olacaktır. Çünkü bu eylemin kapısı herkese açıktır. Yüreğini yakabilen bir tutum kora çevirebilen herkese; gören, duyan, hisseden herkese yapılan bir çağrı bu. Bu, zulme karşı direniş; yok edişe karşı varoluş; tüketmeye karşı ye- niden yaratılışın adıdır. Bugüne kadar "anlamıyoruz, bilmiyoruz" diyerek kendi gelenekselliğimizde ve ağlamaklı duruşumuzda ısrar ettik. Her birimiz kendi küçük-burjuva ve köylü yanlarımızı partiye dayattık. Hem kendi potansiyelimizi yeterince katmadık, hem de birbirimize güç ve destek vermede eksik kaldık. İki kadın yan yana geldiğinde ya didişir, ya uzlaşır anlayışı yerle bir edildi. Artık iki kadın yan yana geldiğinde orada güzellikler, özgürlükler ve yeni bir yaşam şekilleniyor. Bizler Önderlik çizgisine, parti- mize, halkımıza ve yoldaşlarımıza mutlak anlamda nasıl cevap olabiliriz sorusuna ancak, "yaşam tarzımızla" yanıt verebiliriz.

Tüm Yoldaşlara,

Arkadaşlar, düşman son zamanlarda marjinalleştirme politikasıyla ideolojide muğlaklık, siyasette darlık, örgütte parçalanma ve yaşamda yozlaşma politikalarını dayatmaktadır. Özellikle zin- dan alanında geliştirilen rehabilitasyon politikaları biz tutsakların iradelerini eritmek ve parçalamaya yöneliktir. Düşman çıkardığı sahte af yasaları

ve sözde demokratik adımlarla zin- danda bireyin kafasındaki PKK'yi muğlaklaştırarak reforme etme politikalarını güdüyor. Yaşamda ölçüleri daraltarak, bireyi, salt güdüleriyle düşünen ve güdüsel yaşayan bir konumda, insanlığı özünden boşaltmak istiyor; buna karşı özgürlük tutsakları tek vücut olup, buna karşı durabileceğimizi göstereceğiz.

Başkanım,

Bizler, Önderliğe kendimizi her zamankinden daha yakın hissediyoruz. Eylem anımız yaklaştıkça Önderliğin çekim gücü ve kuvveti bizi daha fazla çekiyor. Kendimizi şehitler kervanına katmaya hazırlandığımız bu sıralarda, yüreğimizdeki özgürlük kuşu bir an önce kanatlanıp uçmak için sabırsızlanıyor. Sizi ve tüm arkadaşları, halkımızı saygıyla selamlıyoruz.

23 Ekim 1998

Selamet Menteş ve Aynur Artan

Kurdé Ve Rotinda Yoldaşların Anısına

Heval Kurdê; 22 yıllık ömrüne Kürdistan devriminin en gerçek, en yalın, en amansız ifadesini sığdırmıştır. Kürt Halkının ezilmişliğine, horlanmışlığına karşı; başkaldırının en coşkulu, en güleç sesi, sömürgecilerce dayatılan, kirletilmişliğe-yozluğa karşı; en temiz, en arınmış sevgi savaşçısı, kimliği, ülkeyi inkara karşı; bir Zerdüşt öğreticisi ve vatan-toprak-dağ üçleminin aşkta birleşmesinin tutkulu simgesi olmuştur... Heval Kurdê; doludizgin bir sevdıyla zafere kilitlenen devrim fırtınasının çığlığı, Zerdüşt güneşine sevdalanan ve bu sevgiyle yüreğine, beynine tüm sevgileri işleyip yaşamın kendisi haline getiren bir ateş bilgesidir. Gencecik ömrüne rağmen zorlu, amansız bir kavga sonunda sırra eren bilge...

1976 Bingöl'ün Genç ilçesi Sağgöze (Riz) köyü doğumlu olan Kurdê (Selamet Menteş) yoldaş, tıpkı Kürdistan Devrimi'ne benzer özellikler taşıyan Kürdistan doğası gibi zorlu, direngen, asi bir yapıya sahipti. Ailesi Mıstan aşiretine mensuptur. Mıstan aşireti, Şeyh Sait isyanına katıldığı için, çevrede oldukça tanınan bir aşirettir. Kurdê yoldaşın ailesi de temelden yurtsever özellikler taşıyan, isyanın acısı kadar, öfkesini de yaşayan ülkeyle, halkla ülkede kurtuluşa, direnişe ilişkin gelişmelerle ilgili bir ailedir. Kurdê yoldaş, daha çok küçük yaşta Kürt ve Kürdistan ismi ile tanışır ve bu konuların evde sürekli tartışılmasına tanık olur. Partinin gelişimiyle, ailenin yurtsever özü bu kez parti ile bütünleşir, ve aşiretten partiye yoğunca katılımlar ve şahadetler yaşanır. Kurdê yoldaşın bir abisi şehit, bir abisi gerilla, bir abisi ise uğradığı

kontra saldırısından dolayı gazidir. Böylesi yurtsever, devrimci bir ortamda büyürken aynı zamanda da ailenin en küçüğü olması nedeniyle büyük oranda serbest yetiştirilir. Yurtsever olduklarından, düşmanın baskıları nedeni ile daha küçük yaşta, zorlukları, acıları tanır, ama yetiştirilme tarzı, belli oranda serbest ve siyasallaşmış ortam Kurdê yoldaşa, bağımsız bir iradeyi ve asi bir kişiliği şekillendirir.

Kimlikteki ismi Selamet olduğu halde küçük yaşta Kurdê ismini kendine yakıştırmış, bu ismi herkese kabul ettirmek için çocuksu, ama direngen bir inat göstermişti. O, herkese zorla kabul ettirdiği bu isme öylesine tutkundu ki, eline aldığı her deftere, oturduğu her masaya, hatta okuduğu gazetelerin köşelerine Kurdê ismini yazmayı alışkanlık haline getirmişti. O bu isminde kendi ulus gerçekliğini, vatan gerçekliğini, yurt sevgisini görüyordu. İlk okulu bitirdikten sonra ortaokula başladı, ama devam etmedi. O'nda şekillenen asi-direngen kişilik, her gün okula gidip-gelme, her gün bir öncekinin benzerini yapma gibi sıradan bir yaşamı bir türlü hazmedemiyordu. Daha küçük yaşta tüm ilgisini, tüm dikkatini mücadelede yoğunlaştırarak, siyasi faaliyetlerle uğraşmaya başladı. Cephe içerisinde bir çok çalışmalarda yer aldı. Gözlerini açar açmaz, kendisini yurtsever, parti ortamında görmesi nedeniyle, kendini tümüyle partiye ait partinin bir parçası hissediyordu. Ama cephe kalmak, bu faaliyetlerde çalışmak, artık O'na yetmiyor, kırsala çıkmak istiyordu.

Eylül '94 yılında Amed eyaletinde saflara katıldı. Gerillaya ulaştığında adeta bir şelalenin kurak, susamış bir toprağa ulaşması gibi coşkun akıyordu. O, silahı, kişiliğinin karakterinin bir parçası olarak görüyor, onunla tamamlanacağına inanıyordu. Ancak, henüz üç gün kırsalda kalmıştı ki, yaralı arkadaşlar için ilaç ihtiyacı olduğundan, bu ihtiyacı temin etmek için Amed şehir merkezine gitmesi gerekti. Gerillaya geri dönme fırsatı bulamadan Amed'de düşmana esir düştü. Tutuklanınca Amed merkez kapalı cezaevine gönderildi. 3 günlük gerilla yaşamından sonra

düşmana esir düşmek Kurdê yoldaşın yüreğinde dağlara, silaha, gerillaya, bitimsiz bir özlem olup her gün bir nebze daha büyüdü. Bu sevgi öylesine büyüdü, yükseldi ki, volkanlaşan bir yanardağa dönüştü.

Zindana girdiğinde henüz 17 yaşında olmasına rağmen canlılığı, gelişmeye açık oluşu, mücadele ile içiçe olan yapısı ve partiye olan bağlılığı nedeniyle kısa süre içerisinde yaşamda sorumluluklar üstlenmeye, yaşamı omuzlamaya başladı. Ancak henüz parti ideolojisini ve politikasını tanımaması nedeniyle bir çok özgün özelliğinin savaştan, radikal, cesaretli, tereddütsüz ve dürüst birçok yönünün tasfiyeci ve Unita tarzı çeteci anlayış tarafından parti karşıtı temelinde kullanılmasına, zemin yapılmasına neden oldu. Bu süreç, Kurdê yoldaşın taşıdığı soylu özellikler karşısında bir çelişkiyi, Kürdistan devrimi gerçekliği için ise, bir trajediyi ifade ederken, Kurdê yoldaş açısından devrim gerçekliği içinde yaşadığı en acı süreç oldu. Daha sonra '97 yılında toplu sevkle Midyat Cezaevi'ne gelen Kurdê yoldaş, yaşadığı bu acı süreci asla affetmedi. Süreci tanıyıp, kavradıkça dıştaki düşman kadar, içteki parti dışı ve parti karşıtı, anlayışlara karşı nefreti ve öfkesi büyüdü. Parti Önderliği "Acı tecrübeyi yaşamayan doğru karar sahibi olamaz" demektedir. Kurdê yoldaşta bu süreci kendisi için bir intikam, bir öç alma gerekçesi yaptı. YAJK gerçekliğine karşıtlık temelinde gelişen bu kontra pratiğe karşı, kendisinde YAJK'laşmayı geliştirirken, duyduğu kin ve öfkeyi bağlılığa dönüştürerek "atomlarına dek inen bir volkanlaşma" yarattı.

Midyat alanı onun için partiyi daha derinden tanıma, yaşadığı pratikleri netleştirme ve kendisinde kararlaşma süreci oldu. Kurdê yoldaş, sıradanlığı, vasatlığı kendisine asla yakıştırmaz, yaşamında ölümünün de görkemli, devrime yakışır olması gerektiğine inanırdı. Onda çok küçük yaşta başlayan Önderlik sevgisi derinliği kadar özgün niteliklerde kazanmıştı. Daha '96 yılında Önderliğe yönelik geliştirilen suikast girişimleri sürecinde, bu saldırılara karşı kendini yakma eylemini gerçekleştirmek istemişti. Ancak bu eylemin gerçekleşmemesi

O'nun yüreğinde derin bir yara olarak kalmış, böylesi bir eylemi tamamlamanın istemiyle tutuşmuştu. Midyat Zindanı'nda ideolojik, politik anlamda hızlı bir olgunlaşma yaşadı. Derin bir öğrenme, anlama istemiyle, Önderliğin çözümlemelerinde yoğunlaştı. Ama, bununla beraber O'nun özünde varolan soylu erdemler, isyana karşı yüce patlamalar yaratmaya elverişli kişiliğinden dolayı, yönü hep böylesi görkemli eylemlere, çıkışlara dönük oldu.

Kurde yoldaş; yaşamdaki duruşuyla, çocuk saflığı, tazeliği, coşkusu ile insanın en yüce erdemleri olan cesareti, mertliği, dürüstlüğü, kararlılığı bir arada yaşadı ve sergiledi. Yaşamda güvenin, cesaretin sembolü olduğu gibi yoldaşları için moralin, coşkunun, neşenin kaynağıydı da. Birçok yoldaşı O'nsuz bir yaşamı, kavgayı düşünemez, parıltıları sönük, renkleri soluklaşmış bir yaşam olduğuna inanırlardı. Kurdê yoldaş, sorunlar, yetmezlikler ne olursa olsun, hiç bir kaygı, ikirciklik taşımadan gösterdiği yaklaşımla çevresindekileri şaşırttı. Çünkü, kendisini bir sevgi savaşçısı haline getirmeyi başarmıştı. Yıllarca PKK ve yoldaşlık sevgisini birleştirip somutlaştırma çabasının hep yüreğindeki sevgi deryasına uymayan bir noktaya vardığını gördüğünde hiç bir şekilde yılgınlığa kapılmadı. İnadına, öfkeyle sebeplerini, hataları, yanlışlıkları, eksik kalan yanları aradı durdu. Netleştikçe istem, çaba ve sonuç arasındaki bağlantıyı kavrayıp, somutlaştırdıkça, yüreğindeki sevgiyi derinleştirip yüceleştirdi. Sevgisini çoğaltıp yaydı ve bu sevgi selinde kendini arındırıp yeniden yarattı. Yaşamda sürekli tekrarladığı "tüm zindanlar kontra pratiğinde baş olarak tanındılar, ama bir gün gelecek, herkes beni özgürlüğün temsilcisi olarak tanıyacak" sözleri, daha çok önceden, kararlaştırılmış olduğunu gösteriyor. Aynı zamanda Önderlik karşısında hissettiği eksiklik ve mahcupluk, partinin şehitler diyalektiğini tüm yönleriyle hissedip kavramasını getirmiştir. Bu kararlaşma sürecini tek başına eylemleştirebilirdi. Ancak Önderlik karşısında, Önderlik öğretisine karşıt geline, YAJK'ı anlamayan, YAJK'a tepki olarak gelişen Unita tarzı kontra

pratiğinden geçmişti. Ve o bu pratiğe duyduğu öfke ve nefretle bu pratiğin eleştirisi temelinde çıkışı yaparak, yine bir hemcinsiyle, ama bu kez "YAJK benim varlık gerekçemdir" diyen Rotinda (Aynur Artan) yoldaşla bütünleşerek YAJK'laşmayı ve kendi deyimiyle hücrelerine kadar inip "atom enerjisiyle kendisini yeniden var etme" ve atom gibi patlatmayı esas almıştı.

Rotinda; yaşamın peri suyu gibi muhteşem akacağı, aktığı o dünyaya adımını attığında kendisine bu ismi almıştı. Güneşin ısı veren, ışık demetlerini yayan gerçekliğini erkenden kavrayıp, tüm hücrelerine dek hissetmiş olmasından dolayı bu ismi almıştı. O, bu yaşamın başdöndürücü güzelliğini büyük bir heyecanla soluduğunda kendine güvendi. "Ben de sıcaklığımla güneşin ışınlarından biri olabilirim" dedi. Ve yol aldı derin maviliklere doğru... Yol aldıkça bilendi, yol aldıkça Rotinda'nın anlamına ulaştı ve en yücesinde sıcaklığını yaydı etrafına. Ve gittikçe beden O'nun sıcaklığına dar geldi, korlaştı, birkafre alev olup bıraktı yüreğine... Yürek büyüdü, "yüreği büyötmek lazım" dedikçe, yüreği büyüdü, büyüdü yürek, ateşte değil, ateş yürekte eridi!.. Ve yüreği, yaşamın yaratılış felsefesini yazdı, ateşle kutsayarak bu yaşamı...

Aslen Bingöl merkeze bağılı Yeniköylü olan Aynur Artan (Rotinda) yoldaş, '74'de Elazığ'da doğdu. Küçük burjuva, feodal özelliklere sahip bir ailede yetişti. Rotinda yoldaş ailedeki üç kardeşin en büyüğüdür. Çevresi dinin etkisinde ve feodal özelliklere sahipti. Doktor olan babasını 9 yaşında iken yitiren Rotinda yoldaş, daha çocuk yaşta aile sorumluluğu, annesine destek olma, kardeşlerini koruma, yetiştirme gibi ağır sorumluluklarla karşı karşıya kaldı. Gerek çevrenin kapalılığı, gerekse de küçük yaşta yaşadıkları O'nda bir içe kapanıklığı, içe dönüklüğü şekillendirdi. Dışıyla sürekli ilgili, dışa karşı duyarlı olmasına rağmen kendi içinde bir kapalılığı yaşayan, yaşadıklarını dışa fazla yansıtmayan bir şekillenmesi söz konusu oldu. Daha küçük yaştan başlayarak ne tür bir sorun çıkarsa çıksın "Aynur anlar, Aynur çözer, Aynur

gereğini yapar" denmeye başlandı. Ve bu olgunluğu, sorumluluk duygusunu, öncülük vasıflarını, doğal özellikleri ve karakterini bu temelde şekillendirdi Rotinda yoldaşın. Ailede ve çevrede yurtsever özellikler fazla gelişmediğinden partiyle ancak üniversiteye gittiği sıralarda tanışma imkanı buldu. Partiyle tanışınca yetiştiği dar çevrenin sınırlarını aşarak yüce bir halka, ülkeye sahip olduğunun bilincine vardığı gibi, düşmanı, düşmanın tarih boyunca Kürt Halkı üzerinde yarattığı zulmü, vahşeti tanıdı. Parti, Rotinda yoldaşın yüreğinde güneş gibi doğdu. Yüreğini ve bilincini aydınlattı, canlı kıldı. Bu nedenle partiyi tanıma sürecini çok fazla uzatmadan Dicle üniversitesi Biyoloji 3. sınıfta okurken kararını kesinleştirerek, okulu bırakıp 21 Kasım 1993 yılında Amed eyaletinde saflara katıldı. O süreçte Amed eyaletinde Şemdin Sakık unsurunun çeteci pratiği söz konusu olmasına rağmen Rotinda yoldaş, partiyi tanımanın, kendini geliştirmenin yoğun çabası içine girerek PKK'nın sadık bir savaşçısı olma yolunda adeta kendini kilitledi.

Daha sonra Dersim ve Erzurum eyaletlerinde de kaldı. Cephe faaliyetlerinde çalıştığı gibi, ordu içerisinde de manga ve takım komutanlığı görevlerini başarıyla üstlendi. Taşıdığı kadrolaşma özelliklerinin kendisini yaşama savaşa yansıtmasının bir sonucu olarak '96 yılında Önderlik Sahası'na gönderildi. Önderlik Sahası, Rotinda yoldaş için Önderliğin şahsında Parti ideolojisi ve politikasını daha derinden kavrama, bilince çıkarma alanı oldu. 6 aylık bir eğitim sürecinden sonra metropol çalışmaları için İstanbul'a gönderildi. İstanbul'da bir yıl faaliyet yürüten Rotinda yoldaş 18 Mayıs 1997'de düşmana esir düştü. Tutuklanınca Amed Merkez Kapalı Cezaevi'ne getirildi. Kısa zaman içinde öncülük vasıflarıyla yaşamda belirginleşen Rotinda yoldaş, bir taraftan yoldaşlarına güç veren, örgütleyen, eğiten, onlarda güzellikleri bulup ortaya çıkaran yönleriyle yoldaşlar topluluğunun önünde yürürken; diğer taraftan samimiyeti, alçakgönüllüğü, sabrı, coşkusu, yaşama renk ve neşe katan yönleriyle yaşamda vazgeçilmez bir moral kaynağı oldu.

Her moral, her kutlama Rotinda yoldaşın anılarıyla renklendi, şarkılarıyla noktalandı. Öylesi bir çekim merkezi haline gelmiş, yaşamdaki duruşu ve kişiliği ile kendisini öylesine çekici kılmıştı ki her yoldaş büyük bir rahatlıkla sorunlarını O'na götürür, O'nun mutlaka çözüm gücü olacağına, bu yönlü çaba sahibi olacağına inanırdı. Sabır kazanma çabası ile zaman zaman yoldaşlar tarafından Mevlana'ya benzetilirdi.

Midyat Cezaevi henüz yeni açıldığından, hem yoldaşların bu alanda toplanması, hem de yönelimler açısından bir çok sorunu içinde taşımaktaydı. Rotinda yoldaş bu sorunları en çok omuzlayan, göğüsleyen yoldaşlardandı, ama hiç bir zaman O'nun zorluklar, sorunlar karşısında geri adım attığını ne kimse gördü, ne de hissetti. Kendisi için şu tespite ulaşmıştı "Ben, en zayıf düştüğüm noktalarda mutlaka kendi ayaklarımın üzerinde kalkarım" derdi. Ama O, değil zayıf düşme, gerileme; Midyat sürecini kendisi için bir yücelme, bir arınma, yıldızlaşarak Güneş'in etrafında gezegenleşme haline getirdi. Kendinde geliştirdiği ve yaşamda olabildiğine somutlaşan nefis savaşımında Sema yoldaşın "tek merkeze kilitlenme" ve "kendini atomlarına dek örgütlenme" belirlemelerini rehber ve şiar olarak alıyordu. YAJK için "benim varlık gerekçemdir" derken, en çok söylediği bir diğer söz de "ben kadına, kadının özüne ve gücüne güveniyorum, bu yüzden başaracağına da inanıyorum" sözüydü. En çok nefret ettiği şey; yaşama ucuz, basit yaklaşım ve sahtelik iken her ilişkisinde, her paylaşımında kendisindeki içtenlik ve samimiyet kadar, karşısında da bunu arar ve olmazsa bir ilke olarak karşısındaki bireyde mutlaka yaratırdı. Yiğitliği, mertliği çok sever, değer verirdi. Zaten O'nu Kurdê yoldaşa yakınlaştıran O'nu "varoldukça ölümüne" ibaresiyle bağlanan bir yoldaşlıkta derinleştiren en temel olgulardan biri de buydu.

Midyat süreci hem Kurdê hemde, Rotinda yoldaş için bir netleşme, arınma, kendini aşma süreci oldu. Rotinda yoldaş, bir yıllık metropol faaliyetleri ve gözaltı sürecinden sonra zindan yaşamına yeni başlamış, Kurdê yoldaş ise zindana

girdiğinden beri bulunduğu ortamlarda yaşanan sağ-liberal tasfiyecilik ve Unita tarzı çetecilikten sonra ilk kez partiyi tanıma, kendinde yoğunlaşma, netleşme imkanları buluyordu. Rotinda yoldaşın zindana gelişinden sonra iki arkadaş arasındaki yakınlık, sıcaklık gözle görülür şekilde kendisini gösteriyordu. Bu, her iki arkadaşın birbirlerine yönelik bakışlarını ve duygularını ifade edişlerinde de görülüyordu.

Onları birbirlerine yakınlaştıran ne idi, hangi özellikler çekiyordu? Bunlar gerek kendileri, gerekse yoldaşları tarafından uzun tartışmaların, sohbetlerin konusu oldu. Öncelikle şunu söylemek gerekir ki Onların karakterlerini belirleyen temel erdemlerin, Onları bir araya getiren esas olgular olduğu doğrudur. Ancak, bu ilişki öylesine kendiliğinden kurulmadığı gibi, bu düzeye de kolay ulaşmadı. Onlar, insan olmanın en temel erdemlerinde buluştular ve kendi deyimleriyle "kor olmuş yürekler gerçeğine" büyük bir savaşım ve mücadeleyle ulaştılar. Bir savaş ilişkisi, bir özgürlük ilişkisi olarak geliştirdikleri birliktenliklerini gerçekleştirdikleri Önderliğe bağlılık eylemiyle doruklaştırdılar. Onlar yoldaşında kendini bulmanın, kendi cinsini tamamlayarak yücelmenin en somut, en yaşamsal ifadesi oldular. Kurdê yoldaş Rotinda yoldaş için "ben O'nda kendimi görüyorum. O'nun canlılığını, coşkusunu yaşamsallığını seviyorum. O'ndaki özellikleri kendimin karşısı değil, tamamlayanı olarak görüyorum" diyor; bunun birçok yönünü ve boyutunu açmıyordu.

Rotinda yoldaşda aynı şekilde Kurdê yoldaş için: "Ben O'nda özlemlerimi yaşamak isteyipte yaşayamadığım güzellikleri içimde varolup, dışa vuramadığım özgürlük, rahatlık, aralık duygularını görüyorum, bu temelde yakınlık duyuyor ve seviyorum" diyordu. Kurdê yoldaşa yönelik duygularını, bakışını böyle ifade ediyordu.

Her iki arkadaşın birliktelikleri ifade ettikleri, hem yaşamda hem de eylemde somutlaştığı gibi, devrimde bütünleşmenin, devrimde birbirini yeniden yaratmanın ve birbirini

tamamlamanın birliktenliği idi. Bu, hem bilinç düzeyinde hem de söylem düzeyinde derinleşerek somutlaşmıştı. Kurdê yoldaş, yaşam içerisinde "Biz Aynur arkadaşla söz verdik, yaşamda sorunları çözerken, zorlukları yüklenirken mutlaka birbirimizin tamamlayıcısı ve devamı olacağız" sözlerini dile getirirken, esasta birlikteki savaşımı ve bilinç derinliğini de ifade ediyordu. Bu bilinç derinliği, Önderliğe bağlılık noktasında birleştiriyordu her iki yoldaşı. Bu yüzden Önderliğe haince ve alçakça komplolar açığa çıkınca her iki yoldaş, bilinç, sorumluluk ve duyarlılıklarını yoğunlaştırıp ortak kararlaştırdılar yapacakları eylemi. Ve yine bu yüzden ki, bu eylem Önderliğe en zirvede, en dorukta bağlılığın ifadesidir. Bu eylemde "güzellik dehamız seni çok seviyoruz. Sana uzanan eller zafer tutkumuzun ateşiyle küle dönecektir" diyen yoldaşlarımız anın gücüne kavuşmuş ve bu bağlılığın "her gün kendini yakma derecesine ulaştırmaktan geçtiğini" göstermişlerdir. Bu slogan aynı zamanda bu eylemin temel sloganlarından biridir.

Kurdê ve Rotinda yoldaşların geliştirdikleri bu eylem Parti Önderliği'nin çözümlemelerinde doğru yoğunlaşmanın, hem süreci hem de parti çizgisini doğru kavrama ve derinden yaşamamanın, taktik önderliğin görevlerini doğru anlamamanın, Parti Önderliği'nin belirlediği militan vuruş tarzının en somut ifadesidir. Halkımızın kurtuluş simgesi, varlık teminatı ve Yaşam Güneşi olan Parti Önderliğimize, mücadele tarihimiz boyunca en kritik, en tarihsel süreçlerde yapılan emperyalist düzeydeki faşist yönelimlere karşı tarihimizin yazıcısı olan ve bunu görkemli eylemleriyle taçlandıran kahraman şehitlerimizi en derinden kavrayıp, bilince çıkardıklarını, ruhlarında ve bedenlerinde yaşattıklarını, gerçekleştirdikleri eylemlerle ortaya koydukları gibi Parti Önderliğine yazdıklarını, mektupta da şöyle ifade etmektedirler; "Zilan yoldaş özgürlük bombasını bedeninde patlatarak Önderliğe karşı uzanan kirli elleri paramparça etti. Ardından Sema yoldaş 21 Mart Newrozu'nda "topyekün direniş eylemiyle" Önderlik öğretisine nasıl layık olacağını ispatladı. Fikri yoldaş

içindeki erkeği öldürerek kadının öncülüğüne olan bağlılığını ortaya koydu. Bizler gerçekleştireceğimiz bu eylemle içimizdeki geleneksel kadını ve erkek egemenliğini yakıyoruz. Geleneksel yaklaşımlar Önderliği anlamamız önündeki en büyük engel olmuştur. Bu güne kadar, kafamızı büyük şeylerden ziyade hep küçük şeylerle meşgul ettik!.. Kendi bireysel duygularımızdan ve küçük dünyalarımızdan çikamadık.

Parti Önderliği'nin kadını ve kadın kurtuluşuna verdiği değeri görüyoruz. Jin Jiyan'a çevirebilmenin yolunun onu iradeleştirmekten geçtiği tespiti kadını her gün daha fazla özgürlüğe yaklaştırıyor. YAJK gerçeği, Zilan gerçekliği, Sema gerçekliği, Fikri gerçekliği ve bunların hepsinin bileşkesi olan Önderlik gerçeğinin kendisi oluyor. Önderlik öğretisi artık cins ayrımcılığını da tamamen ortadan kaldırdı.

Sema arkadaşın eylemi kadının kendisini "atomlarına dek örgütleyerek" ateşten varetme eylemiydi. Rotinda ve Kurdé yoldaşların eylemi ise kadının kendisiyle beraber hemcinsini de varederek yüceltme ve bütünleşme eylemidir. Aynı zamanda kadının Önderlik ekseninde hemcinsiyle yaratacağı buluşmanın, birlikteliğinin ortaya çıkardığı güzelliği, yaşamı en muhteşemce gösteren eylem olmuştur. Bu temelde "iki kadın yanyana geldiğinde ya didişir, ya uzlaşır" anlayışı yerlebir edildi. Artık iki kadın yanyana geldiğinde orada güzellikler, özgürlükler ve yeni bir yaşam şekilleniyor" diyerek, yoldaşlarımız kendilerini ifade etmektedirler. Eylem bu boyutuyla tarihsel ilk olma, öncü olma özgüllüğünü taşımakta ve gelecekteki özgürleşen kadın ilişkilerinin, kadının kadınla bütünleşerek yücelmesi ve iktidarlaşmasının manifestosu niteliğini taşımaktadır. İki yoldaşımızın gerçekleştirdiği bu eylem, aynı zamanda kendi içerisinde ideolojik derinliği ve tarihsel sorumluluğu; yani tarihi ve geleceği en derinden yaşamanın somutlaşmasıdır. "Başkanım size yönelik bu saldırgan tutumlara karşı ancak her birimiz kendimizi ateşten birer kor yaparak karşı durabiliriz.

Önderlik; Özgürlük Güneşimiz, bizler de onu çevreleyen gezegenleriz. Her gezegen ise ateşten kopan korun ta kendisi oluyor. Bizler kendimizi önderlikte görüyoruz. Başlatılan "Özgürlük Güneşimizi Karartamazlar" kampanyasının birer neferi olmak istiyoruz. Bunu bir tarihi sorumluluk olarak görüyor ve ancak bedenlerimizi ateşe vererek buna cevap olabileceğimize inanıyoruz" diyen yoldaşlarımız tarihi sorumluluk bilincini gerçekleştirdikleri eylemle somutlaştırmışlardır. Bu eylem, partili kadro ve militanlara, Kürdistan halkına ve insanlığa soylu bir çağrı niteliğindedir.

"Önderliği korumak; kendini aşmak ve anlamakla mümkündür.

Önderliği korumak; tek bir ses, tek bir vücut olmakla mümkündür.

Önderliği korumak; özgürleşen alevlere ulaşmakla mümkündür.

Önderliği korumak; kurumuş yürekleri emperyalizme karşı kalkan yapmakla mümkündür.

Önderliği korumak; Partileşmek, özgürleşmek ve insanlaşmakla mümkündür.

Önderliği korumak; Önderlik gerçeğinden yola çıkıp insanlığın özüne doğru akmaktır.

Önderlik ancak örgütlenmiş parti kadrosu, örgütlenmiş halk gerçeği ve yaratılan yeni insanlık öğretisinin uygulayıcıları olmakla korunur.

Önderliği korumak; insanlığı korumaktır.

Çağımız tüm insanlığa kendimiz olan Önderimiz Başkan Apo'yu koruyalım."

Yoldaşlarımızın eylemi taşıdığı derin öz, doruklaşan yücelik boyutlarının yanında temposu, tarzı, örgütlülüğü, sonuç alıcı vuruşuyla taktik önderlik çizgisini an'da yaşamsallaştıran bir

eylemdir. "Yüreğini yakabilen, bir tutam kora çevirebilen, herkesi gören, duyan, hisseden, herkese yapılan bir çağrı bu. Bu zulme karşı direniş, yok edilme karşı varoluş, tüketmeye karşı yeniden yaratılışın adıdır...

Başkanım; bizler kendimizi Önderliğe her zamankinden daha yakın hissediyoruz. Eylem anımız yaklaştıkça Önderliğin çekim gücü ve kuvveti bizi daha fazla kendine çekiyor. Kendimizi şehitler kervanına katmaya hazırladığımız bu sıralarda yüreğimizdeki özgürlük kuşu bir an önce kanatlanıp uçmak için sabırsızlanıyor.

Şunu belirtmeliyiz ki; yazdıklarımız eylemi de, yoldaşları da ifade etmekte, gerçekleştirdikleri eylemin derinliğini, taşıdığı anlamı, tarihsel ve atılım niteliğindeki boyutları anlatmada çok yetersiz ve eksiktir. Dörtlerin Amed Zindanı'ndaki gerçekleştirdikleri eylemden sonra ilk kez iki yoldaş birlikte uzun süreli bir savaşımın sonucu olarak çok örgütlü, bilinçli, çok tedbirli bir şekilde böylesi bir eylemin hazırlığını yapmış, böylesi bir eylem gerçekleştirmişlerdir. Son birkaç günde kilitlendikleri eylemin bilinci ve kararlılığı doğrultusunda bizimle geliştirdikleri diyalog ve sohbetlerinde geleceğe ilişkin perspektif, mesaj, talimat niteliğinde açılımlarda bulunmuş, ama yapacakları eylemin herhangi bir şekilde sezilmemesi için de tüm tedbirleri almışlardı. Çünkü O'lar bu eylemi gerçekleştirmenin kesin kararlılığındaydılar.

25 Ekim sabahı saat 5:00 civarında, hepimizin uykuda olacağına inandıkları bir saatte yatakhanein kapısını sürgülemiş, sonra ara bölüme geçerek aranın da kapısını dışarıya herhangi bir ses, duman vs.nin sızmamaları için kapının dibine battaniye ve bezleri tıkamışlardı. Omuz omuza, yürek yüreğe, el ele vererek bedenlerini ateşe verdiklerinde müdahaleyi daha da geciktirmek için uzun süre yandıktan sonra bedenlere alevler bütünleşerek korlaştığında slogan atmaya başlamışlardır. Buna düşmanın kapıyı geç açması eklenmiştir. Müdahale ettiğimizde de her iki yoldaş son anına kadar slogan atmaya devam ettiler. Kurdê (Selamet Menteş) daha yanımızdayken şehadete ulaştı. Rotinda (Aynur Artan)

yoldaş çok zorlanmasına rağmen bizlere "Önderliğe layık olun" talimatını bıraktığı gibi bizden ayrıldığı ana kadar her nefes alış-verişinde slogan atmaya devam etti. Daha sonra öğrenebildiğimiz kadar Rotında yoldaş aynı gün saat 12.00 civarında Diyarbakır Tıp Fakültesi Araştırma Hastanesi'nde ölümsüzleşti.

Yoldaşlarımızı slogan ve zılgıtlarla uğurladık. Ancak ateşin ve güneşin çocuklarının birbirlerini karşıyacıkları yer, kor olmuş yürekler gerçeğinde olmalı." Ve bizde biliyoruz ki, O'nlara layık olmak ve O'nları karşılama hakkına ulaşmak için, O'nların her vasiyetini, her sözlerini kendimize şiar, rehber edinecek, talimat olarak alacağız.

Devrimci Selam ve Saygılarımızla
10.11.1998

Herkesin Gönüne Girmesini Bilen Yoldaş

Yıl 1996, bir gece yarısı Erzurum eyaletinden üç arkadaşın geldiğini öğrendim. Çok geç olduğu için uyudum. Sabahın ilk ışıklarıyla uyanarak, meraklı gözlerle üç cana baktım. İçlerinden biri çok dikkatimi çekmişti. Kıvrır kıvrır saçları, oldukça tombul bir yapısı vardı. Bir süre başucunda bekledim. Uyandığında dereceleri yüksek olan gözlüklerini taktı. Hoş geldiniz ile başlayan tanışmamız, ilerleyen dakikalarda adını sormamla "Rotinda" olduğunu öğrendim. Şaşırmıştım. Benim adım da Rotinda'ydı ve bu ismi alan çok fazla arkadaş görmemişim. O da şaşırmış olmalı ki bana dönerek;

Ğ Heval bu akademide iki Rotinda fazladır, senin adın Ratinda Kemal olsun dedi.

Bilinen bir espri olmasına rağmen güldüm. Her halde çok şakacı diye içimden geçirdim. Sonraki günlerde akademiye ilk gelen Rotinda olduğum için adım Rotinda 1, O'nun ise Rotinda 2 diye anılmaya başlandı. Arkadaşlığımız geliştikçe birbirimizden hiç ayrılmaz olmuştuk. Herhalde arkadaşlarda kolay olsun diye bize "Rotindalar" diye sesleniyordu.

Rotinda, arkadaşlar tarafından oldukça sevilen biriydi. İnsanlar hakkındaki düşüncelerini hiç çekinmeden, oldukça net söylerdi. Örneğin ülkeden gelen üst düzeyde görev almış feodal erkek arkadaşlarımız vardı. Rotinda bir keresinde birisinin yanına gidip "Heval insan bu kadar da feodal olmaz ki, biz selam vermezsek, siz hiç vermeyeceksiniz" demişti. Erkek arkadaş şaşırp bu da nereden çıktı gibisinden afallanmıştı.

Rotinda Akademi'de gözbebeğimizdi. Oldukça dolu, sevecen ve espriliydi. Yaşamı çok renkli ve farklı tonlarda görebilen

ender insanlardan biriydi. İnsanlara yardım etmeyi, iç dünyalarına sızmayı bilen bir yapıya sahipti. Güçlü çözümlemeleriyle bir çok arkadaşın değişim, dönüşümüne de yardımcı oluyordu. Diyarbakır'da Biyoloji üçüncü sınıftan ayrılmıştı. Çözümlemeleri de doğal olarak biyolojik terimlerle oluyordu. Bir gün dersteyken bana bir not yazmıştı. "Beyin mi önce ölür, kalp mi?" Çok şaşırmıştım. "Kalp" demiştim. Doğru tespit diyerek, beyin hücrelerinin 24 saat sonra öldüğünü söylemişti.

Bir sınıf bunalımı yaşayan köylü bir arkadaş, Rotinda'nın yanına gelerek ait olduğu sınıfı çözemediğini bu yüzden zorlandığını, yardım etmesini istemişti. Rotinda 'da;

- Bak heval sen kozmopolitik bir kişisin, kozmo sen oluyorsun, politik olan da parti. Bu kadar zorlanmanın nedeni bu, git daha gerçekçi kendini kandırmadan yoğunlaş.

Günlük diyalogları hep eğiticiydi. Kitap okumasını çok seviyordu. Önderliği anlama çabası çok yüksekti. Önderliğin bizimle yaptığı çözümlemelerde Rotinda sık sık söz hakkı alıp biyolojik çözümlemelerini Önderliğe aktarıyordu. Bir gün Önderlik Rotinda'yı kaldırdı, ancak konuşturmadı. Ayağa kalkan Rotinda bekliyordu. Önderlik yapıya dönerek; "bu arkadaş tanıyan var mı? İlginç değerlendirmeleri var" demişti. Önderlik arkasını döndüğünde Rotinda yine muzip, kendinden emin tavırlarıyla gözlüklerinin altından bakarak; "kalkın da anlatın bakalım" der gibiydi. Birkaç arkadaş kalkıp Rotinda'yı olumlayınca, Önderlik Rotinda'yı daha ilgiyle izlemişti. Oldukça zekiydi. Çözümlemelerin ana halkalarını yakalıyor ve düşüncelerini somut koyuyordu. Elazığ şivesiyle konuşuyordu, ama kendine özgü bir tarzı vardı. Bu O'nu daha da sempatik kılıyordu.

Rotinda sadece kendi gelişimini değil, yoldaşlarının gelişimini de esas alıyordu. Parti tarihini çok iyi anlamamız gerektiğini her defasında vurguluyordu. Bu nedenle parti tarihi kitaplarını gece saat üçte kalkıp okuyorduk. Bazen zorlandığımız ya da yoğun olan günlerde, gece kalmak

istemez, mızıkçılık yapardık. Rotinda hiç af etmezdi. Ne yapar eder, eninde sonunda bizi kaldırarak kütüphaneye götürürdü. Ancak Rotinda'nın toplu kitap okuyuşları hiç kimseye benzemezdi. O hem okutur hem de tiyatrolaştırırdı. Böylelikle parti tarihinde daha iyi derinleşmiş olurduk. Çünkü yıl yıl ele alıp tartışıyor sonra da tiyatrolaştırıyorduk. Öncülük yapan da yine Rotinda'ydı.

Rotinda'yla birçok anım olsa da; beni etkileyen iki anımı anlatmak istiyorum. Rotinda bir gün parti içinde, parti dışında anlayışların nasıl örgütlendiğini merak edip, etmediğimi sordu. Merak ettiğimi söyleyince;

Ğ "Gel sana pratikte göstereceğim, ama sen hiç karışma sadece izle" dedi. Tamam diyerek arkasından gittim. Çelişkileri ve tepkileri olan bir grup arkadaş, bazı bireylerden duydukları rahatsızlıkları birbirine anlatıyordu. Rotinda'yı sevdikleri için çekinmeden O'nun yanında konuşmaktan vazgeçmediler. Bir süre sonra Rotinda'da tartışmayı destekler nitelikte katılmış, ortam iyice ısınmıştı. Rotinda'nın neden öyle davrandığına anlam veremiyor, içimden O'na kızıyordum. Rotinda'da sonra beni bir köşeye çekti; "gördün mü, parti dışı anlayışlar nasıl örgütleniyor. Herkes bir iki tepkisini açsın olur, biter. Gel de şimdi, parti müdahalesini gör" dedi. Şaşırarak arkasından gittim. Sanki aynı grupla daha önce konuşan değilmiş gibi arkadaşları eleştirdi.

- "Heval rahatsızlıklarınız varsa resmi ortamlarda dile getirin. O kadar tekmil, toplantı var. Hatta Önderliğe rapor da yazabilirsiniz. Bu yaptığınız resmen parti dışılıktır" dedi. Oradaki arkadaşlar ne diyeceklerini şaşırmışlardı. Biraz önce kendilerini destekleyen insan, şimdi parti savunucusu olup çıkmıştı. Konuşmalarına izin vermeden oradan ayrılmıştık.

Bende derin izler bırakan diğer bir anım şöyleydi; Önderlik Akademi'ye gelerek, bahçedeki dökülen tüm yaprakları toplamamızı söylemişti. O günlerde de toplumlar tarihi dersini işliyorduk. Rotinda; "benimle yaprak toplamaya var mısın?" dedi. Ben de kabul ettim. Sonra "heval şaşırma, ama

toplumlar tarihi dersini bu yaprak toplama işinde pratikte sana göstereceğim" dedi. Bahçeye arkadaşlar beyaz torbalar ve yağmurluklar alarak çıkmışlardı. Rotında "hiçbir şey olmadan bu işe başlayacağız" dedi. Yapraklara ilk insanın, öğrenme aşkı gibi tutkuyla sarılmamı söyleyince ne yapacağımı bilemedim. Defalarca büyük bir zevkle yaprakları kucaklıyor ve koşar adımlarla 20 metrelik yolu kat ettikten sonra birkaç yaprağı çöpe atıyordu. Bende ister istemez etkilenmiş olmalıyım ki, O'nun gibi yapraklara sımsıkı sarılarak koşturuyordum. Birden bana dönerek; "aletler ellerimiz, onu keşfettikçe, düşünerek geliştireceğiz. Göreceksin bir gün sınıf da atlayacağız" dediğinde bende, bir an önce sınıf atlasak iyi olacak dedim. Sınıf atlamak için mücadele etmemiz gerekiyordu. Bu yüzden öncelikle ikişer gruplar halinde beyaz torbalara yaprak dolduran arkadaşlara göz dikmiştik. Yavaşça iki kişilik bir gruba yaklaşıp torbalarını alıp kaçtık. Sevinçten uçacak gibiydik. Torbaları elinden alınan arkadaşlar etraflarına bakıyor, torbalarının nasıl kaybolduğunu bir türlü anlayamıyorlardı. Sonunda vazgeçip mutfaktan torba temin etmeye gittiler. Biz de yeni bir aleti keşfetmenin ilk heyecanı ile, beyaz torbaya yaprak dolduruyor, iki ucundan tutarak, koşar adımlarla yaprakları çöpe atıyorduk. Birkaç kez tekrarladıktan sonra bir sınıf daha atlamanın gerekliliği açığa çıktı. Rotında; "heval bak şimdi biz iki kişiyiz. Yağmurlukla yaprak toplayanlar altı kişiler güç dengesizliği var. Bu nedenle örgütlenmemiz ve eylem planı yapmamız gerekiyor" dedi. Ben "nasıl?" dediğimde gel şimdi göstereceğim dedi. Bizim gibi torbalarla yaprak toplayan iki grubu, yani dört kişiyi örgütledik. Ancak onlara oyunumuzun iç yüzünü anlatmadık. Sadece yağmurluğu almamız için bize yardım etmelerini istedik. Onlar da kabul edince planımızı yaptık ve doğal olarak öncümüz Rotında'ydı. Eylem planını kısaca anlattı. Ve sonra ekledi. "Kim orada rehin kalırsa asla bırakılmayacak." Biz de başımızı onaylar tarzda salladık ve hedefe yöneldik. Rotında arkadaş, bir arkadaşla birlikte onları oyalayacak, biz de ilk fırsatta yerdeki yağmurluğu ele geçirecektik. Aynen dediğimiz gibi planı hayatta geçirdik. Ne var ki arkadaşlar

Rotinda'yı yakalayınca yağmurluğu bir arkadaşla teslim edip uzaklaştırdık. Rotinda'yı kurtarmak için arkadaşlarla - şakalaşarak- çatıştık ve sonunda Rotinda'yı aralarından çekip aldık. Eylemimiz başarılı olmuştu. Bir süre yağmurlukla yaprakları toplamaya devam ettik. Rotinda yanıma gelerek; "heval insan kapitalist olduğunda ne yapar" dedi. Ben de bilmiyorum, ne yapar? Dedim. "Onlar çalışırken gizlice sıvışalım, mutfakta bir çay içelim" dedi. Bizde yavaşça fark ettirmeden bahçeden çıkarak mutfakta çay içmeye gittik. Kahkahalarla gülüyorduk. Mutfakçılar üzümeleri yıkamış, tepsilerin üzerine koymuşlardı. Bana dönerek "bazen küçük sızmalar yapmak güzeldir. Birer salkım üzüm alalım" dedi. Üzümeleri alarak mutfaktan ayrıldık.

Rotinda çok farklıydı. Somut günlük olaylarla öğretici, eğitici bir tarzı vardı. Yaşama sevinci çok yüksekti. Herkesin yüreğine girebilmeyi başarabiliyordu.

Rotinda'nın kadın olarak kendini çözme, Önderliğe yaraşır bir yoldaş olma ütopyası çok büyüktü. Bir keresinde bir çok insanın rahat ifade edemediği bir konu üzerinde tartışmıştık. Bana dönerek "biliyor musun Rotinda, ben neden insanları bu kadar çok seviyorum, onların iç dünyalarını çözdükçe, yardımcı oldukça kendimi mutlu hissediyorum" dedi. Ben de neden? Dedim. Başladı anlatmaya; "ben küçükken kıvrıcık saçlarımla, tombul bir kızdım. Kalın gözlüklerimle fazla güzel sayılmazdım. Güzel olmamam nedeniyle küçük yaşta çevremde söylentiler başladı. İşte şişmandır, tombuldur, yani anlayacağın bende komplekslerimi derinleştirme istemi çok fazlaydı. Hatta hiçbir erkek bana arkadaşlık teklifi bile etmemişti. Oysa ben on dört-on beş yaşlarında gencecik bir kızdım. O dönemlerde düzen ölçülerine göre benim de hayallerim vardı. Bunu erkenden fark ettiğim için bir yönümün, yani fiziğimin toplumda fazla kabul görmeyeceğini anladım, esprilerle, şakalarla dikkatleri üzerime çekmeyi, ilgi odağı olmayı istiyordum. Tutmuş olmalı ki, aranan bir kişi olup çıktım. Sonra insanların özellikle mahalledeki, okuldaki arkadaşlarımla iç dünyalarına yani ruhlarının keşfetmeye

başladım. Bıkıp usanmadan herkesle tartışıyor, yardımcı olmaya çalışıyordum. Böylelikle değer verildiğini görünce ben de bu yönümü daha güçlü kılmaya çalıştım. Zaten sonra üniversite de partiyi tanıyınca doğru yolda olduğumu anladım. Anlayacağın gerçekler böyle." Bu kadar açık kendini açması ondaki çözümleme düzeyinin ne kadar geliştiğini gösteriyordu.

Başka bir nokta şehitlere verdiği anlamdı. Geceleri Akademi'deki havuzun başında oturduğumuz da; "görüyor musun Rotinda gökyüzü, yıldızlarla dolu. Annem bana 'her insanın bir yıldızı var' demişti. Şimdi ben de diyorum ki, şehit düşen her bir yoldaşım bir yıldızı temsil ediyor. Acaba ben de bir gün gökyüzünde bu simsiyah çarşafta sade küçük bir yıldız olabilmeyi başarabilecek miyim" demişti. Şimdi anlıyorum ki, o en parlak yıldızımız olan Zilan'ın, Sema'nın yanında bir yıldız olarak duruyor.

Rotinda'yla 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nün kutlandığı gece son kez tartışmıştık. Uzun ve güzel bir tartışma olmuştu. Ülkeye gidişimin heyecanını hep birlikte yaşıyorduk. 9 Mart 1996 ayrılık günü gelip çatmıştı. Ona dönüp şunları söylemiştim: Bir daha senin gibi yoldaşı nasıl bulacağım dediğimde, O da bana şunu demişti; "heval Rotinda artık sen benim gibi yoldaşlar aramayacaksın. Öyle bir gelişeceksin ki insanlar seni arayacak, güçlü ol." O anda gözlerim yaşarmıştı. Nitekim O'ndan ayrılınca çok zorlanmıştım.

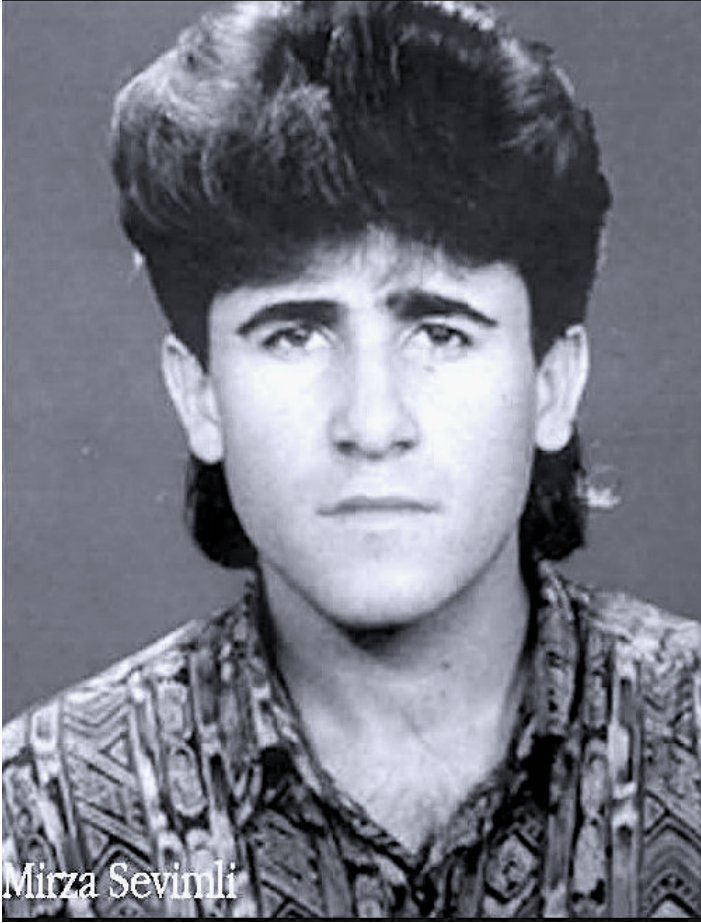
Güzel insan Önderliğimiz'in İtalya'ya çıkması ardından Midyat Cezaevi'nde bedenini ateşe vererek, uluslararası komployu erkenden fark ederek gericiliğe ilk cevap verenler arasında yerini almıştır. Kurde (Selamet Menteş) ile yaptığı büyük eylemi, beni hiç şaşırtmadı. Çünkü yaşamdaki duruşu, Önderliğe olan bağlılığı böylesi bir cevabı er-geç vereceğinin göstergesiydi. Ardından III. Olağanüstü Kadın Kongremizde Aynur Artan (Rotinda) yoldaşa "Önderlikle en iyi yoldaşlık" unvanı verildi.

Yıldızlara merdiven dayamak misali O'na ulaşmanın, O'nun izinden gitmenin heyecanını, her geçen gün daha güçlü yaşıyorum.

Mirza Sevimli

“Başkanım sen var oldukça Kürt
Halkının sırtı yere gelmeyecek.”

Mirza Sevimli

MİRZA SEVİMLİ
1977 Amed-Bismil
26.10.1998 Erzurum Cezaevi

Mirza Sevimli Yoldaşın Mektubu

Başkanım

Kendimi size tanıtmak istiyorum. Ben '77 doğumluyum. Diyarbakır-Bismil, Eller köyünde dünyaya geldim. Ailem feodal bir ailedir. Ailem fakir olduğundan dolayı ben okul okumadım. Ailemin idaresini sağlamak için köyde sürekli çiftçilikle çalışıyordum. '90 yılına gelindiğinde partiyle tanıştım. '90 yılında partiye katılmak istedim. Fakat arkadaşlar tarafından bırakılmadım. Yaşımın küçük olmasıyla birlikte, kendimi sürekli arkadaşlara dayatıyordum, ama bir türlü arkadaşlar bırakmadı. '91 yılına gelindiğinde partiye katıldım. İlk katıldığım zaman Amed bölgesinde faaliyet yaptım. '92 yılının başında Dersim alanına bir grup arkadaşla geçtim. Partinin bana verdiği değerlere hiçbir zaman layık olamadım. Feodal kişiliğimi değiştiremedim. '95 yılında düşmana esir düştüm. Sorguda partinin direnişini sergileyemedim. Tam olarak düşmanın istediği gibi düşmana çözüldüm. Bu da düşmana karşı ne kadar cüce kaldığımı gösteriyor. Partiye ihanet ettim. Bunun da kendi kişiliğimden kaynaklandığını sonunda görüyorum. Yoksa, düşmanın güçlülüğünden değildir.

Başkanım;

Ben seni görmek için kırsalda arkadaşlara çok öneride bulundum. Fakat bir türlü seni görmek nasip olmadı. Başkanım, benim tek istediğim seni bir sefer görmektir; ama

senin yanına gelmek için yaptığım öneri, arkadaşlar, alan örgütü tarafından kabul görmedi. Başkanım, bu mücadeleye tek başına başladın. Kürt Halkının tarihi baş aşağıya giderken tarihi tek başına bugüne kadar getirdin. Bugün artık halk bilinçlenmiş, dünya da kalksa Kürtlere karşı hiç bir güç dayanamayacaktır. Eskiden iki Kürdü yan yana getiremezdin, ama Başkanım, bugün sen milyonlarca halkı ayağa kaldırmışsın. Düşman da senden çok korkuyor, nasıl bir kedi köşeye sıkıştığında sağa-sola saldırıyor, düşmanın durumu da böyle.

Başkanım;

Kendini yakan arkadaşlara destek amacıyla kendimi yakmayı düşünüyorum. Bu eylemde sonuna kadar kararlıyım. Başkanım, sana büyük bir mektup yazmak istiyordum. Fakat siyasi konusunda zayıf olduğumdan dolayı fazla yazamıyorum. Başkanım, sen şehitlere sürekli sahip çıkıyorsun, sonuna kadar şehitleri koruyorsun. Yine insanları çok özgürleştiriyorsun.

Başkanım;

Sonuna kadar sana borçluyuz. Bugün, canımdan başka bir şey olsaydı sana feda etseydim, ama canımdan başka bir şey gelmiyor. Başkanım, son olarak tekrardan sana bağlılığımı ifade ediyorum. Sen varoldukça Kürt Halkının sırtı yere gelmeyecek.

Devrimci Selam ve Saygılarımla
Mirza Sevimli

Yoldaşlarının Kaleminden Şehit Mirza

Mirza yoldaş, 1977 yılında Bismil'in Eller köyünde, yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gözlerini açar. Ailesinin fakir oluşu nedeniyle, yoksul bir ortamda büyüyen Mirza yoldaş, daha çocuk yaşta emekle tanışır. Yaşıtları oyun oynarken, okula giderken, o ailesinin geçimine katkıda bulunmak için her türlü ağır işte çalışır.

90'lı yıllarda Amed eyaletimizde yoğunlaşan gerilla faaliyeti ile çığ gibi büyüyen serhildanlar, Mirza yoldaşı da derinden etkiler. Bulunduğu alanda gerillayla birlikte faaliyet yürüterek mücadeleye katkı sunar. Yüreğinde kök salarak filizlenen yurtsever duygular, onu gerillayla bütünleştirir. 1991 yılında özlemini çektiği gerilla saflarına katılır. Daha önce defalarca gerillaya katılma yönünde öneri ve dayatmalarda bulunmasına rağmen, alan örgütü tarafından yaşının küçük olması gerekçesiyle kabul edilmez.

Partiye katıldıktan sonra, bir süre Amed eyaletinde faaliyet yürütür. 92 yılının başında bir grup arkadaşıyla beraber Dersim eyaletine geçer. Mirza yoldaş, Dersim eyaletinin her türlü zorluğuna karşı büyük çaba ve azimle mücadele verir. Özellikle 90-91 yıllarında, Dersim eyaletimizde doğa koşulları ile tecrübesizlikten kaynaklı pratik, birçok arkadaş üzerinde olumsuz etki yaratır. Mirza yoldaş, bu olumsuzluğa karşı kesin tavır koyarak, arkadaşların bu etkileri aşmalarında yoğun çaba harcar. Daha sonra Kazım Kulu (Şiyar) arkadaşın komutasında eyalete müdahale gücü ulaşır. Gelen arkadaşlar bu olumsuzlukların önüne geçince, Şiyar arkadaş, Mirza

arkadaşı da yanına alarak kışın ortasında pratik faaliyetlere başlar. Zorluklarla, acılarla geçen bu kış faaliyetleri sonucu gerilla, bu alanda 96 yılına kadar çalışmasını sürdürerek kalıcılıştır.

Mirza Yoldaş, 92 yılının ilk baharında eyalette oluşturulan hareketli birlik içerisinde yer alır. Bu hareketli birlik mevcut eyalet gücünün içinden seçilen en dirayetli, en cesur ve fedakar arkadaşlardan oluşur. Dersim eyaletindeki ilk etkili gerilla eylemleri, Mirza yoldaşında içinde bulunduğu bu hareketli birlik tarafından gerçekleştirilir. Düşman Dersimde ilk kez, böyle bir gerilla tarzıyla karşılaşır. Öyle ki; bu grup bir gecede üç ayrı eylem yaparak, düşmanı çılgına çevirir. Bu eylemler o güne kadar Dersimde bulunan sosyal-şoven Türk sol gruplarının da zeminini kurutur. Partimiz Pülümür bölgesine yönelik açılım kararı alır. Ancak '81 yılından bu yana partimizin bu alanda ciddi hiçbir etkinliği yoktur. Böylesine olumsuz bir alana girebilecek kararlı beş kişilik bir grup oluşturulur. Mirza yoldaş, oluşturulan bu grubun içerisinde gönüllü olarak yer alır. Alana girildiğinde bir yandan Türk-Sol gruplarının pusu ve saldırıları, diğer yandan da partimiz üzerinde yürütülen anti-propagandalar Pülümür halkının mücadeleyi yanlış tanımasına neden olur. Düşmanın bu süreçteki yoğun saldırıları da grubu oldukça zorlar. Öte yandan, erzak sıkıntısı yaşayan grup, on sekiz gün boyunca, doğal bitkilerle ayakta kalır. Mirza arkadaşın bu pratik içerisindeki rolü ve direnişi başlı başına bir roman olabilecek genişliktedir. Arkadaşların sürekli moral ve motivasyonunu sağlayarak, gerillayı en zor koşullarda-yaklaşık altı ay Pülümür alanında- ayakta tutmayı başarır.

'92-93 kışında Pülümür alanında üstlenme yapılır. O kış, çığlar, fırtınalar ve donmalar sonucu yirmi bir arkadaş şahadete ulaşır. Bundan ötürü Mirza arkadaş, kalan bir takım arkadaş içinde gerçek bir kurtarıcı olarak kabul edilir. Yıllar sonra bile bu kış felaketi anlatılırken, onun fedakarlıkları en çok anlatılan olaylar arasında yer alır. O, bir savaşçıda, bir komutanda olması gereken Apocu özelliklere ulaşarak, buna

somut bir pratik anlam kazandırır. Gerek zorlu doğa koşulları karşısında, gerekse de düşmanın azgın saldırıları karşısında hiçbir şekilde yılgınlığa, kararsızlığa düşmeyerek, her koşul altında Başkan APO'ya, ve yoldaşlarına layık olabilmenin pratiğini sergiler.

93-94 kışını, yine kendi önerisiyle Pülümür'de geçirir. Pülümür denilince akla ilk gelen çığlara, fırtınalara göğüs gerebilmektir. Tüm zorluklara karşı dirayetli olabilmektir. Mirza yoldaş, gerilla saflarında bulunduğu süreçlerde çeşitli komuta kademelerinde görev yapar. Komutan olduğu dönemlerde de emekçiliğiyle, fedakarlığıyla, cesaretiyle, mütevazı ve sempatikliğiyle hem savaşçıların hem de diğer komutan arkadaşlarının beğenisini kazanır. Her konuda yoldaşlarına öncülük yapar.

Mirza yoldaş, gerilla saflarında bulunduğu müddetçe, kapsamlı bir eğitim imkanı bulamamıştır. Ancak bu dezavantajına rağmen, parti ortamında yaşanan sınıf dışı eğilim ve anlayışlara karşı parti çizgisi doğrultusunda mücadele ederek, kendisini zemin olmaktan kurtarır. Onun eğitimsiz oluşuna rağmen, böyle bir yürüyüş sergilemesi hayranlık vericidir. O, bütün eğitimini şehitlerin yaşamından alır.

Mirza yoldaş, 1995 yılının ilk baharında, düşmanın eline esir düşer. Sorgu sürecinden sonra, getirildiği Erzurum özel tip cezaevinde vahşet süreci henüz yeni kaldırılır. Düşman, yeni gelenleri hücrelere atarak itirafçılık dayatır. Mirza yoldaş hücredeyken, örgütlü ortama girebilmek için dilekçe verir. Ancak düşman, kendisine nereye götürüldüğünü söylemeden zorla Gümüşhane cezaevine sevk eder. Mirza yoldaş, itirafçıların içinde tutulmasına rağmen, çıktığı DGM'de pişmanlık göstermeyerek, sorgu ifadelerini reddeder. Kısa bir süre sonra, bir grup arkadaşla birlikte süresiz açlık grevi eylemine girerek Erzurum E-Tipi Cezaevine girmeyi başarır. Cezaevi idaresi uzun bir süre bu arkadaşları örgütlü ortama vermeyerek, eskiden varolan örgütsüz yapının yanına gönderir. O dönemde, geliştirilen süresiz açlık greviden

sonra tecrit kaldırılır. Örgütlü ortama gelen Mirza yoldaş, cezaevi yaşamı boyunca proleter özellikleriyle kendinden hep söz ettirir.

Mirza yoldaş, zindanda mücadeleyi devam ettirme bilinci ve sorumluluğuyla yaklaşır. Yaşamın ve pratik faaliyetlerin gerekliliklerinin yerine getirilmesinde daima öncülük yapar. O, az ve öz konuşan bir yapıya sahiptir. İlkeler söz konusu olduğunda, ne olursa olsun, o bunun savunucusu ve uygulayıcısı olduğu kadar, dayatıcısı ve uygulatıcısı da olur. Sohbetlerinde şehit düşen arkadaşların yaşamları, eylemleri ile mücademizin geldiği düzeyi konu alır. Mirza yoldaş, olumlu gelişmeleri anlattığında kendini daima dışında tutar, başarı ve olumlulukları yoldaşlara mal eder. Onu tanıyan arkadaşlar; “Sen de bu eylemin başarısı içinde rol oynadın” gibi söylemlerine karşılık, “Başarılı eylemin sahibi olan biri zindana düşmez” diyerek yüceliğini gösterir.

Yaşamda yoldaşlarıyla büyük bir uyum içinde olan Mirza yoldaş, demokrat bir kişiliğe sahiptir. Karşısındakini dinler, konuşmalarını ölçer ve ondan sonra konuşur. Hitabında açık sözlülüğü yeğler. Paylaşımcı bir ruha sahiptir. Che Guevera için söylenen “Özveride birinci, yararlanmada sonuncu” belirlemesi, Mirza yoldaş için de bir o kadar geçerli olan bir belirlemedir. Hasta olan arkadaşların başından hiç ayrılmayarak, büyük bir ilgi gösterir. Bu ilgiyi, sorunu olan arkadaşların problemlerini gidermek için de sergiler. Düşmanın baskıları karşısında daha E-tipi cezaevinde iken, iki kez kendini yakma önerisi getirir. Öneri kabul edilmeyince, bu sefer süresiz açlık grevleri eylemlerinde yer almak ister. Adeta gerçekleştirilen süresiz açlık grevi eylemlerinin daimi üyesi olur.

Düşmana karşı büyük bir kin besler. Ve intikam almak için yanıp tutuşur. Düşmana duyduğu kin ve öfke kadar Önderliğe ve halka da büyük bir bağlılığın ve sadakatin sahibidir. Öyle ki, dışarıdayken defalarca Önderlik sahasına gidip, Önderliği görmek için öneride bulunur.

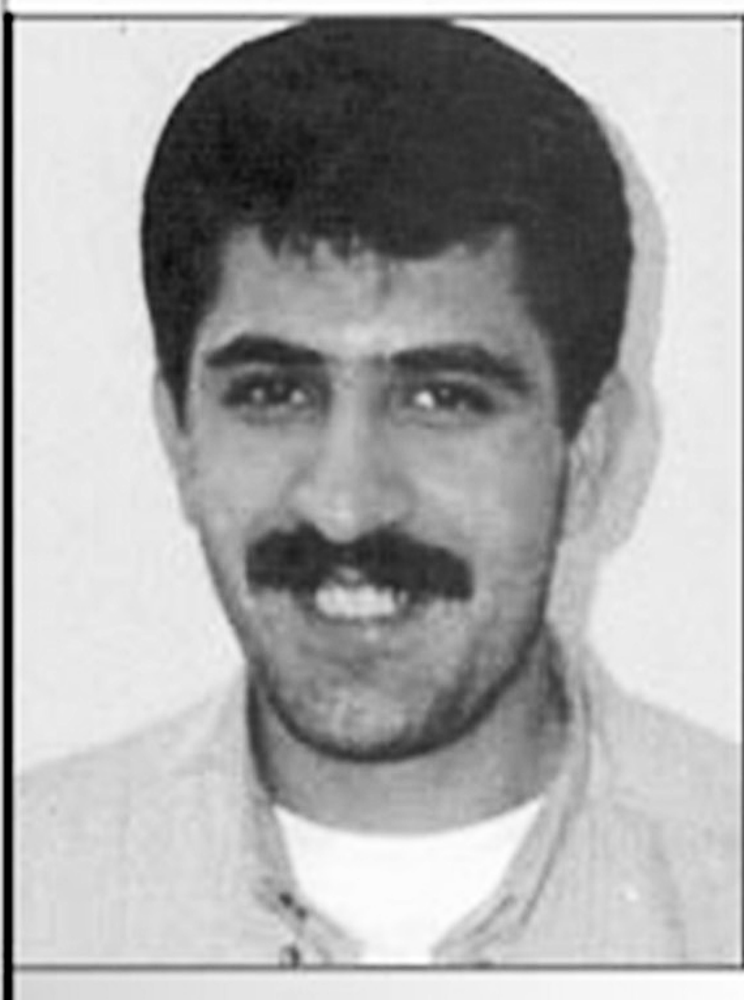
Mirza yoldaş, E-tipi cezaevinden, özel tip cezaevine sevk edilir. Bütün olumlu özelliklerini bu alanda da sergiler. Önderliğe yönelik geliştirilen büyük komplo karşısında, “Güneşimizi karartamazsınız” eylemleri sürecinde, Önderliğe duyduğu büyük bağlılığın gereğini yerine getirmeye karar verir. Düğüne gider gibi yeni elbiselerini giyer, sabah saat 5:10’da görkemli eylemini gerçekleştirerek, şahadete ulaşır.

Anısı yolumuzu aydınlatan kıvılcık bir meşaledir.

Berzan Öztürk

“Güneşimizi karartmak isteyenlere diyoruz ki; bizler halk olarak bitirilmedikçe Güneşimiz dünyayı aydınlatacaktır. Ve yalnız Kürt Halkı için değil, bütün insanlık için aydınlatacaktır.”

Berzan Öztürk

MURAT

1975 Ağrı-Tutak

01.11.1998 Almanya-Stammheim Cezaevi

04.01.1999 Almanya (Hastanede Şehadete
Ulaştı)

Berzan Öztürk Yoldaşın Mektubu

Kürdistan Kamuoyuna ve Devrimci Basına

15. yılda Kürdistan'da verilen özgürlük savaşının kazanımları, tarihten silinen ve uzaklar halkı olarak bilinen, hatta hatta bireylerin kendilerini inkar edip huzurlu saydıkları bir toplum ve inkar edilmiş bir halk olan Kürdistan halkı, işte böyle acımasız bir biçimde Ortadoğu'nun gerici ve gerici olduğu kadar talanı, sömürüyü meslek ve kültür edinmiş TC faşizminin hiç beklemediği hatta, 'bitirdim' teorilerini yaptığı bu halk, bu talana karşı koyabilecek, kendi bağrında besleyip ve özgürlüğe tutkulu bir biçimde önce Önderliğini çıkardı, sonra partisini ve tabii ordusunu örgütledi. Bu gelişmelere tümünden önderlik eden ve aydınlatan Başkan Apo ve şehit düşen binlerce yoldaşımız olmuştur.

En belirleyici güç olan tüm şehit yoldaşları, Kürt Halkı ve tüm ilerici insanlığın değerlerini şahsında bütünleştiren ve bunun için geceli-gündüzlü Kürt Halkının ve insanlığın kurtuluş umudu ve zafer garantisi olan Başkan Apo'ya karşı tarihten günümüze kadar TC faşizmi her türlü entrika ve çirkin oyunlara başvurmak istemiş ve pratikte uygulamıştır. '96 yılında gelişen özgürlük direnişi ve onun önderliği ulusal kurtuluş mücadelesi dünyaya mal edilmiş, TC faşizmine önemli darbeler vurmuştur. Bunun karşısında tıkanan özel savaş, TC faşist parlamenter sistemi, sorunun çözümünü Başkan Apo'nun imhasında bulmuş ve o süreçte Başkan Apo'ya çirkin bir suikast düzenlenmiştir. Bu çirkin saldırı

başlangıcındaki başarısızlığıyla sonucu, yani başarısız sonucu belirlemiş ve Başkan Apo, öngörüsü sayesinde TC faşizmini tekrar kalbinden vurmuştur.

Bundan sonraki süreç kamuoyunun da bildiği, gibi Agit yoldaşla başlayan özgürlük atılımı Zilan yoldaş ile zirveleştirilmiş ve yaşam eylemleri geliştirilerek TC ciddi bir çıkmazı ve bunalımı, ciddi krizleri yaşamıştır.

Ve en son TC uluslararası kamuoyunda gerillanın kapsamlı direnişi ve Ulusal kurtuluş mücadelesinin diplomatik atağı karşısında ciddi bir çıkmazı yaşarken, içten de çete batağına boğazına kadar batarak, iç bunalımı daha derinleşmiş ve kurtuluş yolları aranılmıştır. ABD-İsrail destekli bir suikast planı daha geliştirilmiş ve bu çirkin planın hedefini yine ulusal Önderimize çevirmişlerdi. 9 Ekim günü yapılmak istenilen eylem, Başkan Apo'nun ön görüşü sayesinde boşa çıkarılmış ve ciddi bir savaş, yani Ortadoğu savaşı engellenmiştir. Ve bu vesileyle Türkiye ve Kürdistan zindanlarından başlatılan Önderliğe bağlılık eylemleri düşmanı şaşırtmış, halkımızı ayaklandırmıştır. Her Kürt bir Başkan Apo askeri yapılmıştır. Bu çerçevede yoldaşlarımı takip etmeyi, bulunduğum koşullarda bana dayatılan bir görev olarak değerlendiriyorum.

Ve diyorum ki; Güneşin kanıtı Güneşin doğuşuysa, Güneş çoktan doğmuştur.

Başkomutanı olduğu, yarattığı, doğuşuyla aydınlattığı binlerce ordulu ARGK'li yoldaş, milyonlarca ERNK'li olmuştur.

Bu çerçevede nasıl ki güneşin inkarı olmuyorsa, Başkan Apo'nun inkarı da söz konusu olamaz.

Dolayısıyla, Güneşimizi karartmak isteyenlere diyoruz ki, bizler halk olarak bitirilmedikçe, Güneşimiz dünyayı aydınlatacaktır. Ve yalnız Kürt Halkı için değil, bütün insanlık için aydınlatacaktır.

Ben de bu kirli saldırıyı protesto ediyor, insanlığı göreve çağırıyorum.

- Her Bijî Serokê Netewî!
- Her Bijî PKK, ARGK, ERNK!
- Her Bijî Gelê Kürdistan!

Berzan Öztürk (Murat)

***Berzan Arkadaşın
Anısına...***

Tüm Kadro Ve Çalışan Yapımıza!

Mücadelemiz son derece tayin edici bir süreçten geçiyor. Parti Önderliğimizin tarihi büyük Roma yürüyüşünden sonra, Kürdistan sorunu tarihte görülmemiş düzeyde uluslararasılaştı. Her güce sorun karşısında netleşmeyi dayattı. Meselenin mutlak bir çözüme ihtiyacı olduğunu, bu sorun çözülmedikçe başta Avrupa olmak üzere, hiç bir gücün rahat yüzü görmeyeceğini ortaya koydu. Önderlik Roma yürüyüşüyle sadece dışa dönük bir netleşmeyi dayatmadı, tam tersine özünde ve daha çok içe dönük netleşmeyi ve yeniden yapılanmayı dayattı.

Biz Önderliğin Roma yürüyüşünün tarihi anlam ve önemini ne kavrayabildik, ne de buna denk düşen bir karar ve tavrın sahibi olabildik. Halkın dahi Önderliğine sahip çıkma duyarlılığının gerisine düştük. Adeta Önderliğin gelişyle, Avrupa'nın Önderlik Sahası haline geldiği ve bu nedenle her şeyin kendiliğinden çözülebileceği, aşılabileceği yanılgısını yaşadık. Bu büyük bir yanılgıydı. Her şeyi, bütün yükü Önderliğin, hatta halkın üstüne yıktık. Rolümüzü oynayamadık. "Önderlik geldi, halk da rolünü artık daha iyi oynar, işler yolunda gider" yaklaşımı içinde olduk. Oysa süreç bize netleşmeyi, daha çok ciddiyetle işlere sarılmayı, kendi içimizde muazzam birleşmeyi, çalışma tarzında mutlak kolektifleşmeyi, yoldaşlık ilişkilerini ve örgüt otoritesini

oturtup derinleştirmeyi, yetmezliklerin üzerine amansız gitmeyi, uzlaşmacı ve sağ liberal yaklaşımları, örgütsel oportünizmi kırmayı, en kısa zamana en büyük ve değerli çalışmaları sığdırmayı, örgütü geliştirip yeniden yapılanmayı dayatmaktaydı.

Ama gelişmeler tam tersi yönde oldu. Örgüt ciddiyetinde, otorite ve disiplininde aşınma sürdürüldü. Çalışmalarda kendiliğindencilik, işleri zamana yayma ve ertelemecilik aşılamadı. Kampanya, diplomasi, kitle faaliyetleri, kurum ve birliklerin üretimlerindeki sonuçlara bakınca bunu görmek olanaklıdır. Yaşanan yetmezlik ve olumsuzluklar yukardan aşağıya bütün yapıya yansıdı ve genelleşti. Sürece müdahale edip düzeltme çabası içine etkili tarzda giriş yapılamadı. Uzlaşarak ya da didişerek bir siyasi, örgütsel çalışmanın başarıya ulaştırılamayacağı bilinmesine rağmen, bu güç gösterilemedi ya da duyarlılığı sergilenemedi. Bir devrimci örgüt açısından hayati önem taşıyan merkezileşme sorunları aşılamadı. Halkın ve yapının yaşadığı yüksek moral düzey, örgütlü bir güce dönüştürülemedi.

Tarihi günlerden geçiyoruz. Kader tayin edici bir sürecin içinden geçiyoruz. Bu süreçte yerine getirilmesi gereken görevler tam ve eksiksiz yapılırsa gelecek kazanılabilir. Ama bizim gerçekliğimiz bundan oldukça uzaklığı ifade ediyor. Böylesi süreçler bu tarzda karşılanamaz.

Parti Önderliğimiz ve halkımızın başına getirilmek istenenler çok açıktan yürütülüyor. ABD, TC ve İsrail'in geliştirdiği "kutsal ittifakla" bütün Ortadoğu halklarının, hatta Kafkas ve Orta Asya halklarının geleceği karartılmak isteniyor. Ve başta da Kürt Halkının ve onun ulusal iradesi Başkan Apo'nun başına olmadık işler getirilmek isteniyor. İşte her şey ortada. Avrupa kendi çıkar hesaplarından ve siyasi, ideolojik tercihten dolayı sıradan bir dayatma karşısında "kutsal ittifak" karşısında hiç tereddüt etmeden geri adım attı. Herkesten çok insan hakları ve demokrasi şampiyonu kesilen Avrupa, kendi ilkelerini ve onurunu da çiğneyerek, Kürtlere bu dünyada yaşayabilecekleri bir yer olmadığını, Kürt

varlığının tarihten silinmesi kararı karşısında onaylayan bir tutum içinde olduğunu; Önderliğimize bir ayak basacak kadar yer vermeyerek gösterdi. Uluslararası komplo hala hızından bir şey yitirmeden devam ediyor. Partimiz yeniden yapılanmayı başarabilmek için tarihi dönüşüm kongresini gerçekleştiriyor. Kongremizin bunu başaracağından zerrece kuşkumuz yoktur. Ancak bu yeniden yapılanma sürecine biz kendimizi nasıl katacağız? Avrupa Parti-Cephe örgütümüz açısından en can alıcı soru şimdi budur!

Sürece ve Önderliğin yeniden yapılanma çağrısına cevap olabilmek için eskisinden çok daha yüksek bir tempoda ve büyük bir moralle görevlerimize, günlük pratik işlere sarılmamız gerekmektedir. Oldukça sürece yayılan, geciktirilen ve bir çok çalışmayı olumsuz olarak etkileyen kampanya çalışmalarına daha güçlü yüklenip belirlenen hedeflere en kısa zamanda ulaşılmalıdır. Ülke faaliyetlerine karşı gösterilen ilgisizlik ve duyarsızlık kesinlikle artık aşılmalı ve belirlenen hedeflere mutlaka ulaşılmalıdır. Giderek bir referandum havasına bürünen ülkedeki seçimlere karşı yurtsever halkımızda ilgi yükseltilmeli ve yaratıcı bir tarzda geliştirilecek yaklaşımlarla yüzleri ülkeye çevrilmelidir. Hiçbir biçimde boşa harcanacak en küçük zamanımızın olmadığını yüksek bilinciyle hareket etmek, birbirimizi tamamlamak, sonuç alana kadar görevlerin üstüne gitmek, sorunlarımızı örgütsel işleyiş ve disiplin içinde ele alıp çözümlemek durumundayız. Özellikle kendini eğitime sorununda yaşanan ihmalleri kesin olarak aşmak, Önderliğin çözümlemeleri temelinde kendi gerçekliğimizi ele alıp bir çıkış yaparak anın devrimciliğini yakalamayı başarmak durumundayız.

Barzan ÖZTÜRK (Murat) yoldaşın yaşamı, tarzı bu bakımdan hepimize örnektir. O'nun alçakgönüllüğü, çalışkanlığı, fedakarlığı, yoldaşlık sevgisi, halka, ülkeye, partiye ve Parti Önderliği'ne bağlılığı hepimizin örnek alması, izlemesi gereken parti militan kişilik ölçüleridir. Barzan arkadaşına ve O'nun anısına bağlılık bunu emretmektedir.

Başka türlü hiçbir yaklaşımın bizi partiyle ve Önderlikle karşı karşıya getirmekten kurtarmaya yetmeyeceği bilmelidir.

Bunun için şiarımız "Ya zafar ya zafer" olmalıdır. Bize yakışan da, bizden beklenen de, bizi yüceltecek olan da budur.

Bütün yapımıza yürüttükleri çalışmalarda üstün başarılar, devrimci saygı ve selamlar.

Avrupa Cephe Merkezi

Yoldaşlarının Kaleminden Murat Yoldaş

Bayrağınız Yere Düşmeyecek Murat Yoldaş

Serhat bölgesi kara kışı ve soğuğuyla tanınır Kürdistan'da. Yüksek dağları, engin yaylalarıyla bir doğa harikasıdır. Yiğittir erkekleri ve kadınları. Asidirler, herkes bükemez bileklerini. Kültürlerine bağlıdırlar. Yurtseverlik ve ulusal bilinçleri eskiden beri vardır. Ne zaman sömürgecilere karşı bir isyan olsa, hemen alırlar silahlarını çıkarlar dağlarına. Savaşırılar ölüme kadar, direnirler ölüme karşı. Şeyh Said, Ağrı, Zilan vb. serhildanlarda erkek, kadın, çocuk demeden savaşmışlar belki on binlerce kayıp vermişler ama asla yollarından dönmemişlerdir. Başarısız da olsa isyanlar, yenik de düşseler, Türk devletinin baskı, zora, asimilasyona dayanan politikalarını yıllarca yaşamış da olsalar, asla sönmemiştir yüreklerinde saklı olan özgürlük kıvılcımı.

Ağrı dağına gömmüşlerdi muhayyel Kürdistan'ı ve üzerini betonlamışlardı. Çok kan dökülmüş çok can verilmişti. Istemeseler de bitmiş gibi görünüyordu her şey. Örgütsüz isyan, yetersiz öncü ve bilinçsiz halk, saman alevi gibi yanıp yanıp sönmüştü. Daha sonra uzun bir bekleyiş, durağanlık vardır onlarda da. 38'den sonra durmuştu her şey. Kürdistan durmuş, yaşam durmuş, isyan durmuştu...

Yıl 27 Kasım 1978. Yeni bir isyan, yeni bir yaşam doğuyordu Kürdistan'da. Bu defa eskisi gibi hazırlıksız, örgütsüz değil. Bilimsel sosyalizmin kılavuzluğunda, Başkan Apo'nun

önderliğinde, modern bir öncü ile başlamıştı bu süreç. Ne geçmişten doğru dürüst bir miras, ne dışardan bir destek, ne de maddi bir güç. Sadece inanmış yürekler, bilinçle yoğrulmuş beyinler ve doğru bir ideoloji ile yola çıkmışlardı.

Serhat serhat oldu olalı bekliyordu bu müjdeli haberi. Ve ilk elden tekrar çıkardılar gömdükleri silahlarını. Akın akın çıktılar dağlara. Her adım toprağını Serhat'ın kanlarıyla sulayarak, yaşamı ölümle yarattılar. Belki de hiç göremeyecekleri kurtuluş gününü henüz doğmamış çocuklar görsün diye bedel oldular. Ağrı'da, Tendürek'te, Çemçê'de, Göle'de, Şenkaya'da ve bütün Serhat'ta gerillayı tanıttılar. Özgürlüğü türkü türkü söyleyerek dilan tuttular. Digor, Tutak, Doğu Beyazıt, Diyadin, Patnos, Xınıs, Varto, Malazgirt, Iğdır ve diğerleri bu dilana ortak oldular.

Ahmet Güler, Ahmet Kesip, Idris Ökmen, Suat Şahin, Tekin Kızılay, Ahmet Tosun, Sema Yüce ve daha binlerce kahraman çıkartılar.

Binlerce şehit verdi Serhat. Köyleri yakıldı, yıkıldı. İşkence görmeyen, küfür işitmeyen kimse kalmadı. Namuslarına kastedildi. Ajanlaşan, halkına karşı silah alan akbabalar çıktı. Ama yılmadı. Çünkü bütün Ortadoğu'yu aydınlatan bir güneş doğmuştu Kürdistan'da. Ve bu güneşin çevresinde binlerce ateş topu sıralanmıştı. Adım adım özgürlüğüne koşarken ölümü düşünemezdi Serhat.

Ağrı'nın çok güzel bir coğrafya parçası olan Tutak'da, direnişçi özünü koruyan yurtsever bir ailenin ortanca çocuğu olarak, 1975 yılında Mirza beg köyünde doğar Murat yoldaş. Ağrı ve Zilan isyanlarında aktif rol oynayan Halis beg'in torunudur. Çevresinde yurtsever olarak sayılıp sevilen Halis beg ve çevresi yenilgiyle kapanan isyanlar sonrasında sürgünlere gönderilmiş, tutuklanarak zindanlara doldurulmuşlardı. Faşist Türk devletinin zulmünden en çok payını alanların başında yine bu aile gelmekteydi. Ama ailenin direnişçi geleneği baskı ve zora rağmen, babadan oğula, oğuldan, toruna geçerek günümüze kadar devam eder.

PKK'nin ilanı ve Serhat alanında faaliyetlerine başlaması ile birlikte, Murat yoldaşın ailesi partinin en büyük destekçisi olurlar. Hem maddi, hem manevi, hem de aktif çalışmalarla mücadeleyi beslerler. Birçok akrabası gerilla saflarına katılır, bir çoğu da cephe ve milis faaliyetlerini yürütürler. Bu yüzden de '90'lı yıllarda düşman aileye tekrar yönelmeye başlar. Yine sürgünler, tutuklamalar, işkenceler. Faşist rejim aileyi teslim almaya ve ulusal mücadeleden uzak tutmaya çalışır. Bunu başaramayınca da yoğun baskılara başlar. Bu baskılar sonucu çoktan kararını vermiş olan Murat yoldaş, gerilla saflarına katılır.

Kürdistan'da gerilla olmak kolay değildir. Mangal gibi bir yürek, çelik gibi bir irade ister. Murat yoldaş ise, çocukluğundan beri tanıdığı ve her zaman beraber olduğu, birlikte yaşayıp, birlikte nefes aldığı gerillaya kısa zamanda uyum sağlar. Önce kuryelik yapar. Yeni gelen gerilla adaylarını geçirir. Dikkat ve duyarlılık isteyen bu görevi başarıyla gerçekleştirir. Görev süresi boyunca partinin güvenini sarsmadığı gibi, yeni gelen adaylara da moral vermekten geri durmaz.

Ancak 1993 yılında Şemdinli'de yakalanır. Zorlu geçen gözaltı süresince direnir ve asla çözülmez. Ailesinden aldığı direniş mirasını bu süreçte hep korur. Bir yıl Erzurum E Tipi Cezaevi'nde kaldıktan sonra serbest bırakılır. Kısa bir zaman sonra da kaldığı yerden görevlerine tekrar başlar.

Önce Ağrı'da, ardından Adana, Mersin ve İstanbul'da faaliyet yürütür. Bu çalışmalar O'nu tatmin etmez. Çünkü dağlarına, dağlarda savaşıyan yoldaşlarına olan özlemi her geçen gün daha fazla artmaktadır. Sonunda önerisi kabul edilir ve tekrar ARGK saflarına döner. Serhat alanını iyi tanıdığı için kısa zamanda önemli görevler alır. Alanda yürütülen askeri ve siyasi birçok çalışmalara aktif olarak katılır.

Kış faaliyetleri döneminde bir grup yoldaşı ile birlikte gittikleri bir köye Türk askerleri operasyon düzenler. Her taraf tutulur ve evler aranır. Köyün etrafı sarıldıği için, çatışmaktan

başka çareleri kalmamıştır. Ama bu da köy halkına zarar verebilir. Çünkü faşist Türk ordusu kadın, çocuk, yaşlı dinlemeden sivil halka ateş edebilir, bir çok insanı vurabilir. Zaten birçok yerde bunun uygulamasını yapmışlardır. Onlara göre en iyi Kürt ölü Kürt'tü. Gerillayla başa çıkamadıkları için hırsını sivil, savunmasız halktan almak özel savaşın bir taktiğidir. Halkı sindirmek onların temel görevidir. Bu yüzden arkadaşlarıyla birlikte dışarı çıkarak, çatışmadan gizlenebilecek bir yer ararlar. En uygun yer köyün yakınından geçen bir nehirdir. Tehlikeli, ama başka çareleri de yoktur. Hiç düşünmeden hemen oraya saklanırlar. Tam iki buçuk gün buzlu su içerisinde saklanarak operasyonu atlatırlar.

Serhat soğuktur. Kışın ise cehennem gibidir. Bir de buzlu su içinde kalmayı artık anlatmamak gerekir. Uzun süren operasyonu atlatmışlar, ama Murat yoldaşın böbrekleri bu soğuğa dayanamamıştır. Yine istemeyerekte olsa, tedavi için dağlarından ayrılmak zorunda kalır. Önce Metropollere, ardından da Avrupa'ya.

Avrupa'ya tedavi için gelmesine rağmen yerinde duramaz. Mücadelenin ihtiyaçları her şeyden önce gelmektedir Murat yoldaş için. Helburn, Basel, Stuttgart, Hollanda ve Fransa'da önemli görevler alır. Ülke ruhunu en iyi şekilde temsil ederek gerilla yaşantısının sıcaklığını bütün yoldaşlarına ve halka yansıtır. Kısa bir zaman içinde en çok sevilen ve saygı duyulan bir insan haline gelir. Bu yüzden ACM görevine getirilir. Halkla ve yoldaşlarıyla olan ilişkisi her zaman iyi bir örnekti. Sorunlar karşısında gösterdiği duyarlılık ve çözüm noktasındaki ısrarı, gittiği tüm sahada hem halka, hem de yoldaşlarına büyük bir güven veriyordu.

O, doğruları yaşayan ve yaşatan, yanlışlara karşı ise kesinlikle uzlaşmayan, savaşan bir militandı. Yüzündeki gülümseme hiç eksik olmadı. Sevgi ve saygı ölçülerini asla aşmadı. Gereksiz yere hiç kimsenin kalbini kırmadı. Ama ülkeden kopuşun, can yoldaşlarından ayrılışın ezikliğini de hep yaşadı. Tek hedefi tekrar dönebilmektir. O görkemli dağlarda tarihi intikamını almak için hep sabırsızlıkla bekledi.

Tarih 9 Ekim 1998. Arkasına emperyalizmi ve siyonist gericiği alan sömürgeci faşist rejim, halkımızın güneşi olan Başkan Apo'ya karşı uluslararası çapta bir komplo düzenledi. Kürt Halkının haklı savaşını tarih sahnesinden silmek için önce beyine yönelmek istedi. Bu komploya karşı "Güneşimizi Karartamazsınız" şiarı ile altmıştan fazla kadro ve yurtsever önderlerinin çevresinde bir ateş çemberi oluşturarak, kendilerini yaktılar.

Murat yoldaş gelen bu mesajı çoktan almıştı. Daha birkaç ay önce hem akrabası, hem de yoldaşı olan Sema Yüce nasıl ateş topu olmuşsa, O da güneşe daha fazla yakın olabilmek için ateş olmalıydı. Aynı zaman da Avrupa'nın rehabetini sözde demokrasi ve özgürlüğünü halkına kavratmalıydı. Bilsinler ki, nerede olursak olalım, nasıl yaşarsak yaşayalım ülkemiz olmadan hiçbir şeyimiz olamaz. Kürtlerin adını hiç kimse anmaz. Ne kadar insan ölürse ölsün herkes kendi çıkarları doğrultusunda çalışır. Kürt, mücadelesiyle var oldu, mücadelesiyle ismini duyurdu, mücadelesiyle de ülkesini kurmalıdır. Bunun dışında her şey boştur. Ve Önderlik Kürdün beynidir, yüreğidir, damarlarındaki kandır. Kürdistan halkı var oldukça, gerilla var oldukça hiç kimse Güneşimizi Karartamayacaktır.

Bu doğrultuda Mazlumlardan aldığı ateşi bedeninde tutuşturan Murat yoldaş, 4 Ocak 1999 günü Almanya'nın Koblenz kentinde bulunan askeri hastahannede şehitler kervanına katıldı.

Murat yoldaş!.. Sen, her zaman bizlerden bir adım ilerleydin. Gerçekleştirdiğin bu büyük eyleminle bu defa aramıza daha büyük bir mesafe açtın. Öyle şeyler vardır ki, insan nasıl anlatacağını bilemez. Mutluluk gibi, sevda gibi, aşk gibi, sevilen bir yoldaşın şehadeti gibi.

Ne anlatabiliriz ki sana. Yapamadıklarımızı mı anlatalım, eksikliklerimizi mi anlatalım, yoksa başarısızlıkları mı? Hayır. Tabii ki bunları anlatamayız. Önderliğimiz ve şehitlerimiz kabul etmiyor artık bunu. Yeniden yapılanıyoruz Murat

Yoldaş. Yeni bir başlangıcın merakı ve heyecanı var yine. Bütün yoldaşların ve halkın bunun hazırlıkları içinde. Başkanımızın özgürlük yürüyüşü hala devam ediyor. Hem de bizlere rağmen. Bizim geriliklerimize rağmen.

Halkımız Güneşlerinin etrafında çelikten bir çember oluşturmuş. Hiçbir gücün ne silahı, ne füzeleri, ne de zoru kırabilir bu iradeyi. "Ya hep birlikte yok olacağız, ya da Güneşimizle birlikte özgür olacağız" diyorlar.

Kan döktüğü her yerde mücadeleyi daha fazla geliştirmek ve milyonlara yaymak PKK'nin bir tarzıdır. Burada da Sizin tarzınız oturacak Murat yoldaş. Başka çare yok. Bu bir talimat; Başkanımızın ve Sizin talimatınız. Bizlere düşen ise Sizlerin bıraktığı manifestoya bağlı kalmak ve ondan asla taviz vermemektir.

Bayrağınız asla yere düşmeyecek Murat yoldaş. Binler, on binler, milyonlar özgür bir Kürdistan yaratılana kadar bir gün bile durmayacak. Her şeyi kendimize haram edeceğiz. Ta ki, kutsal bedenleriniz özgür topraklarda kızıl birer karanfil olana dek.

Senin şahsında bütün yaşam eylemi kahramanlarını saygıyla selamlıyoruz. Anılarınız mücadelemizde her zaman yanan birer meşale olacaktır.

Mehmet Aydın

“Güneş karartılamadı, karartılamıyor
ve asla karartılamayacak.”

Mehmet Aydın

MEHMET AYDIN
13.11.1998 Çanakkale Cezaevi

***Mehmet Aydın Yoldaşın
Mektubu***

Değerli Başkanım

İçinde bulunduğumuz süreç kritik. Adına TC denilen rejim, ömrünü doldurmuş, gereksiz, kokuşan yapılanmasıyla topyekün bir saldırı dalgasıyla, yanına ABD emperyalizmini, Israil _siyonizmini de alarak halkımıza, halklarımıza ve tüm değerlerimizin ortak bileşkesi olan biricik Güneşimiz, gözümüz, kulağımız, beynimiz yüreğimiz, kısacası her şeyimiz olan Başkan Apo'ya, siyonizm-emperyalizm-sömürgecilik kirli ittifakı temelinde bir saldırı dalgası başlatmışlardır... Özünde, şahsınıza olsa da, halkımıza, halklarımıza, dünya ezilen halklarına bir saldırdır tüm bunlar.

Değerli Başkanım;

Siz bizlerin varlık nedenisiniz. Varoluş gerekçemizsiniz. Uluslararası kirli ittifakın sizin şahsınızı hedef alması bundandır. İşte bütün saldırıların özü budur.

Dünya insanlık tarihinde büyük yol göstericilerin özelliklerinin, onların uğruna dövüştükleri tüm değerlerin ortak bileşkesisiniz. Sizens yaşam meydanları dolmaz. Bilmeyen, cepleri olan, pis çıkar toplayıcılarına kalacağından, bildikleri için saldırmaktadırlar.

Şahsınıza yönelik uluslararası ittifakın saldırılarına karşı, halkımız sizi topyekün sahiplenme hareketi geliştirecektir. Ey Önderimiz! Herhangi bir protesto değil, Güneşimizi sahiplenme, O'nun uğrunda cayır cayır yanacak kadar,

uğrunda bin defa ölecek kadar sevdiğimizi, sevdiğimi adı geçen...

Çizdiğiniz yolda, Sema yoldaşın komutası altında Fikri yoldaşla yola çıkmak istedim ve çıktım. Geleceğe ilişkin çok güzel planlarım vardı. Belki de tek amacım zindandan çıkıp dağlara, daha doruklarda düşmana kinimi kuskaktı. Yaşadığımız güncel gelişmelerle bunu her zamankinden daha fazla istiyorum.

Önderliğimize yönelik geliştirilen emperyalist komplo karşısında zindanda, dört duvar arasında eli-kolu bağlı bir şeyler yapmamak kahrediyor. O esnada...

Gidecek arkadaşlar üç sefer toprağı, üç sefer silahı öpsünler. (vasiyetim)

Başkanım;

Öğretinizin geleceğini şimdiden görüyorum...

İçinden geçtiğimiz süreç çok kritik ve oldukça da hassas. Adına TC denilen ömrünü doldurmuş, gereksizleşen yapılanma, arkasına ABD emperyalizmi, Israil Siyonizm'ini ve bölge gericiliğini de alarak, gerçekten uluslararası bir komployla tüm değerlerimizin ortak bileşkesi olan Önderliğimizi hedef almak istemektedir. Diğer taraftan da halkımıza karşı topyekün bir saldırı pozisyonuna geçmiş bulunmaktadır.

Süreci takip etmeye çalıştım. Ancak yönelimin derinliğinin ilk etapta bu kadar olacağını kestirememiştim. Uluslararası büyük komployu açıkladıktan sonra, içinden geçtiğimiz sürecin önemini kavradım. Bu denli azgın saldırıların olduğu bir süreçte zindanda eli kolu bağlı olmak, bir şeyler yapamamak kahrediyor insanı.

Aposuz bir dakikanın PKK için, bizler için ne anlama geldiğini 9 Ekim'den bu yana düşündüm. Ulaştığım sonuçlar korkunçtur. Karanlık güçler bunu çok iyi bildikleri için yönelimin odağına sizi koymaktadırlar.

... Siz birliğimiz, varlık nedenimiz, varolma gerekçemizsiniz.
Bütün saldırıların özü budur.

Bu eylemle Fikri arkadaş, Sema arkadaştan sonra olacağımı düşünmüştüm. Fikri arkadaştan hemen sonra yapacaktım, ancak şu kaygılardı...

Bütün bunlardan dolayı

kendimi... merkezileşmişim. Ancak yaşadığımız süreç bu eylemi o zaman değil, şimdi

yapmamı emrediyor ve bana düşen ise tarihin bu emrini yerine getirmektir.

Başkanım

Eylem... talimatınız gayet açık...

Giderken talimatınızı dinlemediğim için özeleştirimi vermek istiyorum. Ancak buna rağmen momentumu da kaçırmak istemiyorum.

(İnsanlığa)... şu mesajı

vermek istiyorum: Bizler

Güneşimizi ne pahasına olursa olsun, bedenlerin erimesi pahasına, yağlarımız damla damla ateşten eriyip, etten, kemikten kopması pahasına sonsuza dek sahipleneceğiz.

**GÜNEŞ KARARTILMADI, KARARTILAMIYOR VE ASLA
KARARTILAMAYACAK!**

Devrimci Selam ve Saygılarımla
Mehmet Aydın

Yavuz Güzel

“Baskan APO'suz bir yasam, hayat damarları kesilmiş bir yasamdır. Böylesi bir yasam altın tepside sunulsa bizlere, biz onu elimizin tersiyle itebilecek beyin ve yürege sahibiz. Bunda asla tereddüt etmeyecegiz. Bu beyin, yürek ve iradeyi bizlere siz verdiniz”.

Yavuz Güzel

YAVUZ GÜZEL

1975 Amed-Kulp

30.11.1999 Bartın Cezaevi

06.12.1999 Ankara

(Numune Hastanesinde Şehadete Ulaştı)

**Yavuz Güzel Arkadaşın
Mektubu**

**Özgürlük Sembolümüz Büyük Barış Kişiliği
Başkan APO'ya**

Ben dördü bayan, beşi erkek olmak üzere, 9 kardeşli bir ailenin son çocuğu olarak 22 Mayıs 1975 yılında Amed'de doğdum. Aslen Kulp'lu olup, uzun yıllardır Amed'de oturuyoruz. Ailemin ekonomik durumu orta hallidir. Babam 1979 yılında karayollarından emekli oldu. Uzun yıllar belediyede encümenlik yaptı. Bir ara Pamukbank'ta şoför olarak çalıştı. Fiziki rahatsızlıklarından dolayı, '93'lerden bu yana herhangi bir iş yapmamaktadır. İki ağabeyim belediyede çalışıyor. En büyük ağabeyim ise esnaflık yapıyor. Fakat kendileri evli olduğundan, ancak kendi geçimlerini sağlayabiliyorlar. Bir ağabeyim ise şu an bulunduğum cezaevinde; beraber yatıyoruz. Kendisi benim bir büyüğüm olup evli değildir. Ablamlardan ise üçü evli olup ayrılmışlar. Ailenin geçmişe dayanan bir yurtseverliği vardır. Partiye sempati de duyuyorlar. İmkanlar dahilinde kendilerini parti çalışmalarına, yine legal alandaki çalışmalara katsalar da, yurtseverlik duygularını yeterince işletmede yetersiz kalıyorlar. Yani söz ile eylem arasında bir dengesizliği yaşıyorlar.

Ben, ailenin en son çocuğu olduğumdan, aile içerisinde sevilerek ve belli bir serbesti içerisinde büyütüldüm. Küçüklüğümde çalışmayı pek severdim. Hala hatırlıyorum: Ailenin çalışmamam yönünde tüm ısrarlarına rağmen, gece yarısı üç buçuk-dörtte kalkar, gizliden tepsimi alır, gider sokaklarda tatlı satardım. Küçüklüğümde çocukluk yaramazlıklarım -kavga vb.- olsa da genelde içe dönük, kendi halinde bir çocuktum. Bu durumum '90'lara kadar devam etti. Ailenin tüm ısrarlarına rağmen, ilkokuldan sonra okul okumamada kararlıydım. Öyle ki, ailenin dayatmaları sonucu, gittiğim ortaokulda çizmiş olduğum başarısız tablo sonucu, aile ısrarından vazgeçti ve ben de okul yaşamımı ortaokul birde bitirdim. Bu konuda bir örnek vermek istiyorum: Hani yıl sonu dağıtılan karnelerde başarılı olan öğrenciler babalarına müjde verip bir şeyler koparmaya çalışırlar ya, ben de orta birde sekiz dersten almış olduğum olumsuz puanı babama müjdeleyerek -o anki sevincimi hiç unutamıyorum-beni ödüllendirmesini, yani okula göndermemesini istiyordum.

1990'lara gelindiğinde biraz dışa açılmanın da etkisiyle -ki, toplum gerçekliği, arkadaş yapısı, koşulların yatkınlığı buna son derece elverişliydi- Amed'in keko kişiliğine büyük bir özenti duymaya başladım. Belli oranda içine girmeme rağmen, ailenin katı, feodal terbiyesinin üzerimdeki etkisinden dolayı, -aile her ne kadar feodal, küçük burjuva karaktere sahip olsa da, feodal yön ağır basan yön oluyordu- tümüyle öyle bir yaşama, yoğun bir özentiye rağmen girmedim. Çünkü aile gerçekliğiyle ters düşüyordum.

1990'lı yıllar, çocukken TRT-1 ekranlarında sık sık duyduğum ve yoğun bir sempati beslediğim "terörist"lere, yani mücadeleye yoğun bir ilgimin geliştiği yıllar oluyor. Hızla gelişen ve her geçen gün büyüyen mücadele gerçekliğimizde, düzen yaşamının Amed koşullarına uyarlanmış keko yaşam kültürüne, bir bütün bulaşmamı engelleyen bir diğer faktör oldu. Bu yıllarda bir şeyler yapmak, katkı sunmak istiyordum. Ama nasıl? Bu soruya cevap ararken; mücadelemiz, yürüyüş,

serhildan vb. biçimlerde iyiden iyiye kendisini hissettiriyordu. Bu süreçte hiçbir gösteriyi kaçırmamaya çalışıyordum. Ama doyurucu olmuyordu. Daha çok, daha fazla, daha farklı bir şeyler yapmak istiyordum giderek.

Partiyle hiçbir resmi ilişkim olmamasına rağmen polis, subay vb.lerinin ev, araba ve iş yerlerine yönelik kundaqlama eylemleri geliştirmeye başladım. Bu durum '93'lere kadar böyle devam etti. 1993 yılında bir arkadaş aracılığıyla parti ile resmi ilişkiye geçip, Amed şehir merkezinde komitede yer alarak çalışmalara başladım. Aynı yılın 21 Ağustos'unda yapılan bir ev baskınıyla yakalandım. 23 günlük sorgu sürecinden sonra, kısmi çözülerek 13 Eylül'de Amed Zindanı'na kondum. Dört ay gibi kısa bir süre burada kaldıktan sonra 21 Ocak 1994'te Elazığ Zindanı'na sürgün edildim. İki yıl burada kaldıktan sonra 24 Kasım 1995'te Batman Zindanı'na sürgün edildim. Burada da iki yıl kaldım. Daha sonra ceza almış olduğumdan dolayı 17 Eylül 1997 yılında Trabzon Cezaevi'ne sevk edildim. Bir buçuk yıla yakın burada kaldım. En son bir ağabeyimin Bartın Zindanı'nda bulunmasından dolayı, arkadaşların da uygun görmesi üzerine 6 Nisan 1999'da Bartın Zindanı'na geldim.

Şu an yedi aya yakın bir süredir Bartın Zindanı'nda bulunmaktayım. 36 yıl ceza almışım. 7 yıllık zindan yaşamımda, bulunduğum tüm alanlarda, gücüm oranında partiyi savunmaya, temsil etmeye çalıştım. Bu yönlü hiçbir direnişten kendimi geri tutmadım. Her zaman en önde ben olmak istedim. Elbette bunda sorgu sürecinde göstermiş olduğum kısmi -ki, o zaman bu bilince de sahip değildim-zayıflığın da yoğun etkisi vardır. Bir örnek vermek istiyorum: Büyük şehidimiz Akif Yılmaz yoldaşın, 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu Direnişi'ne katılmasında etkili olan en büyük faktör, görevlendirildiği, Mazlum Doğan yoldaşı zindandan kaçırma eyleminin -kendi iradesi dışında da olsa-başarısızlıkla sonuçlanmasıdır. Bu ruh hali ve bu psikoloji ile 14 Temmuz gibi önemli bir eylemde büyük bir inanç ve

iradeyle direnerek şehadete kadar gitmiştir. Elbette bu belirttiklerim madalyonun bir yüzü.

Bu 7 yıllık zindan yaşamımda hiç mi zayıflıklarım yaşanmadı? Kuskusuz ki yaşanmıştır. Özellikle küçük burjuva sınıf karakterimden kaynaklı sosyalleşememe, duygularla hareket etme, sorunlar karşısında çözümsüz kalındığında daralma, tepkisel çıkışlar yapma, kendini yeterince işletmeme vb. kişilik zaafı bu süreçte partiyle doğru bir tarzda bütünleşmemi, partileşmemi engelleyen önemli etkenler oldu. Ayrıca belirtmeliyim ki, mücadele yaşamımda hiçbir dönem '98 yılı kadar zorlanmadım. Özellikle '98 Newroz'unda Semalarla başlayan ve 9 Ekim uluslararası komplosu karşısında "Güneşimizi Karartamazsınız" şiarıyla bedenini ateşe verip, Başkan APO etrafında ateşten bir barikat ören değerli yoldaşlarımızın şehadeti, benim ruhsal ve psikolojik yapım üzerinde derin etkiler bıraktı. Özellikle de Sema yoldaşın eylemi beni iliklerime dek sarstı. Kendisini daha önce tanımamama rağmen, hani insan aşık olunca yüreğinde-kalbinde bir sızı duyar ya, kendisine karşı bende öylesine bir sevgi ve hayranlık gelişti. Rüyalarım girmeye başladı. Adeta beni çağırıyordu.

Bilemiyorum... Belki de ilk kez, özgürleşmek isteyen bir bayan arkadaşın zindanda böylesi bir eylem yapması bende bu tarzda bir etkilenmeye neden oldu. Henüz böyle bir durumu yaşarken, bu sefer, "Güneşimizi Karartamazsınız" eylemcilerinin soylu şehadeti ve tüm bunlara komplo gerçekliği de eklenince daha derinden etkilendim. Özellikle bir şeyler yapma istemim olmasına rağmen bunu zindanda yapamamam, partinin kendini yakma eylemlerini durdurmaya yönelik kesin talimatı, diğer eylemliliklerin -açlık grevi vb.- tatmin etmemesi bende yavaş yavaş içe kapanmaya, sessizleşmeye yol açtı. Arkadaşlarla sıcak ilişkiler geliştirmede zorlanmamama rağmen, daha çok duygularımla baş başa kalmayı, fırsat buldukça yalnız kalmayı tercih ettim. Bugün ancak almış olduğum bu eylem kararıyla bu yoldaşlara karşı

hissettiğim ve derinden yaşadığım suçluluk psikolojisini aşarak, onlara olan borcumu ödemiş olacağım.

Değerli Başkanım, kendimi biraz kapsamlı tanıtmaya çalıştım. Onun dışında öyle uzun uzadıya yazma niyetinde değilim. Çünkü, bugüne kadar söylenmesi gereken her şeyi Siz ve yüce şehitlerimiz söylemiş, yine uygulamıştır. Uygulamayan birileri varsa o da bizleriz. Bu nedenle bir kez daha yüce şehitlerimizin önünde saygıyla eğiliyorum. Kararlaştırmış olduğum bu eylem ile size ve şehitlere layık olabilirsem, o zaman mutlu olabileceğim.

Değerli Başkanım;

Hiçbir zaman kendimi bu anki kadar rahat hissetmemiştim. Süslü, özenle seçilmiş kavramlar kullanmaktan ziyade, içimden geldiği gibi size hitap etmeye çalıştım. Yani biraz doğal davranmaya, kendimi olduğum gibi yansıtmaya çalıştım. Bugün kendilerini olduğundan farklı gösteren, -ki, devrimcilikte en kötü, gayri ahlaki tutum budur- küçük beyinleriyle, dünyayı kendilerinin yarattığını sanan, isimlerini bile anmaya gerek görmediğim bazı kariyerist lümpen kişiliklerin, bugün en faşist kesimin temsilciliğini yapan ülkücü mafyanın sol versiyonu ile bütünleşerek, barış ve yeniden yapılanma sürecini provake edilebilmesi için nasıl gözü kara, yaşam ve varlık gerekçemiz siz Önderliğimize, partimize ve değerlerimize saldırdıkları gözler önündedir.

Değerli Başkanım;

Yeni bir yüzyıla girerken, geride bıraktığımız bin yılın son 27 Kasım Diriliş bayramını coşku ve sevinçle kutladığımız bu günlerde sizin esaretinizin burukluğunu her an yüreklerimizde hissettik, yaşadık. Halklarımız açısından tarihi önemdeki böylesi bir günde sizin şahsınızda halklarımızın "demoklesin kılıcı" gibi idam tehdidi altında yaşamaya mahkum edilmesi bizi derinden üzmüştür. Ve bir kez daha, komploya objektif olarak zemin sunan gerçekliğimizi bize hatırlatmıştır. Barış için fedakar adımların tek taraflı olarak atıldığı böylesi bir süreçte, idam kararının Yargıtayca

onanması; açık ki, inkar ve imha siyasetinin ısrarla sürdürülmesi anlamına geliyor. Tüm bunlara rağmen, büyüklüğünüz, barışta ısrarınız bizlere manevi güç oluyor ve mutlaka, ama mutlaka "bu topraklarda özgürlüğün kazanacağına" olan inancımızı daha da pekiştiriyor.

Değerli Başkanım;

Siz, ölü bir halk gerçekliğinden çıkış yaparak, ölümüne özgürlüğü savunabilen insanlar yarattınız. Tümüyle sizin bitmez tükenmez emek ve çabalarınızın bir eseri olan bizler, sizin ıııklı yolunuzda gerçek benliğimizi, insanlığımızı tanıdık. Sizinle açtık gözlerimizi dünyaya. İlk kez sizinle duyduk, sizinle konuşmasını öğrendik. Siz sevindikçe biz sevindik, siz üzüldükçe biz de üzüldük. Başkan APO'suz bir yaşama asla ve asla tahammülümüz yoktur ve olamaz. Başkan APO'suz bir yaşam, hayat damarları kesilmiş bir yaşamdır. Böylesi bir yaşam altın tepside sunulsa bizlere, biz onu elimizin tersiyle itebilecek beyin ve yüreğe sahibiz. Bunda asla tereddüt etmeyeceğiz. Bu beyin, yürek ve iradeyi bizlere siz verdiniz.

Değerli Başkanım;

Görmüş olduğum bir rüyadan bahsetmek istiyorum. Rüyamda siz, bana doğru geliyordunuz. Elinizde "Ya değişim, ya ölüm" başlıklı bir yazı vardı. Yazının okuyabildiğim ilk satırlarında ise, "Başlatmış olduğumuz ve henüz başlangıcını yaşadığımız bu sürecin ortaya çıkardığı değişim çalışmalarınızdan ötürü sizleri kutlarım. Yaşamış olduğumuz coğrafyada, geline aşamada değişim bir zorunluluktur. Değişim hava ve su kadar gereklidir. Nasıl ki, havasız ve susuz yaşanmıyorsa, değişim olmadan da yaşayamayız" diye yazıyordu. Ardından gülümseyerek, güven verircesine ellerinizi omuzlarıma vurup, geldiğiniz gibi gittiniz. Ben bu rüyayı, almış olduğum eylem kararının gerekliliğı olarak yorumladım. Gerçekten tarihin çok önemli bir dönemecinde bulunuyoruz. Bir yandan değişim ve yeniden partileşme sorunları yaşarken, bir diğer yandan da parti tarihimizin her

döneminde olduğu gibi yoğun bir saldırı ve tasfiye ile karşı karşıyayız. Komplonun boşa çıkarılmasının tek yolu bu süreci başarıyla kapatabilmektir. Partimizin bu süreçten de başarıyla çıkacağına olan inancım tamdır. Ancak bir çıkış yapılması gerektiği inancını taşıyorum.

Partimizin 21. yıldönümünü kutladığımız bu günlerde bedenimi ateşe vererek, bu çıkışı gerçekleştirmek istiyorum.

Partimizin gelişim tarihine bakıldığında görülecektir ki, her zorlu süreçte mutlaka bir çıkış gerçekleşmiş ve bu çıkışa bağlılığın bir gereği olarak partimiz güçlü bir atılım gerçekleştirmiştir. Haki yoldaşın şehadetine verilen karşılık, parti ilanıdır. Zindan direnişçileri anısına ülkeye dönüş ve silahlı mücadelenin başlatılması kararı alınmış ve uygulanmıştır. Agit yoldaşın şehadetine bağlılığın gereği, ordu ilan edilmiştir. Beriwan yoldaşın anısına parti halklaşmıştır. Zilan ve Sema yoldaşların anısına PJKK ve en son 'Ateş yılının ateşten kahramanları' anısına bilinen bu süreç başlatılmıştır. Her şehadet birer kaldıraç rolü oynamıştır partimizde... Ben de almış olduğum kararın bir gereği olarak gerçekleştireceğim eylemle, yeniden yapılanmanın harcı olmak istiyorum. Bu değişimi, değişen dünya konjonktürü, ülke ve Türkiye koşulları zorunlu kılmaktadır. Bu süreçte "ya değişir, yeniden yapılanırsın; ya aşılırsın!" gerçekliği yakıcı bir biçimde kendisini dayatıyor. Acil, el atılması gereken bir sorun olarak önümüzde duruyor.

"Ya değişim, ya ölüm!"

Değerli Başkanım;

Bugün siz fiziki olarak aramızda olmayabilirsiniz. Ama sizin yaratmış olduğunuz sistem, ideoloji, yaşam felsefesi, ruh, yürek, beyin ve irade milyonlarca Kürdün beyninde ve yüreğinde yaşıyor. Belki bugüne kadar halk olarak, parti ve yoldaşlar olarak, bir çocuk gibi hep size dayanarak yürüdük.

Ama gelinen aşamada artık kendi ayaklarımız üzerinde yürümemiz gerektiği gerçekliği ile karşı karşıyayız. Ben bir yoldaş olarak bunun bilincindeyim. Parti ve halkımızın da bu bilinçte olduğuna inanıyorum. Siz, bugünkü trajedinin nedenlerini, "Sahte dostlar, yetersiz yoldaşlar" olarak belirtmiştiniz bir mesajınızda. Gerçekten çerçevesini çizmiş olduğunuz yeni dönem politikasının bir militanı, barış ve kardeşliğin gerillası olabilirsek, kendimizi tüm benliğimizle yeni dönem PKK'sine katabilirsek, kısaca komployu boşa çıkarabilirsek, belirtmiş olduğunuz "yetersiz yoldaşlar" olmaktan çıkıp size layık olmuş olacağız! Siz öyle bir halk yarattınız ki, 15 yıllık savaşın tüm acı ve yıkımlarına rağmen, bugün her zamankinden daha kararlı ve daha emin adımlarla sizin ışıklı yolunuzda yürüyor, tüm insanlığa ve kardeş Türk halkına ses veriyor. Bu seste kin ve intikam duyguları yoktur. Bu seste özgürlük var. Bu seste barış, kardeşlik ve demokrasi var. Bu halkın özgürlüğünü kazanmaması için hiçbir neden yoktur. Yeter ki biz rolümüzü oynayabilelim.

Değerli Başkanım;

Eylem anım yaklaştıkça, Sema yoldaşın beni daha gür bir sesle çağırdığını duyuyorum. Özgürleşme istemi güçlü olan kafesteki bir güvercin gibi uçmak, ülkemizin özgür semalarında kanat çırpıp, Güneşe, Güneşin sonsuzluğuna ulaşmak istiyorum. Ordadır Sema yoldaş ve tüm şehitlerimiz... Oradadır tüm özlemlerimiz ve oradadır özgürlük!..

Yaşasın Kutsal Yaşam Gerekçemiz, Varlık Nedenimiz, Tüm Değerlerimizin Bileşkesi, Baş Tacımız Ulusal Önder Büyük İnsan BAŞKAN APO!

Değerli Yoldaşlar

Yoğun değişim sorunlarının yaşandığı, partimize, tüm değerlerimizin bileşkesi Başkan APO'muza yoğun saldırıların geliştiği, binlerce şehidimizin kanıyla bugünlere gelen mücadelemizin tasfiye edilip, yaratılan değerlerimize el konulmak istendiği, idam tehdidi altında yaşamaya mahkum edildiğimiz, inkar ve imhanın yürürlükte olduğu bir süreçten geçmekteyiz. Böylesi bir süreçte bir çıkış yapılması gerektiğine olan inancımı belirtmek istiyorum.

Bu bağlamda sizlerle beraber bulunalı yedi aylık kısa bir süre oldu. Belli ki, bu kısa sürede birbirimizi iyi tanıyamadık. Keşke daha iyi tanıyabilseydik. Bir ilkler partisi olan partimiz PKK, yeni bir ilke daha imzasını atıyor. Başkan APO'nun çeşitli zamanlarda dile getirdiği ve Imralı duruşmalarında formülleştirdiği Demokratik Cumhuriyet projesi, yıllardır kanayan bir yara olan Kürt sorunu için en ideal çözüm olmaktadır. Başkan APO, o daracık mekanda, ağır tecrit koşulları altında bile bir saniye boş durmayıp derinliğine yoğunlaşarak halklarımızın özgürlüğü için projeler üretirken, bize düşen ise bu projelerin militanlığını yapmaktır. Yoksa dar milliyetçi yaklaşımlarla "anlamadım, anlayamıyorum" deyip kendini geri tutmak değildir. Bu, yurtseverliğe de sığmaz.

Değerli Yoldaşlar

Başkan APO'ya hitaben bıraktığım mektupta, istediğim düzeyde olmasa da biraz geniş yazmaya çalıştım. Bu nedenle zaman darlığını da göz önünde bulundurarak mektubumu kısa tutacağım. Şehit Sema yoldaş, "Kendisi basit, ama düşleri büyük olan bir insanın da eyleminin olabileceğini kanıtlamak istiyorum" demişti. Bu, benim gerçekliğimi de ifade ediyor.

Kuşkusuz sizlerle olduğum bu kısa sürede kendimi, gücümü ve yeteneklerimi yeterince işletemedim. Hep basit bir insan tablosu çizdim. Elbette bunun çeşitli nedenleri vardır. Özellikle 1998 Newroz'undan, yani Sema yoldaşın takipçisi olacağım sözünü verdiğimden bugüne dek, mevcut yaşam bana tatmin edici, doyurucu gelmedi. Hep duygu dünyamda, düşlerimde bir arayış içerisinde oldum. Ve gördüm ki, gerçek yaşam yüce şehitlerimizin özgür yaşamıdır! Mevcut olan ise sahteliklerle dolu! Bu gerçeklik bende yavaş yavaş içe kapanmayı, fırsat buldukça yalnızlaşmayı ve duygularla, düşlerimle baş başa kalma istemime yol açtı. Ve sanki, mevcut yaşama değil de, şehitlerimizin yüce yaşamına aitmişim gibi bir his gelişti bende. "Özgürlük tutkum çok büyük. Bu tutkuyu yaşam gücüne dönüştürebilmek için tek varlığımı, kendimi Başkan APO'ya adıyorum" demişti Sema yoldaş son mektubunda. Ben de almış olduğum bu eylem kararıyla tek varlığımı, kendimi Başkan APO'ya adarken, Sema yoldaşın şahsında tüm şehitlerimize bağlılığın bir gereği olarak 21 Mart'tan 27 Kasım'a uzanan bir halklar köprüsü olmak istiyorum. Gerçekleştireceğim eylemle özünde barış, kardeşlik, hoşgörü, saygı ve sevgi olan Newroz ile tüm halkların kurtuluşunu, özgürlüğünü simgeleyen 27 Kasım'ı buluşturacağım. İlkler partisi olan PKK'de bir ilki de böyle gerçekleştirmek istiyorum.

Değerli Yoldaşlar

Sizden tek istemim; ölürsem, -ki öleceğim- barış tanrıçamız Sema yoldaşın yanına gömülmemdir. Tek vasiyetim budur. Bir de son bir kez İzzet yoldaşın sazından "Ela gözlüm ben bu elden gidersem" türküsünü dinlemeyi çok isterdim. Ama nasip olmadı.

Yaşasın yaşam gücümüz ulusal önder büyük insan Başkan APO!

"Ya özgürlük ya ölüm!"

21. yüzyıla merhaba derken, partimizin 21. yıldönümü tüm insanlığa kutlu olsun!

Yaşasın Demokratik Cumhuriyet, özgür vatan!

Yaşasın değişim ve yeniden yapılanma Kongresi olan 7. Kongremiz!

Yaşasın kadın özgürlük partisi PJKK!

Kahrolsun her türlü savaş rantçılığı, provokatör, "sol tasfiyecilik", ihanet ve komploculuk!

*27 Kasım 1999
Sizi Çok Seven Yoldaşınız
Yavuz Güzel*

Meral Kaşoturacak

“Anadolu İnsanı PKK Önderliği
ışığında kendisini bulacaktır.”

Meral Kaşoturacak

Meral Kaşoturacak
1970 Çorum
20.10.1998 Çanakkale Cezaevi

Meral Kaşoturacak Yoldaşın Mektupları

Anadolu İnsanı Pkk Önderliği Işığında Kendisini Bulacaktır!

Halkımızın Direniş ve Özgürlük Öncülüğü Başkan APO'ya

Değerli Başkanım;

Çorum'un Büğet köyünde 1970 yılında doğdum. Ailem, yoksul emekçi bir Türkmen ailesidir. Ancak tarih boyu egemenlerin baskı ve zulmü nedeniyle hem halk kökünden, hem de aleviliğin özünden kopmuş bir ailedir. Bugün, daha çok düzenin verdiği acıları sineye çeken, yaşamındaki bu yoksulluğu bir kader gibi gören, içine büzüşen, gözlerini gerçeklere kapatarak yaşamaya çalışan bir durumu yaşıyor. Ben ilkokuldan sonra orta ve lise öğrenimimi yatılı okullarda sürdürdüm. Aile içinde zaten kendi köklerimden bir kopukluk vardı. Bu durumda 12 Eylül'ün bütün karanlığıyla çöktüğü, zindan haline getirilen yatılı okulda toplumdan, insanlıktan, özgürlükten, bir bütün olarak bütün maddi ve manevi değerlerden bir kopuşu yaşadım. Üç yıl süreyle yürüttüğüm hemşirelik mesleği ile kemalizmin yarattığı ruhsuzluk ve değer tanımazlık ile giderek boğulmayı yaşadım. Üniversite ortamında yurtsever çevreyle tanıştım. Ayrıca, hemşire olarak '91 Körfez Krizi nedeniyle Van, Hakkari'ye gidişimle ilk kez Kürt gerçeğiyle karşılaştım. Arayışlarım oldukça zayıf ve yönsüz olduğu halde devrimci dalganın etkisiyle saflara katıldım. '92 başında Akademi

Sahası'na gittim. 6 ay orada eğitim gördüm. Kod adım Medya idi. Aslında tarihsel bir ortamda bulunmama rağmen düzenin yarattığı duygulardan kopamamam, nesne olma konumunu aşamamam nedeniyle o ortama hakkını veremedim. '92 Eylül ayında DHP faaliyetlerinde görev aldım. Bu amaçla Sivas, Amasya, Tokat, Çorum alanlarında biryıl faaliyet yürüttüm. Ancak partimizin çizgisinin taşıyıcısı olamadım. '93 Eylül operasyonlarında yakalandım. Şubede kendimdeki düşman gerçekliğiyle karşılaştım. Teslim ettiğim bir değer olmasa da, düşmanın kişiliğimle oynamasına karşı duramadım. Büyük inanç yitimiyle çıktım. Zindan yaşamının ilk yıllarına damgasını vuran budur. Yoldaşlarım ve partinin beklentilerine cevap veremediğim gibi, ruhta büyük savrulmaları yaşadım. '95 Mayıs'ında Çanakkale Cezaevi'ne geldim. '97 yılı benim için de bir final yılı rolünü oynadı. Partimizin gücüyle bir kadın olarak kendimi gördüm, kendimdeki düşmanla tanıştım, bütün çıplaklığı ve dehşetiyle. '98 yılı halklarımız ve partimiz için de oldukça can alıcı gelişmelerin yaşandığı bir yıl oldu. Özellikle PKK Devrimi'nin yakaladığı ideolojik derinlik, Karadeniz ve Toroslara akan gerilla gücü benim ruhumda da yeniden doğuş tohumlarını filizlendirdi. Anadolu topraklarının ne kadar bereketli olduğunu gördüm. Şehitler beni bu açıdan derinden etkiledi. Sema yoldaşın öğrencisi olma sözünü YAJK platformunda vererek yeniden varolma çabalarına girdim. Bir DHP militanı olarak da dönemin gerektirdiği çıkış, kararlaştırma ve örgütlenme ihtiyacına cevap verme kararlılığına vardım. Bugün beni böyle bir eyleme götüren de bu kararımdır. Mücadeleye katılışımdan bugüne kadar geline süreci ele aldığımda şunu söyleyebilirim ki, başta önderliğe olmak üzere, tüm DHP'li ve PKK'li yoldaşlara karşı borçlu olduğumu görüyorum. Halklarımıza borçlu olduğumu görüyorum. Önderliğe yöneltlen son saldırılar bu nedenle beni de göreve çağırılmaktadır. Halit, Murat, Mehmet yoldaşlar bu konuda ateşten bir barikat kurdular. Ben de bir DHP militanı olarak bu barikata kendimi katmak, bu zincirin bir halkası olmak istiyorum. Tarihin, dönemin, halklarımızın,

DHP militanlığının bana emri budur. Kadının doğuşu açısından da eylemim, Anadolu kadınlarının özgürlük mücadelesine küçük bir katkı olursa, bundan büyük onur duyacağım.

Bu temelde diyorum ki, “Güneşimizi asla karartamazlar!” Ateşten kurduğumuz barikatı asla aşamazlar. Anadolu asla kendi adına ihanet etmeyecek, “Güneşin doğduğu yer” olmaya devam edecektir. Kimse Anadolu’yu Güneşi batıran bir role, kire bulaştıramayacaktır. Bu eylemimle bu anlamda Halit hevalin çağrısına da cevap vermiş olacağım. Başkan APO Anadolu’nun “Batmayan Güneşi”dir. Anadolu bunu kanıtlayacaktır.

PKK Önderliği’nin halkları kucaklayan büyük sevgisi, halkların özgürlük özlemlerine ve tarihi direniş geleneğine duyduğu büyük inanç ve bağlılık onun yüceliğinin sırrıdır. Bu büyüklüğün en zayıf insanı bile yeniden yarattığına ben tanık oldum. Anadolu insanının da bu ışıkla kendini bulacağına derinden inanıyorum. Bu anlamda önderlikle buluşarak kendimizi bulabileceğiz. Kürt ve Türk halkı kimlik kazanacak, birbirini kazanacaktır. Eylemimi bu temelde önderliğin çizgisini sonsuz kılma, onun yaşamına kendimi katma, geçmişten geleceğe bir köprü yapma ve Türk egemenlerine karşı bir barikat yapma olarak görüyor ve bu amaçla gerçekleştiriyorum.

Başkanım; şu an çok büyük bir heyecan içindeyim. Bu; yeniden doğuşun heyecanı. Adeta bütün benliğimle tek bir yürek atışı haline geldiğimi hissediyor ve bu yürek atışını Sema’ların, Zilan’ların yoluna, önderliğin özgürlük yoluna adanmak istiyorum. Bütün insani duygularımla ve büyük bir saygıyla sizi, halklarımızın öncülüğünü selamlıyorum. Mizgin’leri, Sema’ları, Zilan’ları bir kez daha saygıyla anıyorum.

Değerli Halklarımıza;

Halklar olarak yaşamı sömürgeci-faşist güruhun elinden almak, direnmekten, örgüt olmaktan, ölümden ve yaşamda halkların kardeşliğini örmekten geçiyor. Halklarımızın ortak geleneği de budur. Asla karanlıklar egemen olamamış, her zaman bir direnişçi, bir aydınlatıcı, eylemcisi çıkmış ve yol göstermiştir. Bugün bu öncülük PKK Önderliği'dir. Onlarca yıldır söndürülmeyen bir yaşam ateşi olan PKK mücadelesi, bütün halkların öz mücadelesidir. Bu ateşe gözlerini ve yüreğini açmak kazanmanın tek yoludur.

Son olarak halklarımızı, kadınlarımızı, tüm ezilen insanları, direnmek isteyen devrimci, demokrat çevreleri şehitler çizgisinde ve onun sembolü olan Başkan APO'nun özgürlük çizgisinde buluşmaya ve bu çizgide özgürleşmeye çağırıyorum.

PKK'li Yoldaşlara;

Halklar ve kadın çalışmasını başarıyla sonuçlandırmalarını ve gerilla mücadelesini büyütmelerini, gerillanın coşkusunu tüm halklarımıza taşımalarını istiyorum, başarılar diliyorum.

Kadın yoldaşlara;

Sizleri tek tek isimlerinizle anmak, selamlamak isterdim. İmkanım yok. İsteğim, inanç ve bağlılığınızı büyütmenizdir. Zafer; doğrulara, özgürlük ilkelerine bağlanmakla, onun savaştısı olmakla mümkündür. Bu gücümüzün olduğuna inanıyorum.

Tüm DHP'li Yoldaşlara;

PKK'nin parçaladığı sınırları sizin de benliğinizde parçalamanızı, Anadolu halklarına PKK çizgisini, ruhunu taşımanızı istiyorum. Güneşimizi karartamazsınız! Anadolu ve Mezopotamya'nın özgürleşme mücadelesinin zafere gidişini önleyemezsiniz!

Yaşasın PKK-ARGK-ERNK!..

Yaşasın DHP!..

Yaşasın YAJK!..

Yaşasın Başkan APOve Onun Özgürlük Öğretisi!..

Kahrolsun her türden sömürü ve gericilik!..

Devrimci Selam ve Saygılarımla...

20.10.1998

Meral Kaşoturacak

Serpil Polat

“Emperyalizmin, oligarşilerin Devrimci Önder Abdullah Öcalan şahsında genelde halklara, özelde Kürt halkına yönelik saldırılarını kınıyor, Devrimci Önder Abdullah Öcalan’ın yargılanamayacağını belirterek öfkemin büyüklüğünü bedenimdeki atesle düşmana kusmanın hazırlığını tamamlıyorum.”

Serpil Polat

SERPİL POLAT
Maraş-Elbistan
17.02.1999 Çanakkale Cezaevi

*MLSP Onur Üyesi
Serpil Polat Yoldaşın
Mektupları*

Yoldaşlar

Sizi sürecin sıcaklığıyla, mevcut eksiksiz tamamlanan özgün durumumuzun gücünde, zafer yürüyüşümüzün coşkusuyla, ateşte selamlamaya hazırlanırken; ses vermeye çalışıyorum. Hepimize, öncü savaşı yürüyüşümüzde dopdolu anlar yaşamayı diliyorum.

Sesim yeterince güçlü değil. Çünkü silahlarımızla dağ doruklarında, gerilla birliklerindeki yerimi alacağım zamanı beklemiyorum. Alanlarda düşmanla göğüs göğüse çarpışmayı, sömürü ve zulüm düzeninin sahiplerini, para babalarını inlerinde titretecek eylemlerde olmayı; sınıfla, fabrikalarda, alanlarda kavga türkülerini çağırmayı, halaya durmayı; Önder Mahir'le yoldaşlığı büyütecek Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisi'ni birlikte hayata geçiren çalışmalar içerisinde olmayı ve daha nice şeyi beklemiyorum.

Kendi içinde çelişik bir durum bu...

Ancak, devrimci önderlere yönelik saldırılara verilen yanıtı baktığımızda, tarihimizde Kızıldere'de yaratılan; devrimci önderlerden Deniz, Yusuf ve Hüseyin yoldaşlara yönelik saldırıya verilen onurlu bir direniş destanını bulmak örnek oluyor.

Aynılaştırmıyorum, buna hakkım yok... Fakat bulunduğum koşullarda düşmanı yakmanın, saldırıya karşılık savaşı kendimde büyütmenin, bir ateşli yolu bu...

Anlayıp kucak açmanızı bekliyorum. Zafere kilitlenmişliğimizde, devrimin sarp ve dolambaçlı yollarını aşarken, DEVRİMCİ KURTULUŞ bayrağını ben de taşımak istiyorum.

Yargılanamaz şafakların kızılığundan bir parça kızıl verin, dağ doruklarından savurun, yaylaların pınar suyundan bir yudum su, sokaklardan çocuk gülüşleri, Cumartesi Anaları'nın sevgi dolu yüreği, yoldaşlığın büyüklüğü, grev çadırlarındaki sınıfın dost sıcaklığından, layık olduğum oranda verin...

Suni dengeyi parçalayan öncü savaşımızın neferi olmak istiyorum.

Hep Parti-Cephe çizgisinde yürümek isteğime, örgütsel kimliğimin büyüklüğü yanıt oluyor. Marksist Leninist Silahlı Propaganda Birliğine üye aday olarak, üyeliği hak etmediğime inanıyorum.

Emperyalizmin, Oligarşi'lerin, devrimci önder Abdullah Öcalan şahsında genelde halklara, özelde Kürt Halkına yönelik saldırılarını kınıyor, devrimci önder Abdullah Öcalan'ın yargılanamayacağını belirterek, öfkemin büyüklüğünü bedenimdeki alevle düşmana kusmanın hazırlığını tamamlıyorum.

Yoldaşlar, kendimi anlatmanın dilini ve zamanını yakalayamadım. Ancak anlaşılacağıma inancım tamdır.

Sizleri ve tüm dostları devrimci onurumla tekrar selamlıyorum.

- Devrimci önderler yargılanamaz!
- PKK Genel Başkanı serbest bırakılsın!
- Kahrolsun Oligarşi, Yaşasın Devrimci Kurtuluş!
- Kahrolsun Emperyalizm!
- Kahrolsun Faşizm, Yaşasın Mücadelemiz!
- Yaşasın Marksist Leninist Silahlı Propaganda Birliği!

Devrimci Selamlar
17/02/1999

Halklarımıza ve Aileme

Size uzun yazamayacağım. Umarım bundan dolayı kızmazsınız. Sadece şunu anlatmak istiyorum: Haklı, meşru ve mutlaka zafere ulaşacak olan halk savaşında, Parti-Cepheyle yürümek onuruyla sizleri selamlamak coşkusunu yaşıyorum. Bu onurun coşkusunda, ateşle düşmana öfkemi kusacağım.

Emperyalizmi, Türkiye Oligarşisi'ni, döktüğü kanda boğma savaşını yükseltmek durumundayız. Halklar adına çıkılan yolda, tereddetsüz yürüyüşü yakalama çabasındayım.

Her zaman beraberiz. Bu bir ayrılık değil, aksine buluşmadır. Devrimci iradeyi, Türkiye Oligarşisi'nin DGM'leri, emperyalist güçler yargılayamaz.

Devrimci irade, teslim alınamaz.

Bu gerçeklik doğrultusunda, bulunduğum alanın sınırlılığından kaynaklı saldırı aracı olarak kendini yakma değil, düşmanı yakma aracını kullanıyorum.

Bunu anlayışla karşılayacağınızı umuyorum. Size sevgim çok büyük. Sizinle yoldaş olma isteğime, beni anlayarak karşılık vereceğinize inanıyorum.

Anam ve babamın ellerinden öpüyorum. Sizi, ateşin ve güneşin sıcaklığıyla selamlayıp kucaklıyorum. Sakın üzüntü duymayın. Dedim ya, bu bir ayrılık değil, aksine buluşmadır.

Sizinle buluşmam, çalışan minik bedenlerle, çelik kazanlarıyla Aliğa Petkim'de öldürülen ve daima ölüm tehlikesi yaşayan Petkim işçileriyle, Kürdistan gerillasının iradi kurtuluş savaşıyla, dünya devrimcileri ve devrim şehitleriyle buluşmanın sadece bir durağıdır.

Daha nice kereler buluşacağız. Dağlarda, sokaklarda, çatışmalarda, barikatlarda, son olarak yeni yaşamın, yeni insanın yarattığı zafer türkülerinde buluşulacaktır. Bedenler ateşe verilecek yerde, savaşın tırmanarak, zafer yürüyüşünün zaferle noktalanmasına adanmalıdır.

PKK'li dostların bu eylemi noktalama isteğiyle kendimi yaktığımı duymalarını istiyorum.

Devrimci dayanışmayı yükseltelim diyerek, hepinizi selamlıyorum.

Devrimler halklaşılarak zafere ulaşır. Devrimci önderlerin rolü önemli ve hayatidir. Devrimci önder Abdullah Öcalan bu bilinçle hareket edecektir, etmelidir. Önderlerin yok edildiği ya da çizgisinden kaydırıldığı durumlarda yeni önderler yaratılmıştır, yaratılacaktır. Yaşam ve savaş, bütünlüğüyle ele alınıp değerlendirilerek yürüyüş devam edecektir.

-Tüm dünya devrimcilerini selamlıyorum!

-Kahrolsun Faşizm, Yaşasın Mücadelemiz!

-Yaşasın Politikleşmiş Askeri Savaş!

-Yaşasın Marksist Leninist Silahlı Propaganda Birliği!

Can Ablam ve Yeğenlerime

Abla, az önce çocuklardan mektup aldım. Çok güzel yazmışlar. Diloş'un resmi güzel çıkmış. Onu iki resminde de gülümserken görmek yüreğimi güldürdü. Çocuklara ve kendine iyi bak. Enişteye selam ve sevgilerimi yolluyorum.

Sanıyorum eskisi kadar duygusalsın. Bu çok kötü olmasa da duygularına yön vermeyi, dahası duygularını mantığıyla biçimlendirmeyi başardığında; başkalaşır, yüceleşir, daha sevilesi insan olursun. Yani diyeceğim, duygularının seni fazlasıyla yıpratmasına izin verme. Düşünüp, yaşanılanlara, yaşanılacak olanlara anlam vermeye çalış.

Yarınların nasıl ilmek ilmek örüldüğünü görmek, anlamak zorundayız. Gücümüz ve varlığımız oranında çocuklarımızın yarınlarına sahip çıkmak zorundayız.

Bu kavga; bunca çirkinliğe, çirkefliğe son verme, sömürü ve zulmü yok etme kavgası. Devrimci savaşta üzerine düşeni yerine getirme çabası.

Kızıldere'den bu yana yaratılanları onurluca omuzlayıp ileriye taşıma ve devrim şehitlerinin bıraktığı bayrağı koruyarak, zafer kalesine dikme kavgasının billurlaşması bizimkisi...

Bu doğrultuda sorumluluklarımı yerine getirme coşkusuyla yaşadım.

Sevdim yaşamı.

Yaşamı çocuklarda sevdim.

Tımok (köy adıymış) lu gerillam Helkiz'in gözlerinde, Helkiz'im 14 yaşın büyüyle tetiğe basan parmaklarında sevdim.

Bugün, çocukların yarınları adına bu yaşam sevdasını sonsuzlaştırmanın güzelliğindeyiz.

Güzellikler bizim, yarınlar halkımızın, sınıfın ve bebelerimizin olacak.

Uzun yazamıyorum. Kusura bakma. Tanıdıklara ve komşulara sevgilerimi ilet. Fidan'ın gönderdiği resimdeki şirin aileyi ve kapkara minik bebeyi sevgiyle selamlıyorum. Resim, halklar kaynaşmasını gösteriyor. Bayanın birinde baston vardı. Galiba hasta biri. Geçmiş olsun diyorum. Anam, babam, kızlar,

Zeynep, Aynur ve herkese selam söyle.

Sevgilerimle

Sevgili Fidan

Biliyorum kısa yazdığım için kızacaksın. Ancak inan başka işler arasında zaman çalarak sana sevgimi ifade edebilmek için yazıyorum. Mektubunu beğendim. Gençlik ve görevleri üzerine seninle birebir tartışmasam da, anlatabildiğimi düşünüyorum. Gençlik demişken, sen ne kadar büyümüşsün öyle. Oysa ben seni daha çocuk sanıyordum. Eee ne yaparsın, bazen böyle iyi gözlemci olamadığımı da görüyorum işte...

Can Roşem, Kör mühendisim Çürem; kendine, kardeşlerine ve arkadaşlarına iyi bak.
Yönünü adalara, Adalılara çevir ve şafaklara el sallla.

Şafak vakti güneş kızılığına gülümse. Seni hep seven ve sevecek olan teyzen.

Figen'imiz

Asi ve deli yürekliyim.

Gene güzel ve tanıdık sözcüklerinle sesini duydum. Söylediğin türküler geldi aklıma. Büyüyüp de, onyedine geldiğinde, acılar ve işkenceler almaman için çıktık patikalara.

Sarp yamaçlı yollardan geçmek düşerse sana, başın dik, sesin orman gibi gür olsun. Büyük şeyler iste hep. Hata yapmaktan korkma. Arkadaşlarını çok sev. Parklarda doyasıya oyna.

Seninle geçmişte oynadığım bir oyunu oynamak istiyorum. Bire oyunu. İstersen anlatayım. Bu, taktik geliştiren bir savaş oyunu. Bir çubuğu yere dikeyiyoruz. Eşit sayıda iki grup oluşturuyoruz. 1. grup dikili çubuğu kapmaya çalışırken, diğer grup onu koruyor. Çubuğu koruyan grup savunma, almaya çalışan saldırı grubu. Savunmadakiler de atak yapıp saldırabiliyor.

İki grup da birbirilerini yakalayarak ya da karşı gruptan iki kişinin arasından geçerek rakip sayısını azaltmaya çalışıyor. Saldırı, dikili çubuğu kaparsa zafer onun. Ancak savunma eğer taktik geliştirirse, diğer grup üyelerini ekarte ederek zaferi de elde edebilir.

Oyunu ayrıntılandıramadım. İstersen bilenlerden öğrenip oynarsın. Zevkli bir oyundur. Dilan'a, Deniz'e yazacağım için burada bitiriyorum. Seni olanca sevgimle kucaklayıp öpüyorum.

Dilan ve Deniz

Çizdiğiniz resimler çok güzeldi. Çok sevindim. Daha güzellerini çizerseniz bize gene gönderin. Dilan, ben de seni çok özledim. Gelmemi istiyorsun ama ben zaten yanındayım. Gelinlikli resmin çok güzel çıkmıştı. Seni yanımda buldum. Hiç ağlamıyordun biliyor musun. Sakın ağlama. Ablalarını üzme. Deniz'e iyi bak. Deniz, sen de oradaki çocuklarla iyi anlaş. Onlar seni seviyor. Sen de onları sev.

Resimdeki kara bebeği de benim yerime öp.

Yazamadıklarım, anlatamadıklarım anlatılacaktır.

Hepinizi seviyorum. Kendinize iyi bakın.

Devrimci Selamlar

Heval...

Bu aceleyle yazılmış notlarımı korumanı ve yerlerine ulaştırmanı istiyorum. Yoldaşım Hasan Şensoy şahsında tüm yoldaşlara sevgilerimi ilet. Sizi sevdim ve de seviyorum. Annenin ellerinden öpüyorum. Güler kızıma, tüm koğuş ahalisine iyi bakın.

Zindan direnişlerinde sizlerleyim.

18'deki dostları benim yerime kucakla. Kamile, Müslüm, S.Ali ve adlarını sıralamaya zaman bulamadığım tüm dostlarımı kucaklıyor, başarılar diliyorum.

Dışarda görme özürlü bir abim var. O'nu unutmadığımı bilmesini istiyorum. Bu tavrımı anlayacağını umuyorum.

Devrimci Selamlar

17.02.1999

Saat:4:20

Serpil Polat

Not: Kardeşlerime üzülmemeleri ve yürüyüşü güçlendirmeleri mesajını veriyorum.

Serpil Polat Yoldaşın Anısına

Türkiye’de, Sakarya Cezaevi’nde tutuklu bulunan Marksist-Leninist Silahlı Propaganda Birliği (MLSPB) Onur Üyesi Serpil Polat, 1999’da “Güneşimizi Karartamazsınız” eylemcileri arasında yerini aldı.

Kürt Halkı, 9 Ekim 1998’de başlayan ve 15 Şubat 1999’da Kürt Halk Önderi Abdullah Öcalan’ın esaretiyle sonuçlanan komployla büyük acılar yaşadı. Kürtler hakkında verilen ölüm fermanına karşı Kürt Halkı da “Güneşimizi Karartamazsınız” şiarıyla fedai bir direniş içine girdi.

Ancak Kürt Halkının Önderini fedaice sahiplenmesi, Kürtlerin yeni bir ulusal ruha kavuşması da bu süreçte daha derinlikli hale gelmiştir. Eğer bugün Kürtler alaşağı edilemiyorsa, büyük acılara rağmen direniyorsa bunda “Güneşimizi Karartamazsınız” fedai direnişi ve şehitlerinin rolü çok önemlidir.

O güne kadar süren fedai direniş, yeni bir fedai ruhla mayalanmıştır. Acı ne olursa olsun, Kürt Halkının varlığı kesin korumaya alınana ve özgürlük kazanılana kadar direnme gücü ve kararlılığı böyle ortaya çıkmıştır.

Kürt Özgürlük Hareketi ve Kürt Halkı arasında 1980 yılından itibaren kendini yakma şeklindeki protesto etme eylemlerine rastlandı.

Direnişin sembolü olarak kabul edilen bu eylemler 1999 yılına gelindiğinde Kürt Halk Önderi Öcalan’ın Suriye’den uluslararası güçlerin baskısıyla çıkmak zorunda kaldığı 9 Ekim 1998 tarihinde Kürt Halk Önderi Öcalan’ı sahiplenme şeklinde yansıdı.

O dönemde Yunanistan, Rusya başta olmak üzere çok sayıda ülkenin Öcalan'ı kabul etmemesi nedeniyle kendini yakma eylemleri gelişti.

Yine 15 Şubat 1999'da Öcalan'ın Türkiye'ye getirilmesiyle Maraş Cezaevi'nde tutuklu bulunan Mehmet Halit Oral başta olmak üzere çok sayıda kişi bu amaçla bedenini ateşe verdi ve kısa bir süre içerisinde bedenini ateşe verme şeklindeki protesto eylemleri hızla yayıldı.

Kürt Halk Önderi Öcalan'ın Türkiye'ye getirilişinin ilk haftasında, aralarında 11 yaşındaki Zehra Çelik'in de bulunduğu 63 kişi kendisini yaktı. Aynı şekilde Öcalan'ın Suriye'den çıkmasından sonra da çok sayıda kişi kendini yaktı.

17 Kasım 1998 tarihinde Rusya'da Duma'nın önünde kendini yakan Ahmet Yıldırım (Tayhan) ve Remzi Akkuş (Jehat) isimli 2 kişi, "Öcalan'ın etrafında ateşten çember olalım. Güneşimizi Karartmasınlar" şiarıyla bu eylemleri yaptıklarını belirtti.

Bu nedenle kendini yakma eylemlerinin adı "Güneşimizi Karartamazsınız" oldu.

15 ŞUBAT KARANLIĞINI BEDENİ İLE AYDINLATAN BİR DEVRİM MEŞALESİ: SERPİL POLAT

Ancak PKK lideri ve Kürt Halk Önderi Abdullah Öcalan 'a karşı 15 Şubat 1999 tarihinde gerçekleşen uluslararası komplo, sadece yüzbinlerce Kürdü ayağa kaldırmadı. Uluslararası komployu lanetleme, mahkum etme eylemlilikleri her alanda zirveye ulaşmıştı.

Türkiye'de de Sakarya Cezaevi'nde tutuklu bulunan Marksist-Leninist Silahlı Propaganda Birliği (MLSPB) Onur Üyesi Serpil Polat da, Kürt Halk Önderi Abdullah Öcalan'ın, ABD, İsrail ve Türkiye 'nin başını çektiği uluslararası bir komployla tutsak edilmesine, tutsak koşullarında olmasına rağmen devrimci bir cevap verdi.

Marksist-Leninist Silahlı Propaganda Birliği (MLSPB) Onur Üyesi Serpil Polat, komploculara ve 15 Şubat karanlığına Devrimci cevap olarak 17 Şubat 1999'da Sakarya Cezaevi'nde bedenini ateşe verdi.

Tutsaklık koşullarında olan bir Devrimci, faşizmin halka ve Devrimcilere yönelik saldırılarına karşı bedenini siper etmekten başka ne yapabilir ki?

Serpil Polat, Devrimci, Sosyalist önderlere karşı gerçekleşen saldırılara karşı öfkesini eyleme dönüştürmüş ve bedenini ateşe vermeden önce kaleme aldığı mektubunda şunları dile getirmişti;

“Emperyalizmin, oligarşilerin Devrimci Önder Abdullah Öcalan şahsında genelde halklara, özelde Kürt Halkına yönelik saldırılarını kınıyor, Devrimci Önder Abdullah Öcalan'ın yargılanamayacağını belirterek öfkemin büyüklüğünü bedenimdeki ateşle düşmana kusmanın hazırlığını tamamlıyorum” mesajını veriyordu.

Serpil Polat'ın Sakarya Cezaevi'nde bedenini ateşe vermesinin üzerinden 17 yıl geçti. Ve bu 17 yıl boyunca Serpil Polat, bin bir değişik biçimde yeniden varoldu, doğdu, yaşadı ve yaşıyor...

Kürt Özgürlük Hareketinin uluslararası bir komployla geriletilmek istenmesine Devrimci bir cevap vererek, 17 Şubat 1999 tarihinde Sakarya Cezaevi'nde bedenini Kürt Halk Önderi Abdullah Öcalan'a kalkan yapan Serpil Polat 'ın ardılları, MLSPB-Devrim Cephesi savaşçıları bugün Rojava topraklarında, farklı cephelerde cesaret, cüret, kararlılık ve büyük bir irade ile Emperyalizmin yarattığı DAİŞ çetelerine karşı savaşıyor.

Zaten ancak bu şekilde yani halkların kardeşliği, mücadele birliği ve siper yoldaşlığı ile MLSPB onur üyesi Serpil Polat'ın anısına bağlı kalınabilir. Ve halklara yönelik gerçekleştirilen komplo boşa çıkarılabilecektir.

MLSPB onur üyesi Serpil Polat 'ı saygıyla anıyor, Kürt Halk Önderi Abdullah Öcalan'a yönelik gerçekleştirilen uluslararası komployu lanetliyorum...

Erdal Çeken

13.11.1998 Mardin Cezaevi

Mirza Çubukçu

**Batman-Kozluk
27.11.1998 Mardin Cezaevi
(Açlık Grevindeyken Geçirdiği Kalp Krizi
Sonucu Şehadete Ulaştı)**

Kadri İlhan

**16.11.1998 Siirt Cezaevi
(Bedenini Ateşe Vererek Şehadete Ulaştı)**

